

અબસુરત
બલી.

અસલી.
12

દામન દોશન.

વૈરપા

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગજગતી કોપીરાશિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૩૮-૩૧

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ પૂનરુત્થાન. ૫૫૧

વિષય ૬ ૪૧૮ : ૨, ૪૬૮

આગા “ હુશર ” કાશ્મીરી કૃતનો.

અનુવિતો ઉદ્ધૃત ખેત.

ખૂબસૂરત

ખલા.

આખો નાટક ગાયન ભાષણ સાથે.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

જેઠાલાલા વાડીલાલ-દલાલ.

ખુકસેલર એન્ડ પબ્લીશર્સ.

ઠેકાણું સારંગપુર તળીયાની પોળ—અમદાવાદ.

આવૃત્તિ બીજી. સને ૧૯૧૨ પ્રત ૨૦૦૦

અમદાવાદ—પીરમશાના દેાળ પાસે શ્રી સત્યસાગર પ્રિન્ટીંગ

પ્રેસમાં પટેલ પોચાલાઈ ચકુલાઈએ છાપી.

ક્રીંમત આઠ આના.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોમ્પ્યુટરાઈઝેડ લાઈબ્રેરી

૩૮૩૧

ખૂબસૂરત બલનાં

નાટકનાં પાત્રો.

પુરૂષ પાત્રો.

ને ફેક કીરિગ્ન બાદના મરદુમ
શાહ ચિજસનો મુખ્ય
વફાદાર જમાદાર તાહિરનો
પતી.
કહેરમાન મરદુમ શાહ ચિજ-
સનો વફાદાર સરદાર
કતુબેગ બેવફા સિપાહચાલાર
શસશાનો મદદગાર.
તુગરલબેગ કતુબેગનો બેટો.
શઅરઆર તુગરલબેગના તાબાનો
ફોજ અમલદાર (લેફ્ટ
નન્ટ) તરસનીમનો અ-
શક પાછગયી ધણી.
રો.હુલા મરદુમ સાહ ચિજશ
ને બાલાક બેગ

રસીક તોષીકનો બાલક બેટો.
ખસરશાહ—હાલીના ધણી
માશા અદલા શહરચારનો નોકર
મલતાળીનો ધણી.
હંડખાજ પાગલખાનેમાંથી નાસી
ધુટેલો ચકરમ.
મુસ્કિલ આશાન નં. ૧૨૧
રો. ધણી.
નં. ૨ મુસ્કિલઆશાન
નંબર ૧ તો કોકો
કમીશન એજન્ટ ધી પન્ડિયન
મેજેજ કપતી
લીમીટેડનો એજન્ટ
હુશશામ તોષીકનો વફાદાર નોકર

સ્ત્રી પાત્રો.

શમસા પ્રિયગ્નબાદની સુલતના
મરદુમશાહ ચિજસની
રામલોબી દગાયાજ
બહેન.
તાહિરા તોષીકની આરત (વફાની
તસવીર)
તસનિમ એક અમીરગદી...
શહરમારની બધરી
હાલી ખેરમદલાની સુધરેલી

અને ઉગાઉ બધરી
મુમતાજ માશાઅદલાની સુધ
રેલી ઉગાઉ બધરી.
રીરી મુસ્કિલઆશાન નં. ૧
ની બધરી.
નેકી દુનીયાને સારે રસ્તે
ચઢવનારી શક્તિ.
બહી દુનિયાને ખુરે રસ્તે
ચઢવનારી શક્તિ.

ખૂબસૂરત બહા

હામા ત્રીન બાબકા.

ભાગ પહેલા—પરદા પહેલા

મહેલ

માના—રમકી શાન ન્યારી ન્યારી બળહારી

તોરી કહાની ધરધર મન માની જાની

યક્તાઈ ચતરાઈ પ્યારી પ્યારી સારી—રમકી

હય જહાંનમેં ચેલ કામ કરના નેકીપે

બદોકા ધ્યાન ધરના

કોય કામમેં મુદામ કરના

હયસ, કપટ, કરેત, શીરત છલકી મારી દુનીયા સારી

બદકારી નરનારી હર પ્યારી—રમકી

નેકી—ખુદાવંદ જલાલ હો ! મુકદ્દસ હય વોહ. ખુદા જે આદમકે સરકશ ઐર બાધી બેટાં કે મહેરમાન બાપકી તરફ પ્યાર કરતા હય? વોહ ઇનસાન જે સદે દીલ ઐર પુરી સચ્ચાઈ કે સાથ ધરકી ઇત્યામત ઇખત્યાર કરવા હય. અય ગુમરાહ હસતી, જે અધી ઐર દિવાની જાની હુમ તખાલી કી ગરમે થોરી બદ રહીહય. આ રૌશનીકીતરફ આ ! ખુદા કા રહમ તેરી પુકાર પર કાન લગાયે હય ઇસ્કીતુઝે જોદ મેં લેને કે લીયે મુદખમત કે બાહુ દલાયે હય

શઅર.

જસ રાહમેં હૈ દોકરેં વોહ રાહ અપ ઇનસાન ન ચલ.

બુમોં યુનાહ કે બોઝસે વર્ના ઝીરિગા મુંહકે બલ,

તારીકીયાં હય હર તરફ—અંધાં ન જન અંધ બી સંભલ

ઇમાનકા કાતુસ લે, ઉસમેં જલા શમએ અમલ.

મુક, બાગ દોડ આ ઇસ તરફ તકત અગી હય પાઉમેં

આરામ, રાહત જાંઘી, સખ હ ખુદા કી જાંવમેં.

બહી—મયેં હું જહાંકી ખુશી મયેંહું.

ਨੇਢੀ—ਦੁਆਈ ਮੁਸੀਬਤ-ਖੁਦ ਐਰ ਚਨਸ਼ਾਨ ਦੇ ਘੀਝਮੇਂ ਦਿਵਾਰ !

ਘਈ—ਦੁਆਈ ਕਿਸਮਤ ਮੇਰੇ ਢਲੇ ਛਾਧਮੇਂ ਆਰ ਉਸਕੀ ਕੁੰਭ
ਮੇਰੇ ਆਧੇ ਛਾਧਮੇਂ ! ਅਧ ਤੁਮ ਸਯ ਜੇ ਘਿਫਿਰਤ ਕੀ ਭਿਮੀਫ
ਮੇਂ ਦੁਆ ਕੋ ਫੋਗਯ ਘਨਾਧ ਭੁਵੇ ਛੋ ਆਵ, ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਆਵ,
ਮੇਰਾ ਫਰਵਾਯ ਘਟਘਟਾਵ ਮੇਰੀ ਸਯਾਧ ਦੇ ਆਫਲ ਮੋਲੀ ਘਰਸਾ-
ਕਰ ਤੁੰਛਾਰੇ ਫਾਮਨਕੋ ਮਾਲਾਮਾਲ ਕਰ ਦੇਂਗੇ !

ਯੇ ਗਮੀ ਪਛੇਲੁਮੇਂ ਛੋ ਐਰ ਮਾਲੇਯਰ ਕਫਮੇਂ ਦੇ ਪਾਸ,
ਮੇਯਗਰ ਭਿਮਫਾ ਗੀਯ ਛੋ ਭਰਮਪਰ ਆਲਾਂ ਲਿਯਾਸ.
ਤਯੇਰਤੇ ਛੋਂ ਮਸਤੀਯੇ ਖਸ਼ਰਤ ਮੇਂ ਘਸ ਰੰਗੀਨ ਛਵਾਸ.
ਧਾਰੇਛੋ ਗੁਲਯਰ ਛੋ, ਗਰੀਬ ਮੇਂ ਛੋ ਮਧਕਾ ਗਿਲਾਸ.

ਘਸ ਧਈ ਜੰਨਨ ਛਧ, ਆਈ ਵਸਵਸਾ ਐਰ ਵਫਮ ਛਧ.

ਘਾ, ਪਛਨ, ਪੀ ਅਧਸ਼ ਕਰ ਅਯਰੇ ਤੁੰ ਭਫਫਮ ਛਧ,

ਨੇਢੀ—ਖੁਟੀ ਤੁੰ ਅਫਮੀ ਕੋ ਭਲਤ ਮੁਸੀਬਤ ਐਰ ਘੋਫ਼ਨਾਕ
ਮੈਤ ਦੇ ਸਿਧਾ ਕੁਝ ਨਈ ਦੇ ਸਕਤੀ.

ਘਈ—ਧੁਪ ਟੁਛੀ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਆਨੇਰਾਫੋਂਕ ਅਧ ਤਰਫ ਖੁਲਾਟੀ ਛਧ.

ਨੇਢੀ—ਘਾਰੇ ਤੁੰ ਨੇਢੀ ਰਾਛ ਧਲਨੇ ਵਾਫੋਂਕੋ ਜਫ਼ਨਮ ਦੇ ਅਧੇਰੇ
ਗਾਰਮੇਂ ਗਿਰਾਟੀ ਛਧ.

ਘਈ—ਤੁੰ ਨਛੋਟੀ ਤੋ ਦੁਆ ਮੇਂ ਘਿਫਿਰਤਕਾ ਮਯਛ ਆਟਾ.

ਨੇਢੀ—ਐਰ ਤੁ ਨਛੋਟੀ ਤੋ ਖੁਦ ਜਫ਼ਨਮਕੋ ਪਧਛਾਛੀ ਨ ਖਰਮਟਾ,

ਘਈ—ਨੇਢੀ ਲਛਾਛ ਛੋਛ

ਨੇਢੀ—ਘਈ ਖੁਰਾਛਛੋਛ

ਘਾਨਾ—ਛੋਛ ਛੋਛ ਮੋਸੇ ਨਕਰ ਭਕਰ ਨਫਟ ਨੀਫਰ

ਕਮਤਰੇ ਸੁਨਾਭ ਮਨਾਭ

ਛਛੇਨਾਮਾਨ ਅਧ ਛਧਵਾਨੀ ਫੀਧਾਨੀ

ਤਯਕਰੇ ਸਯਕਰੇ ਫੀਤਨੀ ਮਧ ਸਮਯਭਿ—ਛੋਛ

ਕਧਸੀ ਤਨਕਰੇਤ ਰੀਯਵੀ ਘਨਕਰੇ ਕਧਾ ਛਧ ਕਧਾ ਛਧ ਫੀਛਮੇ ਛਾਨੀ

ਫੇਧ ਸਮਯਕਰੇ ਘਾਤ ਸੁਨਕਰੇ ਛੋਛਤੁੰ ਛਧਵਾਨੀ

ਘਾਰਸੇ ਮਾਰਸੇ ਛਾਰਸੇ, ਯਾਰਸੇ ਫੀਧਛਾਭਿ—ਛੋਛ

ਘਈ—ਦੁਆ ਆਫੋਂਕਾ ਕੋ ਘਾਯਰ ਛਧ ਖਰਮੇ ਛਾਛ ਮੇਰਾ ਘਰੀਛਾਰ
ਛਧ, ਛਾਛ ਤੇਰੇ ਤਲਘਯਾਰ ਛਧ.

શએર.

અગર નફરત હય મેરે આશકો કા તેરી મુરતસે,

તો મુઝસે કયું લગતી હય, જા લર અપની કિસમતસે,

નેકી—જો આજ જાનતે હયેં દુન્યાકી દુર તુઝકો.

દે ખયલે હયે જો દિરસે અકલો શકર તુઝકો.

જસ રોજ રોશનીમેં દેખેગેં શકલ તેરી

નફરતકી કોકરોસે ફેકેંગે દુર તુઝકો

ખડી—નાદાન કબી અયસા ન હોગા ! કયા તું નહીં જાનતી

કે દુન્યાકી મીટી ખુદ ગરબ ઐર લાલચે કે પાણીસે

ગુધી ગઇ હય—

શએર.

જખ તલક હર એક શય દેનેકો મય તૈયાર હું

વોહ મેરે ખુલ ખુલ હયે, મયેં. ઉન્કી ગુલે બેખાર હું

નેકી—ઝૂટી તેરા હર લક્ષજ અદાવતસે ભરા હય

દુન્યાકા ચમન મેરી હી કાશીશસે હરા હય.

ખદિ—જસ બંદ કર કીલો કાલ, દેખ, મેરે આશકકા હાલ.

(ફલાટના ફટના, મર્દ ઓતરકા શરાબ

પીતે દિખાઇ દેના, શમિશગરો(ગાના.)

નેકી—શર્ત હુઇ દેખના મય હારતી હું યા તું હારતી હય,

(ફલાટ કા ફટના ઐર શમશાકા આલીશાન

મકાન મય ચોખદારો કે નજર આના)

ચોખદાર—જલાલે હમરાહ કમાલે હમદમ અદુજે માનિન્દ ચતર

સર પર !

દુસરા—જમાના હામી, ફલક મહારીજ, સપહર બંદ. સિતારા

ચાકર

૧ લા—નશીબ દરગા કુબન મગસરાં કદર સુનાખવાં હો ખખત

ચાવર !

દુસરા—સહાબ કુલજુમ ફિદા કદમપર, જરો જવાહીર નિસાર

સરપર !

૧ લા—ચિકાર હર સિમત છા રહા હય કિસેકો અજમત દયા

રહી હએ !

દુસરા—હજુર તફરીફ લા રહે હયે, ખડે હો ગુમરામ સર
ગુમરામ કર !

શમસા—બોહ બાગા મુજરીમ કયા કયા કહેતા હય ?

કતલુ—શમસા ઉસકી છદ ઐર નફરત ઉસે ગારત કર કહી હયે ?

શમસા—જવ, ઉસ છદ્દી કુતેકા મેરે સામને લાવ છદ કિરસે ?
ઉસ ઐરતસે જો તુફાની સમન્દરકી તરફ ગુસ્સેમેં દિવાની હો
જતી હય-જિસકે આગે આમ તમામ સલતનત મુજરિમાં કી
તરફ થરસતી હય જો હમ કે હમમેં આંધીકી તરફ બચાવે
નાગહાની હો જતી હય. અગર ખુ રાહપર નહી આયા તો
મસોકા ઇસ દુન્યામેં જીનેશ કોઇ હક નહીં હય !

(કતલુકા તો શીકોકા પા-મ- જાંઘર લાતા)

શમસા—કયું તોફીક કિસ હાલમેં હય ?

તોફીક—કિસ હાલમેં હય, શેર લેહુકી જાલમેં હય ?

શમસા—સરકશ—

શેઝેર.

કયું તખાલી લા રહા હય અપને છત્તે જાલ પર,

છોડ દે ગુમરાહી; આજન અખતી સીધી રાહ પર,

તોફીક—દુન્યામેં સચ્ચી ઐર સીધી ગહ ફક્ત નેકી હય જો
કબકે દરવાજેસે નિકાલ કર કયામતકે મયદાનસે હોતી હુઇ
ખિડિસ્તકે દરબારમેં પહુચાતી હય, ખાકી હરએક રાહ
દોકરે ખિલાતી, કતોમેં ફસાતી, ઐર આખિરકાર જોહ
નમકે અધેરે ગારમેં ગિરાતી હય.—

પરવા નહીં જો આજ જમાના ખિલાફ હય.

રસ્તા વહી ચલુંગા જો હીક ઓર સાફ હય,

દુખ ઓર ખોફ હય હયે મેરી નિગાહમેં,

મયેં ખાકખી જો હુંગા તો નેકીકી રાહમે.

શમસા—મય નહી સમજતી કે નેકી કયા ચીજ હય, જો તુઝકો
ઐરતેરે જયસે ચંદ બેવકુફેં કો અજાજ હય

तोड़ीक—नेही किया चीज हय ! नेही जेक पाक नुर हय ! खुदा के हाथका बनाया हुवा जेक कीला हय उसमे धनशान अय-ठेकर सयतानकी झेणके साथ मुकाबला करता हय.

शामसा—पागल हो गया हय.

तोड़ीक—हां हां भये, पागल हो गया हूं, मगर शुद्ध हयके खुदाका जागी, हीसईका जांदा. शयतानका गुलाम जेरहम खुनी और नमकहराम नहीं कहूं.

शामसा—जो नमकहराम दरारे सामने और हय गुरतापाना कलाम ?

तोड़ीक—भये धन लोगों में से नहीं. हूं, जे कीसीकी डिमरी पीठ पीछे पुराण का धज्जलर करते हय ? भये पब्लर हूं—और पब्लर हमेशा सामने ज्यादा बार करते हय—

शेअेर.

साइ दीव छंदा तराह कहेंते हय पुरागर साइ सइ,
जस तराह आयना कहे देता हय मुह पर साइ आय,
जन जनजे सर कटे परवाह जरा करता नहीं.
मर्द सच्ची जात कहने से कभी उरता नहीं.

कतलु—तोड़ीक अगर तूं जेह छोड दे तो भये धमानसे कहेता हूं—

तोड़ीक—युप ? उस मुकदस चीजदानाम, उस का जेक जराबी तेरे नापाक तनमें नहीं हय नजे ! तुम होंगा शयतानसे ज्यादा धमान के दुश्मन हो ?

शामशु—जेशक हये ? और छलीये हये के पब्लर को सई, मर्द हो नामदे और सुर्ज खुदा जई बनाने वाला यही हये ?

तोड़ीक—जस तराह अघने हुनीयाकी रेशनी के लीये आइताम का लम्प पयदा किया हय, उसी तराह धनसान की रूह की रेशनी के लीये धमानका बिराग बनाया हय.

शामसा—मगर भये-भये हू तो जुरर छस बिरागकी रेशनी अजाउंगी !

तोड़ीक—तु किया ! अगर तमाम दुन्याके शयतान मित्रकर उसके मुजनेजी काशीश करे, फिरभी ये खुदाका बिराग हमीशा

જગમગતા રહેગા, ઓર જહામેં રહમ ઓર ઇનસાફ કી રોશની
દેખલાતા રહેગા.

શમસા—તોરીક તુ જાનના હય કે મયેં કયરી ઓરત હું ?

તોરીક—હરકતકી પુતલી ! તુજે જ્ઞાન ઓરત કહેતા હય ? ઓરત
પોહ હય હસમેં રહમ હો, શર્મ હો—સચ્ચાઇ હો. ગાવકાઇ
હો પારસાઇ હો, હસને ફિરિસ્તોંકી તીનત આર હુરકી
ઇસમન પાઇ હો, તુ કબી ઓરત હો નહીં સકતી હસ તરહ
તુને મઆસુમ શહજાદે કા દગાસે હક છીના હય.
ફિરી તરાહ ઓરત કે નામ પરબી જગરદસ્તી ક'યગા કર
લિયા હય.

શમસા—તોરીક મુન—

શરે ર.

સાંસમે આગ જે જરસાય વહો અજદર હું મયેં
હદમેં તુજાન—તો ગુસ્સેમેં સમન્દર હું મયેં.
પીસ ઘાવુંગી—મીઠા દુ'ગી—રના કર દુ'ગી
યાદ રખના તેરી તકદીરકા ચક્રર હું મયેં

નોદીક—ખોમમે પંજએ પાંજાદ નહીં દગતા હય
દિલકા જ્ઞેશ અયસે કરાવે સે કહીં દગતા હય—
રયેં રયેં કી જાં પર રહે સુખન જારી હય !
જાન પ્યારી નહીં દુન્યામેં વફા પયારી હય ?

કતલુ—મજાદગી દીવાને કયું જનકે દુન્યા કી ખુશીઓં સે બેજાર
હય ? તેરો એક હાં પર શાદી મેહરબાનીયોં કા બાદલ
દંજગત, દોલત આર રહમકી બારિશ બરસાને કા તૈયાર હય,
તોદીર—મુઝે કાઇ ઇસકી મેહરબાની નહીં ચાહિયે ! અવ હીસ્સકે
ગુલામ ચાર રખ મહે કલામ—

શરે ર.

ચદ દિન હય શાનો શોક ! કા ખુમાર,
માતકી તુર્શી નશા દેગી ઉતાર;
જખ ઉઠાયેગે જનાઝા મિલ કે ચાર—
હાથ મલમલ કર દહેગા બાર બાર,
કિસ લિયે આયે થે, હમ કહ્યા કર ચલે—
જે રહાં પાયા, યહીં પર ધર ચલે,

શમસા—બસ બસ, થો વચ્ચ પાગલોં કે લીધે રખ છોડ ! સુહેલ
કો હમારે હવામે કર, તાજકા તામેદાર હો, વર્ના ખોરનાક
અંબમ કી પેશવાઈ કે લિયે તૈયાર હો !

તોફીક—કયા મચ્ચમુમ શહજાદે કો તુમ કરસામોં કે પંજેમે જુખા
હોતે કે લિયે કે લિયે દેહું ! રહમ આર દનસાફ પર છુરી
ફેરફું ? તખ્તો તાજ કે હુરેરકી તઆજમ કર શયતાનકો
ખિહિરતકા માલિકો વારિસ તસલિમ કરે ! નહીં ! વફા
દાર તોફીકસે અયસા કબી ન હોગા !

કતલુ—મગર અયસા કરના પડેગા.

તોફીક—કયું !

શમસા—હમારા હુકમ હય ?

તોફીક—તેરા હુકમ કુચ્છ ખુદા કા હુકમ નહીં હય !

શમસા—મયેં શાહી હુકમ દેતી હું !

તોફીક—મયેં તેરી શાહીશેબી મુનકીરહું—

શએર.

તીર, તલવાર, તખર, નેજઓ ખંજર બરસેં
જહર ખુન, આગ મુસીબતે સમન્દર બરસેં
નિજલિયાં ચખસેં ઔર કાહમે પથ્થર બરસેં,
સારી દુનીયાંકી બલામેં મેરેસરપર બરસેં
ખત્મ હો જનય હર એક રંગે મુસીબત મુઝ પર
મગર ઇમાન કો બુખિયાશ હોતે હૈ લઅન્ત મઝપર !

શમસા—ગઔર કર, શિર ઝઔર કર વરના અજલ તૈયાર હય તેરા
સર હય. ઔર ઇસ જલ્લાદની તલવાર હય.

તોફીક—મુસીબત કે કર, રજકે હાલ સે
બહાદર બદલતે નહીં કાલ સે !
ખુદા લે કે તું લે, થો જન એક હય.
મગર ખાત યક ઔર જમાન એક હય.

શમસા—મુઝપે લઅન્ત હય જો તુઝકો અબ મયેં છંદા છોડહું.
કાટલુ સર તાકે દરકો ઠોકરોસે તોડ હું.

(તેબલો)

ખામ પહેલા

પડદા દુસરા

ખયરસલાહકા મકાન.

ખયરસલાહ—વાહરે કીસમત ? વાહરે મેરી અડક ? સલામ તો સિરક સરકે દશારેસે લેના હું, જરા મેરી સુરત તો દેખાવે. માશાઅલ્લાહ ! ટોકરા ભર કરે તુર ખરસ નહા હય કયું નહી આજ કલ ખ દેટી ડીગરી ખદ ગઇ હય. જાગે મલકા શમસાને અપને ખાઇ ખરઅસકો કતલુ ખાન કે હાય કલ કરાયા તો માજદોલતનેલી દશ કલમે' કતલુખાનકા હાય ગનાયા; અનમકહલાલી કે સીલેમે' કતલુખાનકે બેટે તુગરલ બેગ કે એડીકાંગકા ઓલદા પાયા લેકિન ઇસ ઓલદેકે હાંસિલ કરનેમે થાડી બેઠમાની તો જુરર કી હોગી કયા કરે યારો, ઇસ નેકકાર દુન્યામે' બેઠમાની કે સીવા કામબી તો નહી ચલતા. દુન્યામે' કયા હમ મખખીયાં મારને કે સિયે પયલ હયે ! જામ છુદાને જવાની હી હય તો ઉસકા લુદ્દ ઉઠાવ, ખાઓ પીયો, બોટલ કે કાકે ખુલવાવ રડીયાં નચવાવ ! બુદ્દાપા આયગા તય દેખા બનયગા અલ્લાહ મીયાં લોસે ઓર રહમ દીવતો હયે હી,હી રોલો દર મના લેગે કીરી નકીસી તરલ ગુનાહ ખખશાવ લેગે અરે સયકુ ઓ સયકુ.

સયકુ—જનામ આપ કીસે પુછતે હયે !

લેગે અરે સયકુ ઓ સયકુ—

ખયરસલાહ—અમે અપને માલીકકો નહી પહચાનતા ?

સયકુ—કોણુ મીયાં ખયર ?

ખયરસલાહ—ચુપ બે અદમ ! ખયર કીસીમોચીકા નામ હોગા

સયકુ—ફિર તુમ કોણુ ?

ખયરસલાહ—મીરામ ખયરસલાહ એકસવાયરકો કે સી, એસ. આઇ.

સયકુ—માને ઇસકા મતલાય ?

ખચરસદલાહ—કયું કે અમ હમારી ડીગરી બદ ગઈ હય

સયદુ—અમાં કહેકો જુટ ખોલતો હો! તુમ્હારી સુરત પરતો વઢી પાછ
પન ખરસતા હય !

ખચરસદલાહ—અમે ચુપ બેઅદબ માલીકકે સામને ગુસ્તાખાના
કલામ !

સયદુ—મીયા જુદે તો ખતાવ વઢો મવાલીઓકા ડરેસ કહાં રેંકા ?

ખચરસદલાહ—દેખ પહેલે મયોં મઅમુલી જમાદાર થા અમ
તુગરત બેગકા એડીકાંગ કહેલાતા હું

સયદુ—વાહ.

ખચરસદલાહ—પહેલે ચપ્પાઈ પર બચકકર ચટની રોટી ખાતા
થા ઝોર અમ કુરસી ટેબલ પર બચક કટલેસ ઝોર
મટન ચાપ ઉરાતા હું !

સયદુ. ઝોરની વાહ !

ખચરસદલાહ—પહેલે મયોં કુરસી પચકનમાં પહેનતા થા ઝોર
અમ પટલુન પર કોટ કોટ પર કોલર ઝોર કોલર પર
ટાઈ લગાતા હું

સયદુ—ઝોરની વાહ !

ખચરસદલાહ—આગે કપડે હાથસે ધોકર પહેનતા થા અમ
વોશીંગ કંપની મેં ધુલવાતા હું

સયદુ—મીયાં જુદે તો ખતાવ કે વોશીંગ કંપની કાલી સુરતકો
ધોકર સુરેદ બના સકની હય

ખચરસદલાહ—સુરેદ તો કયા થપ્પરેસે લાવ બના સકનીહય.

સયદુ—અન્હ આગે બોલો

ખચરસદલાહ—આગે પચમેકી ખાસવાલી બીડી પીતા થા
અમ ટર્કીસ સીગાર કુકતા હું

સયદુ—જમતો ચંદકી રોજમેં દોલન કા શુલ્કકા ઉઠા દોગે !
મીયાં મયોં તો સમજતાં થા કે તુમ મોચી કે મોચી
રહોગે મગરે હો કીમવતકે ધણી સીપાહીસે એકદમ
એડીકાંગ બન ગયે

ખચરસદલાહ—અરે જુદે તો હમારી બદ કીસમની થી કે એડી
કાંગ બન કર રહ ગયે વની હમારે બાપ તો અજબ શાન
કે આદમી થે તુને તો દેખા હોગા !

સયદુ—ખોલ દક્ષ ! રોજ હમારે મહોલે મેં પાપર બેચનેકા

ਆਖਾ ਕਰੇ ਥੇ

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਅਧੇ ਯੁਧ, ਵੋਹ ਭਾਖ ਔਰ ਉਲੁ ਛੋਗਾ !

ਸਥਕੁ—ਭਿਲੁ ਛੋ ਕੇ ਗਢਾ—ਮਗਰ ਸੁਰਤ ਤੋ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਆਪਕੀ
ਸੀ ਥੀ.

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਅਧਰ ਖਸ ਭੁਭੋ ਦਫ਼ਨ ਕਰ ਔਰ ਘੇ ਘੇ ਆਤਾ ਕੇ ਧਰਮੇ
ਕਥਾ ਪਕਾ ਭਧ?

ਸਥਕੁ—ਪਕਾ ਕਥਾ ਭਧ ਵਧੀ ਆਯੋਰੇ ਕੀ ਰੋਟੀ ਔਰ ਉਘਾਲੀ ਢਾਲ !

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਅਰੇ ਢਲ ਕੋ ਯੁਧਛੇਮੇ ਡਾਲ ! ਕਥਾ ਅਮੀਰਾਂ ਕੇ ਧਰਮੇ
ਅਧਸਾ ਆਨਾ ਪਕਤੇ ਭਧੇ !

ਸਥਕੁ—ਔਰ ਫ਼ਿਰ ਕਥਸੇ ਪਕਤਾ ਧੇਧ !

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਏਧ ਆਯੋਰੇ ਛਮਾਰੇ ਧਰਮੇ ਫੁਰਮਾ ਫ਼ੀਧੀਧਾ, ਮੁਤਨਯਰ
ਘੀਰਧਾਨੀ ਪੁਲਾਵ ਮਟਨਧਾਧ, ਘਟਾਭਧਾਧ, ਫਰਦੁ ਔਰ ਕਟਵੇਸ਼
ਪਕਾ ਕਰੇ !

ਸਥਕੁ—ਅਰੇ ਭਾਖ ਕਲ ਵੋਹ ਅਫ਼ਲਮ ਗਫ਼ਲਮ ਆ ਢੇਨਾ, ਆਯੋਰੇ
ਯੁਧ ਕਰੇ ਘਟਘੀ ਰੋਟੀ ਆਲੇ!

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਯੁਧ ? ਤੇਰੇ ਯਧਸੇ ਐਵਕੁਫ਼ੇਨੇ ਘਟਘੀ ਰੋਟੀ ਪਰ ਯੁਧ
ਕਰੇ ਘੁਫ਼ਵਾਧ ਤਾਭਾਭਾ ਮਿਯਯ ਘੀਗਾਭ ਢੀਧਾ ਭਧ ਖਸਨੇ ਢੇਘਾਫ਼ੇ
ਯਧ ਘੇ ਐਵਕੁਫ਼ ਘਟਘੀ ਰੋਟੀ ਪਰ ਮਫ਼ਫ਼ਾਰ ਗਾਢੇ ਭਧੇ ਤੋ ਖਨਛੇ
ਪੁਲਾਵ ਘੀਫ਼ਾਨੇਕੀ ਕਥਾ ਯੁਧਰੇਧ ਭਧ !

ਸਥਕੁ—ਭਭਾ ਆਨੇ ਅਧਸੇ ਆਯੋਗੇ ਤੋ ਤੁਮ੍ਹਛੇ ਪੁਰਾਨਾ ਮਭਾਨ
ਕਧਸੇ ਰਾਸ ਆਧਗਾ.

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਅਧੇ ਪੁਰਾਨਾ ਮਭਾਨ ਕਥਾ—ਮਧੇ ਤੋ ਪੁਰਾਨੀ ਯੋਰੇਭਾ
ਭੀ ਅਫ਼ਲ ਫੁੰਗਾ.

ਸਥਕੁ—ਅਰੇ ਘੇ ਕਥਾ ਕਛੇਧੇ ਛੋ ਮਿਧਾਂ !

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਛਾਂ ਛਾਂ ਮਧ ਤੋ ਅਧਧਾਰਮੇ ਖਸਫ਼ਾਰਭੀ ਢੇ ਯੁਭਾ !

ਸਥਕੁ—ਤੋ ਕਥਾ ਪੁਰਾਨੀ ਯੋਰੇ ਤਲਾਧਭ ਢੋ ਢੋਗੇ !

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਤਲਾਭ ਢੇ ਫੁੰਗਾ ਨਛੀਂ ਤੋ ਕਨਾਫ਼ਫ਼ੇ ਨਿਫ਼ਾਮਮੇ
ਯੋਯ ਫੁੰਗਾ.

ਸਥਕੁ—ਏਯੋ ਕਛੀਂ ਅਧਸਾ ਤੋ ਨ ਕਰਨਾ, ਵੋਹ ਯੋਧਾਰੀ ਤੁਮ੍ਹਛੇ ਅਧਨੇ
ਯੋਟੇਕੀ ਤਰਾਭ ਧਧਾਰ ਕਰਨੀ ਭਧ.

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਅਧੇ ਐਵਕੁਫ਼, ਪੁਰਾਨੀ ਯੋਰੇ ਔਰ ਪੁਰਾਨੀ ਯੁਨਾ ਢਰ
ਸਾਲ ਨਧਾ ਅਫ਼ਲ ਢੇਨਾ ਧਾਛੀਧੇ !

ਸਥਕੁ—ਭਭਾ ਮਧੇ ਤੁਮ੍ਹਛੇ ਭਾਖ ਪਨਾਧਾਧੀ ਯੋਰੇ ਢਿਧਵਾ ਫੁੰਗੇ ਕਧਸਾਧ

ખયરસદસાહ—અચ્છ ખતા.

સયદુ—અચ્છ તો સુનો મેરે ખ્યાલઘ છતની એરતેં હય ઉનકી
ફહરિસ્ત પેશ કરતા હું પહેલા નંબર ખુદામલ્ક ધાંસાવાલા જે
બાંગવાડીમેં રહેતા રહેતા હય ઉસકી એક લડકી હય.

ખયરસદસાહ—અમે કયા મુજે કેઠ ધસયાર વસયારી સમઝા હય
જે ઇસકી લડકી સે શાદી કરાતા હય !

સયદુ—તો ફિર તુમ જયસે ચીરીમાર કે તેતી તંબોતી ઓર ધસ
યારે બતયારે કે સિવા ઓર કાણુ અપની લાડી દેગા ?

ખયરસદસાહ—અમે દેગા કયું નહીં ! બેટા અલફતે, અગસે જ-
માને મેં જતો ઓર શરાફત પુઝી જતી થી, અખ તો ગોરા
હો યા કાલા, શરીફ હો યા રિખલા મગર ચાર પઠસાવાલા
હો તો અચ્છે અચ્છે ધરવાને અપની બેતી દેને કે તૈયાર હો
જાતે હયેં.

સયદુ—અચ્છ તો એર, સુનો, વોહ અખદુલ કરીમ કરસામખા
સાલા જે ઘોધારી મોહલ્લે મેં રહેતા જય, ઉસકી સાત બે-
ટીયાં હય.—

ખયરસદસાહ—ખુશ, જખતો સાતોને મિત્રકર આપકા દિવાલા વૂક
દિયા હોગા !

સયદુ—ઉંસમેં ચારતો અંધી હયેં. એક કાની હય, એક ગુંગી હય;
મગર સખશે છોટી લડકી કરીમન હય, વોહ આપકે લાયક હ
ય—લેકીન જરાસા લંગડાતી હય

ખયરસદસાહ—અમે તો કયા મુજે કોઇ લુલા લંગડા મુકરર કીયા
હયે, જે લંગડી જોર દિલવાતા હય !

સયદુ—યેબી નહીં વોહબી નહીં તો ફિર આપકા કયસી જોર
ચાહીયે ?

ખયરસદસાહ—દેખ નેક હો, શરીફ હો, હસીન હો, જવાન હો,
અસમતદાર હો, ઓર બી ખાત યેહે કે વફાદાર હો !

સયદુ—યે સખ ખુખીયાં તો પાંજરાપોલમેં એક અસી ખરસકી કુ-
વારી લડકી રહેતી હય ઉસમેં હય.

ખયરસદસાહ—અમે મુજે જોરકી જરરત હય યા મઝી ?

સયદુ—યે બી નહીં, વોહબી નહીં ? તો ફિર આપકા જોર
મિત્ર સુકી.

ખચરસલાહ—અરે મિલેગી ક્યું નહીં ? એ તો હમારી મહેરબાની હય કે હમ જોર તલાશ કરતે હયે. ! વર્ના ઇસ મહેજે જ-માનેમેં શોહર મિલતેલી ક્યાં હય !

(એજન્ટકા આના)

એજન્ટ—જનાબ તહસીમ અર્જ.

ખચરસલાહ—આદાબ અર્જ.

એજન્ટ—જનાબ આપકા નામ ?

ખચરસલાહ—મિર્જા ખચરસલાહખાન,

એજન્ટ—મૈને કલ અખબારમેં પઢા હય કે આપ શાદી કરના ચાહતે હો ?

ખચરસલાહ—હાં, મગર આપ કૈન સાહેબ હય ?

એજન્ટ—હમ ઇન્ડયન મેરેજ કંપની લીમીટેડ કે એજન્ટ હય.

ખચરસલાહ—હાં મય સામજા નડી કે આપ કયા કામ કરતે હયે

એજન્ટ—હમારા એકે કામ હય કે દુન્યાકી આખાદી બડાવે જોરઓં કે શોહર ઓર શોહરોં કે બુરઓં દિલવાવે.

ખચરસલાહ—મયેં સમજા આપ દલાલ હયે, !

એજન્ટ—દલાલકી અયબી તયસી ! હમ એક જન્ટલમેન હૈ.

ખચરસલાહ—જન્ટલમેની તો આપકે ઘરે હીમે ટપકતી હય.

શયકુ—જખતો યાર મેરા એક કામ બના દો. પુરાણી જોર ઓર ઘોડા રખીઆ લેકર એક નંબ જોર દિલવા દો.

એજન્ટ—પુરાણી જોરકો સંદુકમેં બંદ કર રખો. હમતો મિલકુલ નંબ જોરકી તિખરતે કરતે હયે.

ખચરસલાહ—બાઈ વાહ ! ઇસ સુધરે હુવે જમાનેમેં કયા કયા નયે ઘરે નિકલતે હયે.

એજન્ટ—ફરમાઇયે આપકો કિસ કિમાશકી જોર ચાહિયે ?

ખચરસલાહ—હસીન હો. જવાન હો, પઠી લીખી ચંચલ હો, બ-હકે ફેશનબલ હો.

એજન્ટ—ઉમ્ર કિયા હો ?

ખચરસલાહ—સોલા બરકી.

એજન્ટ—અગર સોલા બરકી ન મિલે ?

શયકુ—તો આઠ આઠ બરકી દો લારો.

ખચરસદ્ગાહ—નિકલ જા કમખખત, ખીચમે' ગડખડ કરતા હાય !

એજન્ડ—એકઝીમીસ્ટ ચાહીયે યા મોડરેત ?

ખચરસદ્ગાહ—નહીં નહીં, એકઝીમીસ્ટ નહીં ચાહીયે ! વેતે કમ-
ખખત નારાજ હોગી તો મુઝે ધરસે બાહર કર દેગી.

એજન્ડ—દેસી ચાહીયે યા વિલાયતી !

ખચરસદ્ગાહ—અરે દેસી કો કયા કરે—હમે' તો વિલાયતી ચાહીયે !

એજન્ડ—ઝોર કિયા ખુખિયાં હોં ?

ખચરસદ્ગાહ—સુનયે, ન અયસી બદસુરત હો કે દેખ કર જી
મિતલાય, ઝોર ન અયસી ખુખસુરત હો કે સારા શહુર
જયારત, કો આય ન અયસી દુખલી હો કે એકાએક
પસલી ગીની જાય, ન ઇતની જાડી હો કે રેલકે કાટ
કમે'લી ન સમાય. ન ઇતની મોટી હો કે બોસા લેતે
કે લીયે સીડી લગાઇ જાય. ન ઇતની તંદરસ્ત હો કે
દિનમે' છે છે દક્ષ ખાય ન ઇતની ખિમાર હો કે
ગકટર કા બિલ ચુકતે ચુકતે દિવાલા નિકલ જાય ન ઇતની
ભોટ હોય કોઇ ઠગ જાય, ન ઇતની હુશયાર હો
કે મીયાં કી પગરી તક બેચ આય. જસ ઇસ કીમાસ કી-
જોર ચાહીયે !

એજન્ડ—ઇસ કીમાસકી ઝોરત તોં હમારે મુસલમાનોં મે' મિતની
મુસ્કેલી હય મગર હાં તુમ માનો તો ઇશ મોહલ્લે કે નાકે
પર ગકટર કોખરજીરાસ રહે હયેં, જીનોને એક મેમસે શાદી
કીથી, ઉન્કી એક લડકી હય.

ખચરસદ્ગાહ—અજી કોઇ હો હમે' તો એક જોર દીલવા દો.

એજન્ડ—તો જસ આપકો એક હરતેમે' જોર મિલ જાયગી.

ખચરસદ્ગાહ—મગર કહીં ઘોડા ન ખાના ! કયું કે આજ કલ સાઠ
સાઠ બરસકી બુટીયાં મુહપર ચુના મલતી હયે ઝોર હાથમે'
પંખ્યાં લેકર દુટ્ટી બાઇ સીકલ કી તરફ થરકતી ફીરતી હયેં
કહી અયસા ન હો કે ઘોડા ખા જાય ઝોર પુરાને
ખચરે કો ઉઠા લાય.

એજન્ડ—આપ બેરીક રહેં, અરજા બંદગી.

ખચરસદ્ગાહ—તસ્લીમ બાઇ વાહ અખતો દો ચાર રોજમે'
એક દેશતેબલ જોર કે ખાવીંદ કહેલાયેગે, આર મુલ્કને

આહા તો દો ચાર હી મહીનેમેં દસ ખીસ અચ્ચોં કે ખાપ
ખન ભયેયેં.

૦૧મ પહેલા.

પંદા તીસર.

તાહેરા કા મહલ.

જલથલમેં તોહે મલપતમેં તોહે દાકા ખીધાત ખખાને હય.
મખૂ નાય જગત માત જગ અતુપ રપ દેખ કીરતી ગાતે
હય જલથલ.

શેઅર.

હુપમે દામને રહેમતમે દન ગુનાહોંકા
દલાહી તુજકો મકુરર રહીમ કહેતે હય.
કહી કહે ન અદુ દેખકર જલીલ હમે
યેહ ઉસકે ખદે હય અસકે દરીમ કહેતે હય.
કબટ હરન તુંમરે ચરન ગુનીયન આતે હય—જવ

મુહેલી—અમ્માજન કલ મુઝે જફર મીરજા કહેતે થે રૈયતકો કામુ
મે રખને કે લીયે આપકો તીરો તલવાર સે કામ લેના પડેગા
કયા બગેર તીરો તલવાર કે સલતનત કબજેમેં કામ નહી રહ
સકતી હય.

તાહેરા—હાં સય હય, મગર તીરો તલવારસે રદયતકો બાદશાહકે
સામને સીફ સર ઝુકતા હય, દીલ કબી નહી ઝુકતા હય.
દીલ ઉસ વકત ઇનાયત ઇખત્યાર કરતા હય જખ કે બાદ-
શાહ નર્મી, રહમ ઝોર ઇનસાફ કરતા, ઝોર રદયતકો
અપને બચ્ચોં કી તરફ પ્યાર કરતા હય !

મુહેલી—અમ્માજન મેં બડે રહમ ઝોર ઇનસાફ સે બાદશાહત
કરેગા.

તાહેરા—તો બેટા તુંહારી બાદશાહત કો કબી જવાબ ન હોગા.

મેકર—હુબુરે અલી જનાય કતલુખાં ફે સાહેબ બદે તશરીફ
લાયે હૈ.

તાહેરા—અચ્ચ ઠયરાવ હમ આતે હે.

(તાહેરા કા ખાતો)

રસીદ—સુહેલ બાપા, જખ તુમ ખાદશાહ બનોએ તો મુઝકો રાજ
આપકે દરબારમે હાજર હોકર; હજુર, જહાંપનાહા કહેના ઓર
ઝુકે ઝુકે કર આદામ બખ લાના પડેગા.

સુહેલ—નહી કબી નહીં ! યહે તો નોકરોં કે કામ હે. હમ તુમ તો
બાપ હે.

રસીદ—દિરતો મખ હી મખ હય, પર કયરોં અય ખાતકાં તો
ઝગડા બુરર નિકસેગા.

સુહેલ—કયા !

રસીદ—તખત પર તો તુમ અકેલે હી બયહોએ ના !

સુહેલ—નહીં આવે તખત પર મય બયહુંગા ઓર આધે તખત પર
તુમ્હે બિડલાઉગા.

રસીદ—ગસ બમ શીરતો મય બી તુમ્હારે સાથ ખાદશાહ કહે
લાઉગા.

સુહેલ—બેશક તુમ ખાદસાહ, હમ ખાદશાહ; સુહેલ ખાદશાહ, રસીદ
ખાદશાહ.

(દોનોકા બના ઓર તાહેરાકા મય.
તુગરલકે આના)

તાહેરા—નહી નહી મય સય કહેતી હું, મરહુમા કા કીના માઅસુ-
મ બચ્ચે સે નિકાલા ગયા, ખુદા ઓર ઇન્સાફ કે હોતે એક
યતીમ કે હક પર ડાકા ડાલા ગયા યહી નહી બલકે મઅસુમ-
કા હક દગાસે છીન લીયા ગયા ઓર ઇસકા નાવારિસ કરકે
ધરસે નિકાલા ગયા.

તુગરલ—અયસા નહીં હુવા !

તાહેરા—બુરર અયસા હી હુવા !

તુગરલ—ફજ કરલો કે અયસા હી હુવા તો હુકમત ઓર તાકત કે
સામને હમ કયા કર સકતે હે.

તાહેરા—તો કયા તુમ યહ સમજતે હો કે દુનીઆં શરીફોં ઓર બ-
હાદુરોં સે ખાલી હય ?

તુગરલ—મેરી નજરમેં તો આજ અયસા એક આદમી બી નહીં
હય.

તાહેરા—નહીં હય !

તુગરલ—કાણુ !

તાહેરા—મુલકકા રશીક મેરા શોહર તોશીક !

તુમરલ—ક્યા રહે આપ યકીન સે કહેતી હય !

તાહેરા—યકીન આર સાથ હી ગુરરશે કહતી હું !

તુમરલ—લેકીન ઇનસાનકા ગુરર કબી કાયમ નહી રહેતા,

તાહેરા—બસ બસ તુમ મેરે શોહર કી તોહીન કરતે હો !

તુમરલ—આપ ઇસ અંગુઠી કા પહચાનતી હો ?

તાહેરા—હા રહે અંગુઠી મેરા શોહર કી હય; મગર ઇરસો તુમહારા મતલબ !

તુમરલ—મતલબ રહે કે આપકા શોહર બી મલકકે તરફદાર હે.

ઉન્હી કે હુકમ સે શમસાકી તાજપોશી કા હાલ સુનાને આર સુહેલકા અપને હમરાહ લેજાને કે લીયે આયા હું આર અપની સચ્ચાઇ કે સચુતમે રહે ગવાહ લાયા હું.

તાહેરા—યા ખુદા ! અગર તોશીક અયસે ફરીસ્તે પર બી દોલત આર ખીતાબકા જાદુ ચલ ગયા, તો મઅલુમ હુવા કે ઇમાન ઇનસાનો પર લઅનત કરેકે ઇસ ફરેખી દુન્યા સે નિકલ ગયા.

તુમરલ—કહિયે અખતો યકીન હુંવા !

તાહેરા—અગર તોશીકને સુહેલકા લેનેકે લીયે લેજાને હે તો વોહ હર-ગીજ મેરા શોહર નહી હે.

તુમરલ—આરત પર ફરજ હય કે અપને શોહરકે હુકમકી તામેદાર હો.

તાહેરા—બેશક ઇસ હાલમેં જગ શોહર શરીફ આર વફાદાર હો.

તુમરલ—મય રહે નહી સમજ સકતા કે ગયર કે બચ્ચે કે લીયે અપની છાંદગી બરખાદ કરનાં ઇસ કાનુનકા હુકમ હય !

તાહેરા—બખરદાર, ગયરકા બચ્ચા ન કહેના ? ગયર તુમ સમજતે હો યા હમ ? વોહ હમારે કલીજેકા દુકરા હે, આંખોકા તારા હૈ, વોહ હમારે દોસ્તોં બહેકે અછાગે સે બી છયાઇ પ્યારા હય. વોહ હમારી જાન હય; બહેકે કામ આયે તો જાનબી ઇસપર કુરબાન હય ! જાવ મુલાકાત ખતમ હુઇ ઇસ ખુજદીલ જલીલ તોશીક સે કહેના કે તાહેરા બેવફા હો ગઇ. અખ ન મે ઇરકી ખીવી હું, ન વોહ મેરા શોહર હય—

અયશો ખુશી રાહતકા જમાના ગુજર ગયા,

મય આજશે રહે સમજુગી કે તોશીક મર ગયા.

તુમરલ—તો ક્યા આપ સુહેલ કા દેના નહી ચાહતી ?

તાહેરા—અરે તુમ, તુમ્હારા બુઝદીઘ તોફીક તુમ્હારી મદકા આર મદકા કે તમામ તરફદાર મુઝસે જગ કરને આયે, તો સુહેલ કયા—સુહેલ કા એક નાખુ નભી યહાં શે ન જાને પાયગા !

તુગરલ—હાં

તાહેરા—હાં—

જખ તક રહે રહ આતીશે ઇખરતસે ગર્મ હૈ,
ચહેરે પે આંખ આંખોમે દુન્યાકી શરમ હૈ;
કાંધે પર સર હય, સરમે વફાકા જુતુન હય.
તનમે રંગે, રંગોમે શરાફતકા ખુન હય,
સિનેમે દીલ, હય દીલમે ખુદકા ખ્યાલ હય,
ખજ દે મેરે લાલકા—કીસકી મગલ હય.

તુગરલ—અચ્છ તો બહુત જદદ માલુમ હો જાયગા—તેગ ઓર શમશીરશે, સખ્તીસે, જખરો જોરસે, મગર યુ નહીતો ઇશકા હમ લે જાયેગે ઇસ તોરસે.

તાહેરા—અગર જલીલ હોકર નહીં જાના ચાહતે હો તો બગચર એક લંજ જોલે રહાં સે નીકલ જાવ ? જાવ સુહેલ કા લેના હય તો પહેલે ઘર જાવ, મા બાપસે મિલ લો દોસ્તો સે રખરત હો લો, કદન કે લીયે કપડા, દફન હોને કે લીયે જમીન કા ટુકરા ખરીદ લો; બાદ કમર મોત તુમ્હેં રહમ કરકે જાંદગી બખશ દે તો સુહેલકા મુઝશે છીન લે જાવ ?

તુગરલ—દેખો અમદદ કા ન જગાવ, શેરકા ન છેડો, પહાડશે ન ટકરાવ ! અગર સુહેલ ઓર શમસા કે બીચમે આવોગી તો પુરાની દીવારોંકી તરત ટુકરાંસે ઊઝાદી જાવગી !

શએર.

રહું સરકારી દીખાકગી અખ રોજે બદ તુમ્હે,
દેખું તો કાણુ દેતા હૈ આકર મંદદ તુમ્હે;

(તોફીકકા આના)

તોફીક—મૈ ! દગાબાજ કે બચ્ચે મય હું ?

તુગરલ—કાણુ તોફીક ? ઓર આમદ !

તોફીક—નીકી હાલતમે' મેરી ઉંઘલીસે અંશુકી ઉતારકર શરીક
ઓરત કા ઘોઝા દેનેકે લીયે આયા હૈ--

સાએર.

ભોંક દુ સમશીર કપળે તક દીસે ના પાકમે'

તોરદુ સર ચુક દુ મુહ પર મીલા દુ ખાકમે'

તુમરલ—તોફીક જાન રોંક વર્તી પચતાયગા ? એક ખાર શેરકે

પંજેસે નીકલ ગયા તો કીયા દુઆરા કાણુમે ન આયગા ?

તોફીક—જા-જા સર સલામત લે કર ચલા જા, વરતા દરકા જવાળ

જાન કે બદલે ઠોકરોસે દીયા જાયગા !

તુમરલ—ઇસ કીલેકો તહસ નહસ કરકે ઇંટ સેઇંટ ન ખમ્તદુ'

જસ કીલેસે ભાગ નીકલા હય, ફીર જજીરોસે જકડ

કર ઉસીમે' ન પહુંચા દુ' તો મુઝે કતલુકા ખેટા ન કહેના

(જાના તુમરલકા)

તાહેરા—પ્યારે શૌહર મુઝે મુઆફ કરના આજ મેરે મુંહસે

તેરે શરીફ નામકી તોહીન હુઇ,

તોફીક—પ્યારી ખીવી યહે કયા અગર ઇસ દગાખાગ કી ખાતે

સુનકર દસસેલી જ્યાદા કહેતી તો જાઇજા યા

તાહેરા—મગર તુમને સમસાકી કયદસે રેહાઇ કયુંકર પાઇ ?

તોફીક—ખુદાને ગયખી મદદ પહુંચાઇ ! મેરે દોરત કહેરમાત

ને નીજત દીલવાઇ

તાહેરા—મગર અબ વોહ દીન બહોત કરીખ હય કે સમસાકી

ફેજ હમારે કીલે કી ચોતરફ વખાઇ કીંઘી કી તરફ

ફયલી હોગી ઉસ વકત આહ ન કરના આખર ન

ખોના, ખાત નગવાના બસ મારના યા મર જાના

સાએર

શોકે જાંબાજી દુહો એક એક રંગમે' એક એક ખાલમે'

દેખના લગજીશ ન આને પાયે ઇરતકલાલમે

તોફીક—ફક આને દુગા મૈ હરગીજ ન અપની આનમે

માર કર આઊગા યા મર જાઊગા મયદાન મે

ખાના.

કર કર કર કાર જાર દુટ પકુ મય રતપર

ખરસુ ખીજલી ખતકર ગરજ ગરજ દુશમનપર-કર

જગમે નામ કરકે કામ ચમ ચમ ચમકાદુ

થર થર કપિ તમામ તેગ ધરૂં સર તનપર—કર.

બાબ પહેલા.

પરદા ચાથા

મકાન ખચરસદસદહિ.

ખચરસદસદહિ—ભાઈ વાહ, અમતો હમ સિગવસે ડઅવ હો ગયે !
લોગ કહેને હૈ કે ડરખીકી લોટરી ઓર પગા-ખાસી જોડે કિ.
સમત હાંસે મિલતી હય, મગર હમને તો ઘર ખચડે દેસન
એઅવ જોર મિલ ગઈ. જોર કયા વડત્રાક તનાશા હય ! અ
ગર ટિકટ લગાકર ખચઠ જાઉં તો રોજ સેકડો રૂપીયા કમાઉં
બોધ, બોધ,—

શયકુ—ઓલ રાઈટ સાહેબ

ખચરસદસદહિ મેમ સાહેબ ક્યાં હય ?

શયકુ—અપને ડરેસ રૂમમે

ખચરસદસદહિ—કયા કરતી હય ?

શયકુ—કુલ જો મારકીટ શે બંદર ખરીદ કર લાઈ હય ઉસે
છુરી કાંટેસે ખાના સીખલાતી હય.

ખચરસદસદહિ—બેનકુફ બંદરો! છુરી કાંટેસે ખાના કયસે
આયગા ?

શયકુ—કયુ નકી આયગા ! આખીર આપ કયસે શીખે ?

ખચરસદસદહિ—ચુપ બેઅદમ કયા બકતા હય !

શયકુ—દેખો સાહેબ મયબી આજકલ તુમ્હારી :તરહ સુધર ગયા
હું; ખાત ડેકરતી હો તો દેસી જખાન મેં કરો પર
ગાલીયા દેના હય તો ઇચ્છે જખાનમે ?

ખચરસદસદહિ—ભાઈ વાહ ! ગાલીયાં બી દો તો ઇચ્છે
જખાનમે ! નાક કાંટો મગર વીલાયતી છુરી શે
અઅજ લાઈ જ મેમ સાહેબ ?! ચુ.

શયકુ—અઅજ તો અપને નામ કા કંઈ દો

ખચરસદસદહિ—કયુ ?

શયકુ - અચ્છ તો અપને નામ કા કાર્ડ દો.

ખયરસલાહ—કયુ !

શયકુ—મેમસાહેબકા હુકમ હય.

ખયરસલાહ—અગે મેમસાહેબકા બચ્ચા, જાતા હય યા નહી ?

શયકુ—દેખો સાહેબ હાથ ન લગાના અગર આપ તુમરલ બેગ કે એડીકાંગ હય તો મે બી મેમ સાહેબકા પ્રાયવેટ મેક-રેટરી હુ. (ખયર સલાહ મારતા હય સયકે ચિલ્લાતા હય) ઓ મેમસાહેબ દોડો, માર ગત્તા, માર ગત્તા—

(ગલી આતી હય.)

ડાલી—વોટજ ધી મેટર

ખયરસલાહ—ઠોડો મે ઇસકી જાન લુગા !

ડાલી—આખીર ઇસસે કયા કુસુર હયા ?

સયકુ—સરક ઇતની ખાતપર બીગડ ગયે—મે તેને કહા કે મેમ સાહેબ સે મીલને કે લીયે અપને નામ કા કાર્ડ દો.

ડાલી—યે સચ કહેતા હય.

ખયરસલાહ—તો કયા અપની જોર સે મીલના હોનો કારડ દો વરના વાપસ જાવ.

ડાલી—યે તો કાયદેકી ખાત હય.

ખયરસલાહ—મેરે ઘરમે અયસા કાયદા વાયદા નહી ચલેગા.

ડાલી—કયુ નહીં ચલેગા ! જુરર ચલેગા.

ખયરસલાહ—તુમ ખુંજે ધમકાતી હો ! મેં તુમ્હારા શૌહર હુ !

ડાલી—મગર ઘરમે આને કે બાદ તુમ્હેં જોર બનકર રહેના હોગા.

ખયરસલાહ—એસા કલો ન હોગા.

ડાલી—જરર હોગા, વરના મેં અયસે ઘરમે રહુગી જહાં કાયદે ઓર ફેશનકી ઇજ્જત નહીં.

ખયરસલાહ—ભાઈ વાહ, શૌયર છુટે મગર ફેશન ન છુટે, અચ્છ સાહય જાને દો.

ડાલી—નહીં તુમને મેરા દિનસાટ કિયા ઇસ લીયે મુઆ ફી માંગો.

ખયરસલાહ—કયા મયે મરદ હોકર તુમશે મુઆફી માંગુ !

સયકુ—અજ માંગ લીજીયેના સરકાર, યેલી આજ કસકા ફેશન હય.

ખયરસલાહ—અચ્છ બહ ફેશન હય તો માફ કરો.

ડાલી—થેકયુ, ડીયર ઇસશે માઅજુમ હોતા હય કે તુમ પકકે જેનટ લમેન હો. ડીયર યહે ખીલ ચુકા દો.

ખચરસજાહ—અરે કહો છીએ ! ગયે મહીનેમે' તો પાંચશો બેઠ
ચલ્યા ચુકા.

હાલી—પહે તો ઇસ મહીનેકા હય, ઇસમે તોસીરક આરશો નખે
રૂપીયે હયે.

ખચરસજાહ—(ખીલ પઢતા હય) આઈસક્રમ કા લમ્પ તીસ રૂપી
યા, મોટરકારકા ફિરાયા સાઠ રૂપીઆ કુતેકે ગલેકા પટ્ટા
નવ રૂપીઆ, વાસકોટ કા કપડા સાત રૂપીઆ આર ઉસ્કી
સિલાઈ સાઠ રૂપીઆ, અરે કયા સાત રૂપીયેકા કપડા આર
સાઠ રૂપીઆ સિલાઈ !

હાલી—કયા સાઠ રૂપીઆ બહુત હય ! ડાક્ટર રસ્તમજીકી મિસિસ
તો એક : એક પોલકેકી ડેઠ ડેઠ શો રૂપીયે સિલાઈ
દેતી હય.

ખચરસજાહ—જખહી તો ડાક્ટરકે દવાખાનેમે' મારવાડી આર બેલીક
બચડે રહેતે હે.

હાલી—ડીયર ડીયર, ડીયર,—

ખચરસજાહ—નોટ ઇજ ધી મેટર ?

હાલી—જરા મેરે શુજ કે બટનતો ખોલ દેતા.

ખચરસજાહ—અરે મે તુમહારા શૌહર હુ યા નોકર હું ?

હાલી—મેરા પૈર દરદ કરતા હૈ આર તુમહે મસકરી સુઝતી
હય. દેખો જલદી ખોલો નહી તો મે ખીગડ જાઉંગી.

ખચરસજાહ—અમ્મ જાણ ખીગડો નહી કયા કરે. યારોં પ્હેબી
આજ કલકા ફેશન હે.

હાલી—ડીયર જરા સફા લી કર દો.

ખચરસજાહ—અરે મે તુમહારા શૌહર હુ યા કોઈ મોચી હુ ! જરા
મેરી મુઝાકા ખ્યાલ કરો.

હાલી—તુમ જેનટલમેન હોકર અયસી બાતે કરો પ્હે ઠીક હહી.

ખચરસજાહ—તો કયા સમ જેનટલમેન અપને ઘરમે અપની લેડીયોં
કે જીતે સાફ કરતે હે.

હાલી—મેરા ટેમ્પર જતા રહેગા તો મે ખીગડ જાઉંગી.

ખચરસજાહ—અમ્મ જાણ ખીગડો ! નહી. કયાં હરને હો. યારો
ખુશ જાણે મેરી તરફ કિાને જેનટલમેન અપને ઘરમે
અપની જોડીઓ કે જીતે સાફ કરતે હોજે,

હાલી—ચેક્યુ ડીયર, ઇસ બસ્ટાવસે મઆલમ હુવા કે તુમ પકડે
જેનટલમેન હો.

ખયરસલાહ—અરે લખાનત પડે અમીસી જેનટલમેની પર બાહોરતો
મુછો પે તાવ હેં આરખમે આયેં તો જોર કે ભુતે
સાફ કરે.

(સયદુ આતા હય)

સયદુ અરે ગજબ હુવા—ગજબ હુવા

હાલી—કયા હુવા ?

સયદુ—આપકે બંદરને લેખ ગિરા દિયા તો સરકારકા નવા કોટ
પટલુન જલ ગયા.

હાલી—જલ ગયા તો જલને દે સરકાર તો નહીં જલ ગયે !

સયદુ—સરકારકે જલનેકા તો મુઝે બી ગમ નહીં, મગર અફસોસ
તો રહે હય કે સાથ આપકે રેશમી મોજેબી જલ ગયે.

હાલી—હૈં-હૈં-કયા મોજેબી જલ ગયે કમબખત કયું નહીં બચાયા,
તેના સત્યાનાસ જાય.

ખયરસલાહ—લો સરકારકા કોટ પટલુન જલ ગયા તો તસમે મસ
નહીં હુધ, ઐર છે આનેકે મોજે જલ ગયે તો છલુ દરકી
તરહ કુદ પરી રહે બી આગકલ કા ફેશન હૈં.

હાલી—ડીયર આજ શામકો મેરે લિયે મોજે તો લે આના.

ખયરસલાહ—હમૈં તુમ્હે સખદુસ્ત ચીજે લા દુંગા, લેકીન તુમ્હારી
હરકતેં મુઝે પસંદ નહીં હય.

હાલી—તો તુમ કયા કહેના ચહિતે હય

ખયરસલાહ—તુમ દિન બર બાઇસીકલ ઉડાતી ફિરોગી તો ધરકો
દન્ટેજમ કોન કરેગા. !

હાલી—ધર ગયા જહન્નમમેં ધરકે દન્ટેજમકે લિયે કોઇ ગવરનેસ
નોકર રખ લો.

ખયરસલાહ—તો ફિર તુમકો કયું શાદી કરંકે ધરમેં લાયા હું ?

હાલી—મિયાં વોહ દિન ગયે જબ ખલીલખાં ફાખતા ઉડાતે થે.
મર્દ ઐરતોકિ હાથકી પકી પટાઇ ખાછે થે. આજ કલ
ઐરતોકા દોર દોરા હય, અડો દેના, ચકકી ખીસના, મર-
તાન માંજના, બચ્ચે પાલના ગરજ સખ કામ અબ મં.
દોકો કરને પડેગે.

ખયરસદલાહ—ઐર ઐરતેં કયા કરેગી ?

હાલી—હાથ કાટ' કી જજ બનેગી, પારલામેન્ટકી મેમબર હોમી,
અખબારોમે મજમુન લીખેગી મજલીસમે' લેકચર દેગી
ગર્જ કે હર બાતમે' મત્તોકી નાક કાટેંગી.

ખયરસદલાહ—હાં, કયું ન કાટેગી ! આજકાલ . દુન્યામે' તુમ્હારા
ડંકા બજ રહા હય.

હાલી—બોય-બોય, હમારે કિયે એક કપ ચાય લાવ,
ખયરસદલાહ—ઐર મેરે વાસ્તે એક કપ કાશી લાવ.

સયદુ—ઠયરિયે સાહેબ, પહલે મેં અપને માનિકકા કામ કરંગા
ફિર તુમ્હારા.

ખયરસદલાહ—મેં તેરા માનિક નહીં હું ?

સયદુ—નહી, મેં મેમસાહબકા નોકર હું.

ખયરસદલાહ—સુનતી હો ?

હાલી—સય કહેતા હય, કયું કે તનખ્વાહ મેરે હાથસે પાના હંય

ખયરસદલાહ—પર રૂપીયે તો મેરે દે તે હય,

હાલી—ઐર હુકમ તો મેરા ચલતા હય.

ખયરસદલાહ—તુમ ચાહેગી તો હમકો લી કિસી રોજ નિકાલ દોગી.

હાલી—ચે, કયા વહિયત બાત કરતે હો ! બોય, જન આચારે બો-
લો સાહબકે વાસ્તે કાશી લાવ.

સયદુ—બહુત અચ્ચા મેમ સાહેબ,

હાલી—(ગલેમેં બાયેં ડાલ કર) ડીયર તુમ જરા જરાસી બાત પર
અક્કા હો જતે હો, દેખો મેં તુમ્હારી કયસી ફરમાંબરદારી
કરતી હું.

ખયરસદલાહ—કમખખત મેરા દિલતો બિલકુલ હિદુસ્તાની હય. જે
ગલેમેં બાયેં ડાલનેહી હીલા હો જતા હય, ઐર ઉસ્કી
ચટકમટક દેખકર બલકુલ પાની પાની હો જતા હૈ

હાલી—માઇ ડીયર ખયર.

ખયરસદલાહ—માઇ ડીયર જોર.

હાલી—કયા કહા-જોર ? ચહે તો પુરાના આરિટ બોદ રેશન નામ હય
તુમ મુઝે જોર કે નામરો કબી ન પુકારના.

ખયરસદલાહ—તો કયા તુમ્હે ચાચી, દાદી, નાની કહું, કયા કહું ?

હાલી—ડાન્ટ યું તો માઇ મેમ ? સે ડીયર અલી.

ખયરશહાહ—માઘ ડીયર ગલી

હાલી—ચલો વોહ જો ઇંગરેજ ગાના મયને તુમ્હે સિખાયા હય
વોહ આવ ઐર મેરે સાથ નાચો.

ખયરશહાહ—કયા મયં તુમ્હારે સાથ નાચુ! અરે યહે સમ બલે
આદમી ખયડે હુવે હયં વોહ મુઝે રસ્તેમે ચલને નહીં
દેગે, ઐર કહેગે કે દેખો ખુદા હુવા તો જોર કે સાથ
નાચતા હય.

ગાના.

ખાખ પહેલા

પરદી પાંચવા

તસનીમ કા ખાગ.

ગાના—બાદે બહારે આઘ હોને નીસાર આઘ

કરતી હયં ખુલખુલે શોર પ્યારી નીગાર આઘ—ઝઘ
હરગુલપે હય લાલી ખુલખુલ મતવાલી જુમેં હય ગલી
પુલોંકી મહકસે જ્યા શાદ કરો હીલ મીલ મીલ સંગ
પુલોંકી કમન ચલત પવન હરગુલપે
તુમપર બલહારી સખીયાં સારી વારેં જયરવા
હરવા ગલેમે ગલેં દેહરા—હર ગુલપે

સહેલી—માશાઅલ્લાહ ?

શએર.

જામે બહાર પિકર ઇશગર જુમને હય.
એક દુસરેકા મિલકર મસ્તીમેં ચુપતે હય.
ક્યાજ્યાં ચમનમેં અપની દિખારહે હયં.
બાદે સગા કે ઝોકે ખુશખુ લુટા રહે હયં,

સહેલી—જુમ રહી હય પતી પતી ઇસ ગુલશન કિ ગલીમે,
કલ્યાં ખીલકર પુલ રહી હય, પુલ હય ક્યાં હી લાલીમે.
દ્રાયલ ઢોલ બગતી હય ઐર ખુલખુલ તાન લગાતી હય,
દિવોડો ફરકત તાક ધનાધન ક્યા ક્યા નાચ નચાતી હય,

તસનીમ—જસ તરફ દેખો ચમનસેં મેરે રખતાઘ હય,
મદુએ નગરા હય દિલ, ચરમ તમાશાઈ હય
મોતિ ચિખરેહય યહે, કતરે હયં નહીં શમનમેં કે,

અતિશે ગુલકાં ધુ'વા હય-કે ધટા છામ હય.

સહેલી—ગુલેખર વ સર કદ ગુન્યા દહને તુમની તો હો,
સરસે લેકર પાઉં તક પ્યારી ચમન તુમની તો હો.

સહેલી—પ્યારી ખાગ કે સાથ કુચ્છ અપની બી તો તઅરીફ
કિયે !

તરનીમ—મુઝને કિયા દેખા હય જો સારી ચમન કહેતી હો તુમ.
છેખાની કા મેરી અયસે સુખન કહેતે હો તુમ.

સહેલી—અજી સરકાર ચમનની વોહ ગુલે બેખાર હય,
હસ પર બુલબુલ હજાર જાનસે નિસાર હય.

સહેલી—હાં હાં, ઇસ ગુલ કા કિસી બુલબુલહી કા ઇન્તેજાર હય,
„-જહાં ફુલ હોતા હય વહાં બુલબુલ દોડતા હુવા આતા હય
„-જહાં સુહા હોતા હય મિલ્લી કુતી હુધ આતી હય
„-મગર પ્યારી કોઇ બુલબુલ આય તો ઉસે ગુસ્સે ન ડરના
„-બલ્કે ચુમકાર ચુમકાર કે પાસ બુલના
„-જખ આ જાયે તો જરર સાદી કે પીંજરેમેં ફસાના
„-જખ ફંસ જાયે તો રેજ નખરેરી છુરી ચલાના

તરનીમ—દેખો ભઇ અમ હમ સમ ખો દેંગે-જયાદ સનામી
બુદ્ધાકી કસમ રો દેંગે.

સહેલી—પ્યારી તુમ્હે અપની કદ નહીં હય.

પરી હો, ભુસ્તરી હો, હુર હો મહવે તમાશા હો,
ઉઠા કર આયના દેખો તો હો મઅલુમ તુમ કયા હો,

તરનીમ—નિગેરીયોં કયા તુમ સબોને મિલકર મુઝે છેડનેકી કસમ
ખાઇ હય.

સહેલી—પ્યારી શાદીકા છુટ કરના કયા કોઇ ગાલી હય ?

માના—આએ આએ શામ સુદર સજ્યાં સુન ગુઝ્યાં
મંદરવા તોરા સાવરાં બાહે ગરે ડરીયાં
છેડત કયું સારીયાં

શરમ ન કર મદન મોહનીયાં—આએ

જાએ સખી ન સતાવો સખી અમ દુંગી મય ગારી જાવો
દીવખર ભરતર સુદર મનહર જાન જાન પ્યારો

ચલરી જા જા જા નકર દોરી અમ

ચતર સુખર મયેજ અચલ અપલ મત હટકર

એ.....હાં નીકુર સગરી—આખે

(જના તસ્તીમકા મયે સહેલીયોકે, ઔર સહરીયાર

ઔર ફયજુકા બાગમે આના.)

ફયજુ—અજ બંદા નવાજ ધરસે ઘેડિ ખરીદને નિકલે ઔર
કહાં ધંસ પરે. યહે બાગ જનાના હય, મરદોકા આના મના
હય અગર હમ બેદુમકે ચુલોકા પોલિસકા બાગર ખીલ્લા
દેખ પાવગા તો સિધા બડે ધર લે જાયમા.

સહરીયાર—અખે તેરી તમિયત તો મુર્ગી કી તરહ ખોદ કે અડે
દિયા કરતી હય, તુતો નાહક સર ફિરાતા હય.

ફયજુ—અગર મેરી બાતોં સે આપકા સર ફિરતા હય તો મહે મુરગા
અપની કુંકરક બંદ કરતા હય.

સહેલીયાં—(અંદરસે) બાગો, બાગો શેર આયા શેર આયા

(તસ્તીમ અંદરસે દોડી હુઠ આતી હય ઔર સહરીયાર
કે હાથોમે બેહોશ ગિરતી હય. સહરીયાર ફયેર કરતા હય.)

સહરીયાર—મુજી શરદ હો ગયા કવા ગુલામ સા અહેરા ખોદશે
જરદ હો ગયા.

સહરીયાર—ફયુ બે તું વ્યાં કયું આપા ?

ફયજુ—આપકા નાટક દેખનેકા,

સહરીયાર—ચલ નિકલ યહાં તેરી કોઇ જુરરત નહીં હય

ફયજુ—સચ હય બામ ક્યાબમે હડીકી કયા જુરરત હય

સહરીયાર—આઇએ મુસાવરકી કલમ, શાયર કે ખિત્તમ, કુદરતકી
કારીગરી ગયરતે હુરોપુરી.

ફયજુ—જનાબ આપકે હાથ થક ગયે હોંગે લખયે મયે લે હુ

સહરીયાર—કમગખત તું ફિર આયા ! જા ઔર ફેરન જા.

ફયજુ—જી બજા હય કિમલા

સહરીયાર—જગ જગ અય હસિના જગ ઔર કુદરતકા તમાશા દેખ
(તસ્તીમ કા હોશ આતા હય)

તસ્તીમ—(સહેલીયોકા પુકારકે) અરે નરગિસ સોસન, મુઠ તુમ
સખ કિધર હો !

સહરીયાર—બલરાધયે નહીં, વોહ સખ યકીં હય શેરકે ડરસે કહી,
ધુપ ગઇ હય,

તસ્તીમ—સાહિબ કયા શેરસે મેરી જાન આપને બચાઈ ?

શહેરવાર—ઈનસાનકી કોલીશ કિસ શુમરમેં હમ બચાનેવાઆ મુશ
જલાલ હય,

તસનીમ—મેરે બચાનેમેં આપકો કોઇ જખમ તો નહીં આયા !
શહેરવાર—બાહેરતો કોઇ જખમકો અસર નહીં, હાં કહી આયા !

ચરકો લગા હો તો ખબર નહીં.

ફયઝુ—ઇરક કી ઇંદર સબાકો પહેલા સીન શુર હો ગયા.

તસનીમ—આપ કોણ સાહિબ હયે ?

શહેરવાર—મયેં એક મુસાફિર હુ.

તસનીમ—યહાં કિસ ગરજસે તશરીફ લાયે હો !

ફયઝુ—એક બીબી દુ'કનેકો આયે હયે.

તસનીમ—મયેં સમજી શાયદ શ શ-શ શ-શ

ફયઝુ—હાં હાં, શાદી શાદીકે તનેબગર હયેં મારાઅવગાહ આપ
બી સમજદાર હયેં (સહેલીયાં આતી હય.)

સહેલી—યહે લો વ્યાં તો ઓર હી કુચ્છ હો રહા ય.

„ યહે સેર કે બાઇ સવાસેર કહા આન કુદે.

„ પયારી યહે કોણ સાહિબ હયેં ?

તસનીમ—કોણ—કહાં ?

સહેલી—વોહ જો બહુત ખુશ નગર આતે હયેં; હમેં યા તુમ્હેં
ખુદ જાણે કિસે દેખ કર મુસકરાછે હયેં.

તસનીમ—કહાં હય, કીધર હય, યહાં તો કોઇબી નહીં

સહેલી—યું દેખો યું.

તસનીમ—યહે

સહેલી—હાં બોલોના.

તસનીમ—યહે તો વેહ હય જીતોને જાન બચાઇ—

તીસરી—વોહ હયેં, જખમતો આપકો ઇનકો સુકીયા અદા કરના
આહિયે.

ફયઝુ—બિચારી સુકીયાહી તો અદા કર રહીથી.

સહેલી—તો કયા હમારી બાતુ કો અહેસાન ફરામોશ સમજતી હો !

સુકીયાબી અદા કિયા હોગા ઓર સાથકી કોઇ બડા
ખારી ઇનામબી દિયા હોગા.

સહેલી—હાં હાં ખારી કયા ઇનામ દિયા હમેંબી બતાવ

„ —ખજી વાહ બસ સમજ જાવ

તસનીમ—જાવ જાવ મુઝે ન સરમાવ

सहेली—अच्छ अच्छा न शरमाव न शरमाव; बहुत देर हुआ
बसो धरका आव.

तसनीम—हां हां बसो—अंदगी. (गना)

शहरियार तसनीम—

सुधने भी भये न पाया था डेवाह गुल उड़ गया.

इय्यु—रहे गया उल्लु का पट्टा और गुलगुल उड़ गया हन तेरी
यह तो फिर आ गछ

तसनीम—जनाम सुझे मुअर किछये, भये जलदीम आपका
शुक्ति अहा करना गुल गछ थी.

शहरियार—लेकीन मुझके जिये शुक्तिया के साथ कहीं मुझे भी न
गुल नछयेगा.

तसनीम—आपकी महेरमानी कहीं गुलनेके लायक हय.
(सहेलीया आती हय.)

सहेली—अरे वह फिर तुम यहीं आ गछ.

„—अच्छ भियां तुम्हारा कहीं घर—वर हय के नहीं.

इय्यु—वर क्या अम तो घन की अ भी रही जनेगी,

सहेली—क्या यहां अंछुक पथर हय जे बार बार तुम्हें यहाँ
भीय लाता हय.

तसनीम—अय—अय—

सहेली—क्या हुवा ?

तसनीम—पाँडेमें कांटा चुल गया.

इय्यु—पाँडेमें कांटा चुल गया हिलमें असुला उतर गया.

शहरियार—अगर हुकम हो तो भये कांटा निकालुं.

सहेली—भेइक यह कांटा आपहीसे निकलेगा.

„—अम अम कांटा पांटा रहेने हो सीधी धरका बसो—

अंदी यह सज हिलकी गाते हय पीछ हुछ.

हाल रहे देती हय हिलका आप सारमाछ हुछ.

(सहेलीयों व तसनीम क, गना)

शहरियार—मेरी उम्मीदकी दुन्यामें अंधेरा हो गया.

इय्यु—जाछ यहाँसे घर बसो अगतो सवेरा हो गया.

गना—हारे गोरी आसो न ठरे ओकुली अन्नभेदी

देओ आलसा जेगनना लुटे न केउ साहेली अलभेदी

सभीरी भय हारी भय हारी भय हारी

મેહો ન સતાવો અય જાઓ
 કાહે રંગીલો રસીત્રેસે પ્યારી નેહાં લગાયા ખતાઓ
 જાઓ અખન જોડુંગી તુમસે ગુઝ્યાં રાર ન મચાવો
 ગઈ સખ જા ! સખીયાં કરેકે ઘત કાહે છુપાત
 મનકી ખાત, બેદ કહત હય મેહની અખીયાં—ચલો

બાબ પહેલા

પરદા છટા.

મકાન ખયરસદલાહ

ખયરસદલાહ—લહોલવલાકુવત ! ફેશનેબલ જોરને તો મેરા દિવાલા
 નિકાલ દિયા ચારોં મયેં પુછતા હું ઓરત જાત રાતકો
 બારા બજે તક નાટક દેખનેમેં રહે કયા ઇસકા નામ
 ફેશન હય ? ગયરોંકે સાથ મોટરમેં બયકકર હવા ખાને કો
 જાય, ઇસકા નામ ફેશન હય ! હાજરો રૂપીયે કપડોં
 કે પીછે બરબાદ કરના ઇસકા નામ ફેશન હય ?

(કપતાનકા આના)

કપતાન—સુનોજી ખયરસદલાહ, નવાખ કલુમા ન કી તરફસે હુકમ
 આયા હય કે તુમ દો ઘટેકે બાદ છાવનીમેં હાજર
 હો જના.

ખયરસદલાહ—મહુત અચ્છ, મગર આજકલ જરો.....

કપતાન—હાં મયે જાનતા હું કે આજ કલ તુમને એક ખુમસુરત
 ઓરતસે શાદી કી હય, ઇસ લીયે ઘરસે નિકલના નહી
 ચાહતે.

ખયરસદલાહ—(ખુદસે) બેરા ખયરસદલાહ. ઇસ પુરાને ગુનાહગાર
 કી નીયત ખીગડી મઅનુમ હોતી હય.

(ગલી આતી હય)

હાલી—નોકર બડે બેઅદબ હય, એકદમ ગેલી માર દેનેકે કાખીલ હય.

કપતાન—ખયરસદલાહ ચહે કોન હય ?

ખયરસદલાહ—અરરર—ચહે કહાં આઇ ! હજુર મેરી બહન હય—

અરે મેરી ખીખી હય.. (ગલીકા) અરે તુમ ચહાં કયું આઇ ?

મલી—ચહે કાણુ સાહિબ હયે

અયરસદસાહ—તુમહેં ઇસમે કયા કાઇ બી હય.

ડાલી—મયેં ચલાતી હું મુઝે ઇનસે ઇન્ટાલ્યુસ કરાવ.

અયરસદસાહ—તો કયા મુઝે કાઇ મિત્રાવજાન સમજી હો?

ડાલી—અબી તુમ એટીકિલસે સહજ નાચાકીક હો.

અયરસદસાહ—અપની જોરકો દુસરેસે મિલાના ઇસકા નામ એટી કેટ હય !

ડાલી—તો મયેં ખુડ ઇનસે મિત્રતી હું. જનાબ મયેં આપકા નામ પુછ સકતી હું ?

કપતાન—અદેકા કપતાન દિલેરજંગ કહેતે હયેં,

ડાલી—મયેં આપકો દેખ કર અહુતમસરર હુમ.

કપતાન—મયેં આપકો દેખકાર અહુત મસરર હુવા,

અયરસદસાહ—અશ અપ મુઆમિલા ખીગ'તા હય હજુર આપ કુચ્છ નામતા વાસતા તો ન કરેગે?

કપતાન—મેગમ અયસી હસીન ઓર ખુશ અદા ઓરન મયેંને કબી નહી દેખી,

અયરસદસાહ—અને જાવ હજુર કે લિયે કુચ્છ શરયત વગયરા લાવ,

કપતાન—નહીં શરયત સે જ્યાદા મુઝે ઇનકી ખાતેં મીડી મઅલુમ હોતી હય.

અયરસદસાહ—ખાતેં મીડી મઅલુમ હોતી હય તો ખાતેં કરો.

ડાલી—મયેં ઉમીદ કર સકતી હું કે આપ દિર કબી તશરીફ લાયેગે.

અયરસદસાહ—જનાબ મયેં વેહ કહના ચાહતા હું.

કપતાન—ચુપ રહો ખાજુ ખડે હો જાવ.

અયરસદસાહ—લો હમારી જોર ઓર હમ હી ખાજુ ખડે હો જાયેં. યહેબી આજકલ કા રેશન હય.

કપતાન—મયેં આપકી ઔરતકો જુરર.....

અયરસદસાહ—અજ મયેં તુમહેં.....

ડાલી—દો આદમી કે ખી-યમેં જરાજર ખેલના યહે કહાંકા કા-યદા હય !

અયરસદસાહ—ઇનકો જાને દે દિર મયેં તુજે કાયદા ખતાતા હું,

કપતાન—અપ યુકે વકત અહુત હો ગયા હય ઇસ લિયે મયેં જ્યાદા નહીં ઠયર સકતા હું,

ખચરસદલાહ—જનાબ યહે સલાહ તો આપકો મચેલી દે
સકતા હું.

કપતાન—સુનો ખચરસદલાહ, દો ઘંટે કે ખાદ કીલ કાટેસે લેસ હોધર
ઘાવનીમેં હાજર રહેના.

ખચરસદલાહ—બહુત અચ્છા !

તપતાન—બેગમ ખુદા હાશીજ !

ડાક્તી—મહેરબાની. (જનન કપતાનકા)

ખચરસદલાહ—દેખોજ મચેં તુમહે નોટીસ દેતા હું કે મુઝે તુમહારી
બાજ હરકતેં પસંદ નહીં હયેં

ડાક્તી—વેટ આઇ કેર અબાઉટ ! તુમહારી પસંદ નાપસંદ કી
પરવાહ કોન કરતી હય. (ડાક્ટર મહબુબતખાંકા આના)

ડાક્ટર—ગુડમોરનીંગ મેડમ,

ખચરસદલાહ—અમે ગુ.મોરનીંગ કે બચ્ચે પહેલે મીયાંકો સલામ
કરતેં હયેં યા ખીખી કો !

ડાક્ટર—તો કયા તુંમ ઇનકા શૌહર હો ?

ખચરસદલાહ—નહી તો કયા ઇનકા બાઇ હું !

ડાક્ટર—મુઆફ કિજીયે, મચેં તો આપકો મેમસામકા બટલર સમજા

ખચરસદલાહ—એ પાઉ અયસે બટલર તેરે બાપકો બી નસીબ હુવે થે

ડાક્તી—ડાક્ટર સાહેબ યહે જરા અનપદ આદમી હય, ઇનકે કહેનેકા
કુચ્છ ખ્યાલ ન કરતા.

ખચરસદલાહ—અરે તેરે પટે લીખે કી અયસી તયસી. મેરેઘરમેં
આકર મુઝેહી બટલર ખનાતા હય.

ડાક્તી—તો ઇરમે તુમહારો કયા બતા, હૈ.

ખચરસદલાહ—તો કયાં મંચ તુમહારો બટલર હું !

ડાક્તી—ડીયર ખફા કયું હોતે હો તુમ સમજે નહીં.

ખચરસદલાહ—કયા નહીં સમજે !

ડાક્તી—તુમહારી સુરત સે અયસા મઆલુમ હોતા હય.

ખચરસદલાહ—કે મચેં તુમહારો બટલર હું ?

ડાક્તી—ડાક્ટર સાહેબ આપ કુચ્છ ખ્યાલ ન કરો આપ મેરી
તરફ દેખેં.

ખચરસદલાહ—યહે તો જગસે આયા હય આખે ફાડફાડ કર તેરી
હી તરફ દેખ રહો હમ; મગર ઇસ કબ્રસ્તાનકે ઠુંકે ઘરકો
કયું બુલાયા ?

હાલી—તુમને નહીં કહ્યા થા કે મેરા કુતા બિમાર હય.

ખયરસલાહ—તો કયા ઘરમેં ડાકટર નહી થા જો ડાકટર
ખુલાયા ગયા.

હાલી—કયા તુમ ડાકટરભી હો ?

ખયરસલાહ—મયેં તો ખાનદાની ડાકટર હું. મરીજકી નાજી
દેખતેહી ઉરકે ખાપ દાત્ર દો મરજી ખતા દેતા હું.

ડાકટર—અચ્છા મિયાં ખાનદાની ડાકટર જરા રહે તો ખતાર કે આ
દુમી પાગલ કયુ હો જાતે હયેં.

ખયરસલાહ—અરે તુમ ઇતના બી નહી જાનતે આદમી હો હો યા
દો પાંતકે ગદેડ ! શેમ ! શેમ ! ! શેમ ! ! !

હાલી—રહે ગાલી ગુસ્તાર કયસા ?

ખયરસલાહ—વલ્લાહ મખતલુ હો તો અયસા બેટા અમલ દખુ,
હકીમ ખન્નાસકી કિતાબ અટકલ મિન્નાસ મતગુઅ
મદર રૂ કી.

ડાકટર ૭ ૭, યા કહા હકીમ ખન્નાસ ઐર ઉસકી કિતાબ અ-
ટકલ મિન્નાસકા નામ તો મયેનેઆજહી સુના.

ખયરસલાહ—કિતાબના નામભી નહીં સુના ! જમતોં તુંમ કોઇ
ગટર કિલાસ ડાકટર હો.

ડાકટર—અચ્છા કયા કહેતા હય ?

ખયરસલાહ—તુમને કયા પુછા ?

ડાકટર—મયેને યહ પુછા કે આદમી પાગલ કયું હો જાતે હયેં ?

ખયરસલાહ—આદમી પાગલ યુ હો જાતે હયકે ઉનકે હોશો હ-
વાસ ખો જાતે હયેં.

ડાકટર—મગર મયેં યહી તો પુછતા હુ કે ઉનકે હોસે હલવાસ કયુ
ખો જાતે હયેં.

ખયરસલાહ—મય યહી તો કહેતા હું કે જમ આદમી પાગલ કો
જાતે હય.

ડાકટર —(ખુદશે) સમજ ગયા. યહુ ડાકટરી વાકટરી કુચ્છ નહી
જાનતે હયેં.

ખયરસલાહ—પુછો.

ડાકટર—ભત્તા યહુ તો ખતાર રે આદમીના દિલ કહાં રહેતા હયા

ખયરસલાહ—ખિલતીકા દિલ હીજરમેં, કંબુસકદિલ પેસમેં,

પારસીઓના દિલ ઈંગ્લેન્ડ ઠાઠમે ઓર હિંદુઓના દિલ
પાકકાટમે.

ઝાકર-મયેં યહે પુછતા હું કે આદમીના દિલ સીનેમેકિસ જગાહ
રહેતા હય!

ખયરસજાહ-લીવરકે સામને ઓર કહેજે કે પીછે યાતે ઠીક દ-
હની પસલી કે નીચે.

ઝાકર-ગલત! અદમીનાદીલ સીનમે આથે તરફ રહેતા હય.

ખયરસજાહ-અજી વેહ અગલે જમાને એ રહા કરતા થા. મગર
જમ લારડ કરજનડી હેકુમતશે ઘજ્જરા ગયા તો આથેં તર-
ફશે નિકલ કર દહની તરફકો આ ગયા.

ઝાકર-અચ્છા મુઝેયોહ કુતા દિખવ!

ઝાલી-ચલિયે ઝાકર સહિય મયેં અપના પયારા કુતા દિખાતીહું.

ખયરસજાહ-મગર સુનોતો કુત્તેકે લિયે ઝાકર ધરમે બુઝાયા જતા
હય ઓર મયેં જમ બીમાર હોતા હું તો કુતા ધરમે ન-
હીં આતા હય!

ઝાલી-ડીયર મુઆફ કરના, મુઝે અપના કુતા તુમસે જયાદા પ્યારા
હય. (દેનોકા જના)

ખયરસજાહ-(ખુદસે, ચેહેબી આજકલકા દેશન હયે. ખુદા જાણે ઇ-
સ કુત્તેચાલી મદમ સૈ કિસ તરફ નિભાવ હેગા અગર ઇસ
વક્ત વોહ કમીશન એજન્ટકા ખચ્ચા આતા તો 'ઉસકું' ક-
ચ્ચાલી ચખા જત'. (એજન્ટકા આના)

એજન્ટ-ગુડમોરનીંગ!

ખયરસજાહ-હુ આર યુ?

એજન્ટ-જનામ આપને અબી તક હમારા કમીશન નહીં બેજ.

ખયરસજાહ-અજે કમીશન કે ખચ્ચે, તુમ લોગોં કા કેઇ દુસરા
ધંદાહી નહીં મિલતા જો યહે ધંદા કરતે હો; શરીફ આદ-
મીઓકે ગુલેમેં અયસી દુન્યાકી દહીં હું ઈરતેં લાકર
ખંધતે હો!

એજન્ટ-કયા કમ નિકલ જમા તો જાતેં જનાતે હો! કમીશન દેના
પડતા હય તો જહાને જતાતે હો! લાવ લાવ હમારા કમી-
શન લાવ,

ખયરસજાહ-(લાત મારકર) યહે લે તેરા કમીશન.

એજન્ટ-અરે થડે કશા નાખખ હરકત?

ખયરસદલાહ—મહેબી આજકલકા ફેશન હય.

એજન્ટ—અરે યહ ફેશન તુમકો કિસને સીખાયા ?

ખયરસદલાહ—તેરી ફેશનએમલ જોરને.

એજન્ટ—કયા કહેવે હો મિયાં શુક કરો કે તુમહેં અયસી શુક લેકી મિલ ગઈ. વહલાહ મુઝેતો તુમહારી ખુશનસીમી પર રસ્ક આતા હય.

ખયરસદલાહ—અન્જા તુજે રસ્ક આતા હયે તો ચલઅપી જોરએ ટાન્સફર કરે.

એજન્ટ—યાને?

ખયરસદલાહ—યાને મેરી ફેશનેયલ જોર તુ લે જા. ઐર તેરી ખુશી જોર મુઝે દેજા,

એજન્ટ—તો કયા તુમકો જોરને નીકા, ચને ચખવાયા હય ?

ખયરસદલાહ—અરે લાઈ ઉસને નોકરોંકો બી અયસા સિખારખા હય કે વેહબી મેરી નહીં સુનતે.

એજન્ટ—કહી અયસા હો સકતા હય !

ખયરસદલાહ—મય તેરી ખાત્રી કરદુ, અન્જા આ હધર ખપ્પ રેહ. સશયુ અરે બાઈ સયયુ—

સયયુ—કયા હય સાહબ. સારો દિન સયયુ સયયુ—

ખયરસદલાહ—(એજન્ટકો) કયું કમીશન લેતા હય ?

સયયુ—એતો સાહેબ કયા કહેવે હો, મુઝે કિરકેટ ખેલને જાના હય.

ખયરસદલાહ—રાતકો મેમ સાહબ કહાં ગઈયી?

સયયુ—નાટક દેખને.

ખયરસદલાહ—કિસકે સાથ?

સયયુ—ડાક્ટર મુહમ્મતખાંકે સાથ

ખયરસદલાહ—મગર મયે ને તો કબી હુકમ નહીં દિયા?

સયયુ—તમહારે હુકમકી ચરવાહ હી કોન કરતા હય.

(ડાલી આતી હય.)

ડાલી—નોકર બિલકુલ બેઅદબ હયે. એકદમ ગોલી માર દેનેકે ડાખિલ હયે, જગસે મયે ચિદસાતી હું જવાબ નહીં દેતા

(સયયુ કો મારતી હય.)

ખયરસદલાહ—(એજન્ટકો) લો મેમસાહેબ ટુલ પાવરમે. હયે—

(ડાલીસે)જાને દો બેચારેકો કહેકો મારતી હો—

ડાલી—ખયરદાર! તુમ મેરી ખાતો મેં બીચારે મત દખલ દિયા,

કરો-હાં ડાક્ટર તુમને મેરે કુ-તોકો તપાસા!

ડાક્ટર-હાં ઉસકો જરા સરહી હો ગઇ હય.

ડાહી-તો ફિર કયા કરના ચાહિયો!

ડાક્ટર-મેફિક રહીયે. મયેને પ્રિસક્રિપશન વિખ દિયા હય ઉસકો દિનમે ત્રીન મરતયા પિલાકયે.

ડાહી-ઝોર ખાનેકો!

ડાક્ટર-કુચ્છ નહીં સિરફ પાસ છે બકરી કે બેગે, સાત આંઠ અડે

દસ બારા મુરગી કા શોરપા અચરી હાલકી ખુરાક દેના.

ડાહી-ઝોર પીનેકો!

ડાક્ટર-હરએક ખાનેકે પહેલે એકાદા નંબર વન કાએક એક પેગ.

ખચરસહસાહ-ભાઇ વાહ, મિયાંકો તો બેવરેકા વાંધાઓર કુ-તોકો એ-
કાદા નંબર વન. અગર ખુદ મુઝે કુ-તાહી પયદા કરતા તો
કયા અચ્છા થા, મેમ સહિયકી ગોંદમે બચકર નંબર
વન કા પેગ તો ઉગત.

ડાક્ટર-અચ્છા મુઝે ઇખજત દિજયે.

ડાહી-ડાક્ટર સહિય મયેબી આપકે સાથ ચલતી હું, જરા મુઝે
લેડીઝ જીમખાના નક છોડ દેના,

ડાક્ટર-ખુશીસે (દેનોકા જાના)

એજન્ટ-અરે રહે દુસરા સહિય કહાં ચલા!

સચકુ-ખીકવાઇટ યુકુલા!

ખચરસહસાહ-જા બઈ જા મયેં અપની જોર તુઝે મુક્ત દેતાં હું.

એજન્ટ-અરે વાહ તુ અપની પીત મેરે પીછે કહાં લગાતા હય.

ખચરસહસાહ-અમે અયસા વકત ફિર નહીં આયગા. અગર તેરે પાસ
પૈસા નહી હય તો લે ચિકટોરિયાકા ભાગાલી મયેં દેતા હું.

એજન્ટ-અયસી ખીતી પર સો જુતે ઓર અયસે મિયાં પર લાખ
લખનત.

ખચરસહસાહ-મયે. કયા. જાણતાથા કે ડાક્ટર કોપરખાસકી લાકી
અયસી હોગી, જાના તો કયું ઝક મારતા.

ગાના

દેખો ચારે કયા ઝક મરા ખીખી અયસી લાએ
કે જસને. આ તેહી મેરા દીવાલા પુકાહાએ
મરેકે સાથ હોટલમે ચંપીનકી બેંતલ ખુલવાએ

ઔર યહાં તો મીસ્ટર ખયરસલાહકા ડાખ્યા ગુલ હોળાએ
પીલે જસકો જોર અયસી વોહ બહાર દેખે કયસી
લા અનત ભેગે યારો અયસી જોરકી અયસી તયસી
કોઇ આવે સાયકલ લેકર ઔર કોઇ લાવે મોટરકાર
મીયાં તો ધરકી ખાએ હવા, ઔર ખીખી જાએ બહાર
ગયરોકો દેકરહાય બગલમે ફીરતી હય ખગર
અયસી ફેશનએબલ ઔરતપર હો ખુલકી માર-મીલે
બટકે વેહરાતોકો નાટક ફટકમે ઊલજુલુલ
મીયાં રોકે તો ખીખી કહેતી હય ખી કવાયટ યુ કુલ
દેખો યારો હા તુમજી ન કરના કોઇ અયસી જુલ
વરના તુમહારાજી ચેહ કર દેવેગી ડાખ્યા ગુલ.

ખાખ પહેલા.

પરદા સતવા.

તોફીક કા કીસા

તાહેરા-ઓ ખુદા, મ્હે ખોદનાક આવાજે' કયસી આ રહી
હય. શાયદ જગ જિહ યઇ. અફસોસ મુશકકી આરતોં મા-
તમ કરો કયું કે આજ તુમહારી સેંકડો બહન બેવા ઔર
બચે યતીમ હો જાયેંગે. બચે ગિરયાઓળરી કરો. લોગો
સિવાહ લિખાસ પહેનો આજ તુમહારે હજારો બાઇ તુમસે
હમેસાકે લિયે જુદા હો જાયેંગે.

શએર.

હજાર જાન ઔર હજાર તન ઇસ સિનમમે' આકર તગાહ હોંગે.
જો ધર થે કલ તક કે જગમગાતે વોહ કોઇ દમમે' બેચિરાગ હોંગે

તોફીક-ધારી ખીખી.

તાહેરા-કોણુ તોફીક ! વાહ બેદજાગતી. બસ દુર ખરે રહો.

તોફીક-તાહેરા તુમ મુઝે શુસ્સે દેખ રહી હો.

તાહેરા-નહીં મયે' તુમહે હિકરત ઔર નફરતસે દેખ રહી હું.

તે ફીક-લેકીન સખખા!

તાહેરા-તુમ ખુશદિલ હો, મરદ હોકર દુન્યાકો ઘે.કા દે રહે હો,

કયા જગ ફતહ હો બહા ફતેહ તુમહારી શુલામ જાન મઇ !

ਤਾਈਕ—ਅਸੋਸੀ ਸਿਵਾਏ ਫ਼ਾਰ ਐਰ ਸਿਕਿਸਤ 'ਤੇ ਅੱਧ ਹਮਾਰੇ ਨ
ਸੀਯੋਂ ਮੇਂ ਐਰ ਕਥਾ ਫ਼ਯ, ਤਮਾਮ ਫ਼ੇਜ਼ ਯੇਜ਼ਮਾਨ ਯੇਡਾਂਕ
ਤਰਫ਼ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀਫ਼ੀ ਕੁਰਆਨਗਾਫ਼ਮੇਂ ਫ਼ਵਾਜ਼ ਫ਼ੋ ਗਫ਼,

ਤਾਹਿਰ—ਤੋ ਤੁਮ ਭੁਲੋਫ਼ਾ ਸਯਸੇ ਪਫ਼ੇਯੇ ਮਰਜ਼ਨਾ ਥਾ ਕਯਸੇ ਭੁੰਫ਼
ਰਫ਼ੋ! ਕਥਾ ਸਿਕਿਸਤ ਯਾ ਕਰ ਰ.ਯਫ਼ਨੇ ਜਾਂਗਸੇ ਯਾਗ ਕਰਰ ਮੇਰੇ
ਪਾਸ ਕਿਸਮਤਫ਼ੀ ਫ਼ਰਯਾਫ਼ ਲਾਯੇ ਫ਼ੋ, ਯਾ ਮੇਂਤਸੇ, ਸੁਫ਼ਾਯਲਾ ਕਰ-
ਨੇ 'ਤੇ ਯਫ਼ਯੇ ਸਾਤਫ਼ੇ ਸਾਮਨੇਸੇ ਲਾਗ ਕਰ ਮੇਰੀ ਗੋਫ਼ਮੇਂ ਫ਼ੁਪਨੇ
'ਤੇ ਲਿਯੇ ਆਯੇ ਫ਼ੋ !

ਤਾਈਕ—ਯਾ ਯੁਫ਼ਾ ਮਯ ਫ਼ਸਫ਼ੋ ਕਥਾ ਜਵਾਯ ਫ਼ੁੰ ! ਯ਼ਾਰੀ ਯ਼ੀਨੀ ਮਯ
ਫ਼ਸ ਲਿਯੇ ਆਯਾ ਫ਼ੁੰ 'ਤੇ ਮਰਨੇਸੇ ਪਫ਼ੇਯੇ ਤੇਰੀ ਅਯ਼ਰੀ ਵਫ਼ਾ-
ਦਾਰੀ ਆਜ਼ਮਾਫ਼ੋ. ਮਯੇਂ ਫ਼ਸ ਲਿਯੇ ਆਫ਼ਾ ਫ਼ੁੰ 'ਤੇ ਮਰਨੇਸੇ-
ਪਫ਼ੇਯੇ ਤੁਯਫ਼ੋਂ ਐਰ ਤੇਰੇ ਫ਼ਿਲਫ਼ੋ ਫ਼ਲ ਕਰੰ

ਤਾਹਿਰ—ਕਥਾ ਮਾਲਿਕ ਆਪਨੀ ਲੋਂਡੀਫ਼ੀ ਅਜ਼ਮਾਤਾ ਫ਼ਯ, ਸ਼ੋਫ਼ਰ ਅਪ-
ਨੀ ਯ਼ੀਨੀਫ਼ੀ ਫ਼ਲ ਕਰਨਾ ਆਫ਼ਤਾ ਫ਼ਯ, ਤੋ ਲੋਂ ਸਰ ਫ਼ਾਜ਼ਰ
ਫ਼ਯ. ਯ਼ੁਸ਼ੀਸੇ ਸ਼ੋਫ਼ਸੇ ਗਰਫ਼ਨ ਭਿਫ਼ੋ, ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਆਜ਼ਮਾਂ ਯੁਫ਼ੇ
ਅਯ਼ ਫ਼ਰਮਾਂਯਰਦਾਰੀ ਲੀ ਆਜ਼ਮਾਯੋ—

ਤੁਮਫ਼ਾਰੀਥੀ ਪਫ਼ੇਯੇ, ਤੁਮਫ਼ਾਰੀ ਫ਼ੁੰ ਅਯ਼ਲੀ
ਜ਼ਯਾਨ ਫ਼ੁਕਰੇ ਕਰ ਫ਼ੇਨਾ ਕਰੰ ਜੋ ਭਿਫ਼ਲੀ
ਯਯੋ ਲਯੋ, ਯਫ਼ੋ, ਮੇਰੇ ਮਾਲਿਕ ! ਸੁਯ਼ਾਰਿਕ ਫ਼ਯ ਯੋਫ਼
ਐਰਸਤ ਜੋ ਅਪਨੇ ਯ਼ਾਯਿੰਫ਼ 'ਤੇ ਫ਼ਫ਼ਮੋ ਪਰ ਕੁਰਆਨ ਫ਼ੋ ਜਯ.

ਤਾਈਕ—ਸੀਯੋ ਅਯ਼ ਫ਼ੁਨ੍ਯਾ ਫ਼ੀ ਐਰਤੋ! ਯ਼ਾਯੰਫ਼ਾ ਫ਼ੁਕਮ ਕਿਸ ਤਰਫ਼
ਕਰਜ਼ ਫ਼ਯ ਐਰਤਪਰ, ਯੋਫ਼ ਫ਼ਸ ਐਰਤਸੇ ਸੀਯੋ. ਤਾਹਿਰ
ਮਯੇਂ ਤੁਯੇ ਫ਼ਲ ਕਰੰਗਾ ਐਰ ਜ਼ਰਰ ਫ਼ਲ ਕਰੰਗਾ ਮਗਰ ਫ਼ਾਥਸੇ
ਨਫ਼ੀਂ ਐਕ ਯ਼ਾਤਸੇ.

ਤਾਹਿਰ—ਯੋਫ਼ ਕਯਲੀ ਯ਼ੋਫ਼ਨਾਫ਼ ਯ਼ਾਤ ਫ਼ਯ !

ਤੇ ਫ਼ੀਕ—ਸੁਨੋ ਐਰ ਅਯ਼ਫ਼ੀ ਤਰਫ਼ ਸੁਨੋ ਭੁਲ ਯ਼ਯਯੋਫ਼ਾ ਫ਼ਮਨੇ ਆਫ਼
ਯ਼ਰਸ ਤਕ ਫ਼ਯੇਯੇਮੇਂ ਰਯ਼ਕਰ ਪਾਲਾ ਐਰ ਆਯੋਂਸੇ ਲਗਾਯਾ
ਆਜ਼ ਭਿਫ਼ੀ ਕੁਰਆਨੀ ਫ਼ਾ ਫ਼ਿਨ ਆਯਾ.

ਤਾਹਿਰ—ਯਾਨੇ !

ਤਾਈਕ—ਯਾਨੇ ਸੁਫ਼ੇਯੋਫ਼ਾ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਫ਼ੁਸ਼ਾਮ 'ਤੇ ਸਾਥ ਯਯਾ ਫ਼ੋ, ਭਿਫ਼ੋ ਐ-
ਯਯਮੇਂ ਫ਼ਿਲ ਪਥਰ ਕਰੰਕੇ ਯਯਮ ਤੁਮਯ਼ ਫ਼ੀ ਸਮਸ਼ੀਰ ਪਰ
ਅਪਨੇ ਲਯਥੇ ਭੁਗਰੋਫ਼ਾ ਯੋਂਫ਼ ਫ਼ਫ਼ਫ਼ੋ,

તાહેરા-હાથ ! તુમ બાપ હોકર ક્યા ફરમાતે હો ! મયેં માં હોકર
યહે કામ કિસ તરફ કર સકતી હું ! મેરે માલિક, મેરે
શોહર મુઝે મુઆદ કરે.

તોફીક—અગર બેટકી મહોબ્બત માલિકસે બેરહાઈ સીખાતી હય,
દુન્યાકી ખુશીકે લિયે આકિયતકા ગુનાહગાર બનાતી હય,
ફરકો જલ્લો તાહેરા તાહેરા. મુઝે ખોદનાક અંજામકા
ખ્યાલ હય; જખ તક જલિમ તુગરલકો રહે યકીન ન હો
જાયે કે દુશ્મન જાયા હો ગયા તખ તક મુલેક કહીં છિયે
મગર જાલીમકી તલવારસે ખચ જના મુદાલ હય.

તાહેરા-મયેં માનતી હું મગર મામતા નહીં માનતી; મયેં રાજી હું
મગર મહોબ્બત રાજી નહીં હોતી.

શએર-ઇસ દિલકો, મામતાકો, તખયતકો ક્યા કરે,
કમખખત માં બતાવ મહોબ્બતકો ક્યા કરે!

તોફીક—અયસી મામતાકો ફુંક દો, આગ લગા દો—
મેરે હર રએપે જાકે લાખ લાખ અહેસાન હય,
લાખ બેટલી હોં તો ઉંકે જહાન પર ફર્યાન હય.

તાહેરા—ગયર તુમહારી એર ખુદાકી યકી મરજી હય તો મય દુલિત
કડા કરકે અપને જગરંદા અપનેસ મને જામહ કરનેકો ત-
તધયર હું.

બોંક દુગી ખંજર ઉસ માઅસુમ કે હાલકુમમેં
એર સમજુગી યકી ત્રિખા થા બસ મકસુમમેં

તોફીક-આફરીન—અય વફાદાર એરત આફરીન ! અખ મયેં જ-
ગમેં ખુશી એર રાહતકી મોંત મરંગા; એર ક્યામતકે દિન
ગરર એર ધજજતમે ઉડુંગા-

રૂઆધ—હશરમેં જખકે હિસાબોંકે લિયે જાંદા હોં-
યું ન કરના કે વફાદારોંસેં શરમીન્દા હોં,
જખ તલક હોશ રહે, જરમ રહે, જાન રહે-
કૈલકા પાસ રહે—શરમ રહે—ધ્યન રહે.

તાહેરા—મેરે માલિક કૈલ જાનકે સાથ હય.

તોફીક—મેરી ધજજત સત્તામ; યહે આખરી મુત્તાકાત હય.
(જાન્યા તોફીકકા.)

તાહેરા—હાથ મેરે સીનેમે ઠારેં માર માર કર દાન રો રહા હય !

અય વફાદારી દુર હો, નિકલ જા; અય બેરહમી અલગ
હો જત. અય બેટેકી મહોખ્યત મુઝે ખુદા ઓર ગેરસે
બેહમાન બનાતા ચહતી હય ! નહીં નહીં મયે બેટેક ખુ
નમે વફાદારીકી કિતાબમે દરતેખત કરૂંગી. અય ઔરત કે
દિલ હીમત પકક, અય બેરહમી તુ ઇસ્કે દરવાજે પર
પહેરા દે તાંક ખોદ ઔર ડર ધુસાને ન પાયે. ઓ રાત તુ
ઇતની અંધેરી હોકે મેરે હાથકા કામ મેરી આંખે દેખને
ન પાય.

(હુશામકા આના)

હુશામ—હજુર હજુર, બચ્ચોંકી હિફાજત કીજયે; કિસેકા મગરેખી
દરવાજા બી ફતહ હો ગય.

તાહરા—હુશામ—હુશામ, વફાદારી દિખાવ—સુહલકો લેકર ઓર
દરવાજેસે લાગ જાવ. મયેં ઇસકે એવજમેં અપને લખતે
જાગરો કુરખાન કર દુંગી.

હુશામ—મગર યહે દાવ કયું કર ચલેગા? હુશામને પહચાન નમેલા ?

તાહરા—નહીં સુહલ ઔર રશીદકી ઉમરમેં થોરાસા ફર્ક હય ઔર
તુ કે શહેજાદા બહોત કમસીનીમેં હમારે સુખત કીયા ગયા
થા ઇસ લિયે કાઇ તમીજ નહીં કર સકેગા, કીસીકા વ-
હમબી ન ગુજરેગા.

(સુહલકા આના)

સુહલ—અમમીજાન મુઝે કહાં બેજતી હો?

તાહરા—વહાં જહાં હુશામને એમાન હો.

સુહલ—નહીં નહીં મય કહીં ન જાકેગા, કયા તુમહારે દિલસે મે
રી મહોખ્યત જતી રહી !

તાહરા—હાય મયં ઇસે કિસ તરહ બતાઉં. કેયા દિલ ચીર કર
દિખાઉ ! સુહલ બાગ બાગ ઇસ કસાઇખાનેસે નિકલ જા-
દોજખકા કુતા છુરી લિયે હુએ તુઝે બોકને આ રહા હય.

સુહલ—નહીં નહીં મયેં ન જાકેગા—

તાહરા—સુહલ ખુદા હાફિજ—

(હુશામ સુહલકો ઉઠા લે જાતા હય. તાહરા)

બેહોશ હોકર ગીરતી હય. રશીદ આતા હય)

રશીદ—અમમીજાન—અમમીજાન ? યા અહાહ અમમીકો કયા હો
શ્યાં અમમી પ્યારી અમમી—

તાહેરા—કૌન? રશીદ મેરા લાલ-બેટા-મગર કમખખત દુર હો. તું મેરા બેટા નહીં હય.

રશીદ—અમ્મી તુમ કયા કહ રહી હો-મયેં તુંદારા બેટા હું.

તાહેરા—હાં હાં તું મેરા બેટા હય. મેરા રશીદ હય. આ મેરી જોદ મેં આ તુ મેરે ઘરકા બિગલ હય આ મેરે બચ્ચે મ' યને તુએ બડી મહેનતસે પાલા હય. મગર બચ્ચા કિસકા ? બચ્ચા કયસા ! બચ્ચા શયતાન બનકર મેરે ઇમાનકો ઠગને આયા હય ! જાગ તુએ કિસને ખુલાના હય ? મેરા કોઇ બચ્ચા નહીં મયેં કબી મા નહીં બની. એસી અધેરી દુન્યા મેં કોઇ ચિરાગ પયદા નહીં હવા.

રશીદ—અમ્મી ! અમ્મી ? તુમ દિવાની હો ગઇ હો ?

તાહેરા—હાં, હાં, મયેં દિવાની હો ગઇ હુ-ખુતી હો ગઇ હું--ઝક-નબી હો ગઇ હું.

(અંદર દોડ જાતી હય ચોર બેહોશી કી શીશી લાતી હય)

તાહેરા—રશીદ ઇધર આ.

રશીદ—ચહે કયા હય ?

તાહેરા—બેહોશી કી દવા.

રશીદ—કયું ?

તાહેરા—તાકે તુએ મરતે વકત તકવીફ ન હો.

રશીદ—તહીં અયસા નકહો.

તાહેરા—અબે કમખખત તુએ સુધના હોગા-તુએ મરના હોગા,

રશીદ—આહ ! રહમ ! ! રહમ ! ! ! (શીશી સુધાતી હય)

તાહેરા—સો ગયા. ખામુશ હો ગયા, જાગ રહતકી દુન્યામેં જા બિહિસીમેં બેલના હુરોસે દિલ બહેલાના, વહાં તેરે ખુજર ગોં કી પાક રહેં મિલને આયેં તો બિનસે મેરી મુસીબત બયાન કરના અય મેરી માઓં મેરી તરફ નફરતસે નજર ન ઉઠાવ, અગર મેરી મજબુતી જાનતી હો તો બહુન નહીં ફકત દોહી આંસુ રહમકે બહાઓ, હાય ! ચહે મ'યને કયા કિયા ? બેટા ! બેટા રશીદ કયા છતની જલદી અપની માં સે ખશ હો ગયે-હમેશાં કે લિયે શો ગયે ! બોલો ફકત એક બાર બોલો—

ખડા માં સે નહિ, ગર હો ગયે બેઝર જીનેશે.

ગિફા-આવ મેરે પ્યારે જર લગ જાવ સીનેશે.

(કિલ્લેકી દીવાર ગીરતી હય)

યા ખુદ પડો ખોદનાક ધમાકા ઓર ચક-મ-ચક દિવારમે

દરવાજા કયસા હો ગયા ? અફસોસ ! દુસ્મન આ પકુઆ

તુગરલ-ફતેહ-કામયાખી ? કામયાખી પડી હય ગંજે મુરાદ, યહી
હય ખાંખેને કામગારી.

તાહેરા-ઝમીનકા બોઝા તું કૈન હય ?

તુગરલ-કોન હું ! તુગરલ, બહાદર સિપાહી, ફતેહ જહાંગી ઇજત

તાહેરા-નહી જહાંગી જલ્લત, નેકી ઓર ઇમાનકા દુસ્મન.

તુગરલ-અગર સુલેલ હો નહી દીયા તો ઇસશે જયાદે તોરે દુસ્મન.

બન જાકિંગા,

તાહેરા-અરે તુ કયા અગર તમામ દુન્યા કે શયતાન મિલકર આયે
તો સુલેલ કો ન લે જાને પાય.

તુગરલ-બદખત પડે ખાત ! સફર ઇધર આવ કાડે લગાવ.

તાહેરા-અરે કાડે કયા તુ મૈતકે શિકળેમે ખિચયા દે-સર
તનશે ઊપા દે.

જલા દે, મિટા દે, સગા દે, લખા દે,

તોરે પાસ જતની હય તાકાત દિખા દે;

ન હોગ ન હોગા, ન હોગા. ન હોગા.

પહ મેરી જમાન તુઝકો ઊસકા પાતા દે.

તુગરલ-માત મુઝશે જયાદા બે રહમ નહી હય સફર બટો સફર
તું ખડા હય ? કયા મેરા હુકમ નહી સુનત !

સફર-હુજુર મુઝે સરાફત આપકા હુકમ શુનનેશે મને કરતી હય,

તુગરલ-બોદે નામદ બુઝદીલી દીખતા હય !

સફર-મુઆર કીજયે, બુઝદિલિ વો હય બે મદ હોકર એક કમ.
ઝેર ઓરત પર હય ઉઠાતા હય.

તુગરલ-જલીલ ! દમાબાજ !! નમકહરામ !!

સફર-ફરીયે મયે નમકહરામ નહી હુ, મયને હમેશા આપકે પ-

સીનેપર ખુન બહાયા હય. ઇસ જંગમે અપને દો મૌજવાન
કોં કલ કરવાયા હય. મગર મગજુર હું કે ખુદાને યે હાથ
ઓરતકે લિયે. તુફાનમદ કે લિયે બન.યા હય.

તુગરલ—તો કયા તુ મેરા હુકમ ન બગ લાયગા ?

સફદર—જો શરીફ ઓર બહાદર હય વો મરજનયગા; મગર મરતી
હુઠ ઓરત પર કબી હાથ ન ઉઠાયગા.

(તુગરલ ફર કરતા હય સફદર મરતા
હય તોફાનકો સિપાહી ગાતે હયે.)

સફદર—ઓ ખુદા.

તુગરલ—કોન મેરા શિકાર ?

તાહેરા મેરે ગરબ શોહર.

તોફીક—મુરબીનો કે તુફાન તકલીફકી આંધીયા, આફતો કે રેલે,

ફકત જીતેજ કે હયેં ઝમેલે, જમીન પર આસમાન ચક્રીકે
પાટકી તંગહ બન રહી હય, બચપન ઓર જવાની પીસ ચુકા
બચ ખુદા પેકી બારી હય.

શાએર.

યહુ દુન્યા હય યે, ઉકબાકી તલબગારીમેં.

આખરી સાંસબી નિકલે તો વફાદારીમેં.

તુગરલ—જલીલ, બાગી મુજરસીમ ગદાદી ! ચહે જીલ્લતોખારી ઓર
ફિરબી ન ગઈ વફાદારી ?

તોફીક—વફાદારી સચ્ચા દીન હય પાક ખમાન હય, વફાદારી પર
બાલ બચ્ચે, બીવી સખ કુછ કુરબાન હય.

ફખાઈ—મત સમઝ દિલશે મેરે જહરે દગા નિકલેગા,

ચીર ઓર દેખ શરાફતશે ભરા નિકલેગા,

મરતે મરતે બી દગાબાજ મેર હાંટીશે.

યા ખુ ! નિકલેગા યા હર્થે વફા નિકલેગા.

તુગરલ—નજીસ ખુદે જબાન બંદ કર જીંદગી ઓર સુહુલ દેનિમેં
જો ચીજ જબાલ પીયારી હો અપને લિયે પસંદ કર.

તોફાન-ખુની કુતે હમ જાંગી રંગે મનર પ્યારે મુહેલકો કબી
ન દેગે.

તુગરન-કયા તું મૈનશે મિલકુલ નહિ ડરતા હય ?

તોફાન-સિપાહી મૈત કે સાથ રોજ ખેલ કરતા હય ?

તુગરન-તો લે મૈત યહે તેરા શિકર હય (ખંજર મારતા હય)

તોફાન-ઓ ખુદા-હક અદા (મરતા હય)

તાહેરા-હાય ! કમખખત જાગીમ ! તુને કયા ક્રિયા ? ઓ ખુદા તુ
અપની ખુદાઈ છોડ કર કહાં ચલા ગયા.

શબ્દ.

ગરજતકી નીંદમે કયા અમલી તુ શો રહા હય.

કયા દેખતા નહી હય કયા જુલમ હો રહા હૈય.

તુગરન-ચુપ નાખકાર ખુદાકો નહીં મૈતકો પુકાર. અગર ચુહેલ કો
ન દિયા તો તુજેલી તેરે ખુનમે નહેલાકેંગા દુન્યા ઉલટા દુઆ
તમામ ઘરમે આગ લગા-દુંગા, કહીંશે લી મુહેલકો દુલ કે
લાઉગા; ઓર ઉસકે ખુનશે તલવારકી પીયાસ છુઝાઉંગા.

તાહેરા-યા ખુદા.

શબ્દ.

તાજે સરતો ગિર પડા, અમ જોદલી ખાલી કરૂં.

અપને હાથોંશે મયેં અપને ઘરકી પામલી કરૂં !

તુગરન-ઓહ ઓ મૈતકે નચાલે ઓહ ! મેરે ખંજરકો ચીરાગ, મેરે
તીરકો હરફ. મેરે નેજેકો નશાના કહાં હય

તાહેરા-જા ખુની કુતે વેહ તેરી ખુરાક પડી હય. ખા લે માર જા-
લ, નોચ લે, સર તનશે કિતર દે. અય મુનઘમ હકીકી
કયા તુ શો ગયા ? કયા કાનુને કુદરત મનમુખ હે ગયા !..

શબ્દ.

તુ શે કી આગશે ઉઠ તન મન જલાદે ઇસકા

કહશે ગજમ શે અપને સખ જોર લાદે ઇસકા.

(તુગરન રશીદ કો ઉઠા લાતા હય)

તુમરો-પહે હો મેરે દરખતે સગળત કા સમર

(ખંજર લોકે દેતા હય)

તાહરા-ઓ ખુદા ! ઓ ખુદા ! પહે ખુદિયાં મંજર કિન આંખોશી
દેખા જાયગા કયા તમામ દુન્યાકી મુસિબત એક હમારેકી
વાસ્તે હય !

મેરા ધર હય કે જાત્રીમ કરમલા હય.

યમીં હોતી જો નાજીત હર બલા હય.

(ડરાપ)

ખામ દુસરા.

પરદા પહેના.

જંગલ.

ગાના

અખ મીત્ર જાવો ઓ ખોને વાલે

થક થક હારે બન બનમે દુંડકર ભટકે હમ નદી નાલે.

જાન શરિ સગર ડગર ડગર હમ ભટકે

ખાએ હય સઓ ઝટકે

હમદમ હય બંદ સખમીત્ર ધર સટકે ઓ ખોને વાલે

સીપાહી-મીત્ર જા, ભાઈ સુહેત્ર મિત્રજા, યાર તુને તો હયરાન
કર દીયા.

શએર

દરખદર રિરતે હયે હમ પયરોમે જાલે પડ ગયે,

ધુપમે જલ જલ કે સખ કે ચેહેરે કાલે પડ ગયે.

—હાં અખ બનાવ સોચકે કિસ સિમત હમ બઢે

બાંધે કિધરકી સીધ કીધર કા કદમ બઢે

—પહે રાસ્તા યાર એ મુશ્કેલી ગુજર હય !

દુસરા—ઝોર ધું બદે—

„—જ્ય સખ તરફ. ખતર હય ફિર અહુ કીવર ચને?

„—મેરી તો છે સઝહે હય કે યસ અપને ઘર ચને.

„—લો છે તો લાટ ચઝને કો તૈયાર હો ગયા,

કયા જાંઘી સે અપી તું જેનર હો ગયા,

શમશાકી સખ્તીઓંકી કયા તુજે ખબર નહી,

પીછે હુટે કદમ તો સમજ લે કે સર નહીં

સિપાઈ—અરે ભાઈ સુહેલકો અખ તક ન પાયા તો અખ કયા. પા-
ચેગે; મુશ્તમેં કિસી શેર ભેગે કો નિવાજા હો જાયેગે.

„—તુને ખુશ્દિલ મઅલુમ હોતા હેય.

„—ઝોર તુમ કયા રસ્તમકે સગે હોતે હો!

„—મેશકે હુમ ખાનદાની યાહુદર હયેં.

„—શયદ ફિરદોસીને શાહેનામ.મે તુમહારેહી આપ દાહોંકા જુક
ક્રિયા હેય.

„—અરે તુમ સુહેલકો હુંડને નિકલે હો યા શુલખપ કરને કો

„—તો યસ મચારી આગે બદાવ

„—ટટુ કો એક લગાવ

સખ સિપાહી કખતકે બટકેગે અય યાર !

ખામ દુસરા.

પડદા દુસરા

સાહી મહુલ.

શમશા—ખાગીએકા એક આજીમુશાન ગીરોહ સુહેલકી તરફકા બધા-
ના કરકે અનકરીંગ માગદોંચત કે મુન્ક પર હુંમત્તા કરના
ચાહતા હય, ઇસે ત્રિયે મયેં તુમશે ઝોર કતલુસે મશવરા
કરના ચાહતી હું. તુમ દોનો હીક વકત પર પહુંચકર અ-
પને મુહસીનોકા કોઈ ખેહતરીનોકા રાગે દોગે

દહરમન—અય મલકયે આલમ ઇસ જુટી ઝોર દયાયાજ દુન્યા મેં
આપ ખેટેકા, બહન ભાઈકા, જોરે ખાવંદકા ગત્તા કાટ કર
સાદ હોના ચાહતી હય, અગર મયેં વફાદાર હોનેયા વાઅદા

કરે તો કિસકો યકીન હો ! લેકિન મયે કૈન હું ઓર
કયા હુ, અપને મુહસિન કે લિયે કયા કરના ચાહતા હું
વેહ આપકો ચંદ રોજ બાદ મઅયુમ હોગા.

શમશા—મયે ઉસ રોજ કા ઇન્તેઝાર કરંગી (કહરમાનકા જાના)

શમશા—મયે જ્ય યહે ખ્યાલ કરતી હુ કે ચાલાક તાહેરાને તુ-
ગરલ કી આંખે મેં ખાક ઝેંક કર કિસ તરહ સુહેત કે
બયા લિયા તો મારે જોશક મેરા ખુન ખોલને લગતા હય

કતુલ—ખેદિક રહો. સુહેલ અય ચંદ્રોજસે જ્યાદ નહી જી સકતા
ઉસકી ગીરફતારી કે લિયે કાફી બદોઅસ્ત કર દિયાગયાહય

શમશા—અગર ઉસકા આત્મા હો જાય તો ફિર તુમ હમ ઇસ દુ-
ન્યામેં બખુબી અવશ કર સકતે હયેં.

કતુલ—ખેશક ! (દોનકા જાના ઓર કહરમાનકા આના)

કહરમાન—ખુની ગાસબ મલાઈન કુન્તો ! કયા મજેસે હસ્તે હુંવે જા
રહે હો કયા તુમ હમેશ ઇસી તરહ હસ્તે રહોગે ! ઇસી
તરહ ખુશિયાં મનાતે રહોગે ? નહીં હરગીજ નહીં તુ-
મહારી ખુશી ગમસે તુમહારી હુંસી માતમસે, ઓર જો
તુમને અપને રેહુને કે લિયે મિહિસ્ત બના રખી હય, હ-
મેશા કે લિયે જહન્નમસે ન બદલાઉં તો કહરમાન નહીં
કહર બનકર ન ઝપટા, ગજબ હોકર ન લપટા તો કહરમા
નહીં. બાગીયોં કા એક ફિરસા મેરી કાશિશોં શે બરી
હય અમ દુસરે ફિરશે મે બી મેરે લલકારને ઇન્તેકામ કા
ખંજર ચમકેગા તમને મેરે દોસ્ત તોરીક પર, ઉસકે મ-
અસુમ અચ્ચે ઓર ખીતી પર જો સિતમ ગુજારે હયેં
મુજે અચ્ચી તરહ યાદ હયેં અય ગફલત મેં ફરી હુંવે
ધુમરાહો તુમ યહે સમજતે હો કે જનરલ કહરમાન ફકત
ઓહરે ઓર તનખ્યાહ કે લિયે તુમહારા સાથ દે રહો હય
મેં કિસ લિયે તુમહારા શરીક હાલ હું ઓર કયા કરના
ચાહતા હું ? મોકઅ પાકર જો જુલમ મેરે દોસ્ત તોરીક
ઓર માઅસુમ સુહેલ પર કિયે હું ઉનકા ઇન્તેકામહું

મુસદ્દસ.

તુમ કિસ્તીએ રાહત તો મયે તુફાને બલા હું.

તુમ ખિરમને ઇશરત હો તો મયેં બરકે કબૂલ હું.
 તુમ અયસકા દુન્યા હો તો મયેં ઇસમે વખા હું.
 તુમ હિરસ કી જન્નત તો મયેં દેજખતી હતાકું.
 હાં દેખતા તુમ પાતે હો યા ફતેહ વ જરર મયેં.
 અમ ખિયમે કિસમત હય, ઉધર તુમ હો ઇધર મયેં.

બાબ દુસરા.

પડદા તીસરા

મહુલ તસનીમ.

માશાઅલ્લાહ—હર મંચ પહેલે જાડેગા

ખયરસદલાહ—નહીં પહેલે મંચ જાડેગા,

માશાઅલ્લાહ—રહે દેખ પહેલે મંચ અયા.

ખયરસદલાહ—નહીં પહેલે મંચ અયા.

માશાઅલ્લાહ—અમે મુખી ચોંચ સંભાલ-

ખયરસદલાહ—એ એન્ડે એચ ઓર પેટ પાલ.

માશાઅલ્લાહ—તો કયા તુ લડને પર અમદા હય ?

ખયરસદલાહ—મેશક અગર તેરા ઇરાદા હય.

માશાઅલ્લાહ—બલા દોક ખમ.

ખયરસદલાહ—બસ દોસ્ત બસ, હમ દોનોં જેનટબમેન હંચ ઓર
 દોનોં જેનટબમેનોંકા બાપસમે બોકસીંગ કરના કયા અ
 રહી બાત હય !

માશાઅલ્લાહ—બિલકુલ ફેશન કે ખિલાફ હય. મગર તુમ રહે
 તો બનાવ કે રહા કોઇ સુન્દેરી ઉલ્લુ ફાંસને કે લિયે
 આયે હો !

ખયરસદલાહ—દેખો મીયાં માશાઅલ્લાહ, આજ તસનીમકી સાલ
 ગિરહ હય; ઇસ લિયે મંચ અપને આકા તુગરલ બેગકી
 તરફસે રહે મોઓંકા હાર નજરાના લાયા હું.

માશાઅલ્લાહ—શુનો મંચબી ઇસી લિયે આયા હું ઓર રહે પુલોં
 કા હાર તુહકા નામદાર શહરીયાર કી તરફસે લાયા હું.

ખયરસદલાહ—અરે જા જા શહરીયાર કે તહોફે પર તસનીમ નજ
 રબી ન ડાલેગી.

માશાઅલ્લાહ—ઓર તુગરલ કે નામકા કુતાબી ન પાલેગી.

ખયરસદલાહ—કયું ?

મારાઅહલાહ—ઇસ લિયે કે શહર્યાર મેર હય.

ખયરસલાહ—તુગરલ સસશેર હય,

મારાઅહલાહ—શહરીયાર રસ્તમકા ખાવા હય,

ખયરસલાહ—તુગરલ કૈવતમેં સુરેદ દેવકા ઘદા હય.

મારાઅહલાહ—અગર પાઉં ચાહે તો સરકા ઠાકરોં સે હુડા દે યે બી ખયર હય.

મારાઅહલાહ—અચ્છા બે અચ્છા દેખના તઅરીફકે દસ્ત રખવાન પર વોહ મસાલા લગા કર શહરીયાર કો પેશ કર કે મ જા આ જાય.

ખયરસલાહ—બેટા મયેંબી વોહ નમક મીચી છીકું કે તેરા પાકા પકાયા કુરમા શીકી દાલ હો જાય.

મારાઅહલાહ—કયા તુ મુઝસે જયાદા લસ્સાન હય ?

ખયરસલાહ—કયા તુ મુઝસે જયાદા ચર્ખ જમાન હય ?

મારાઅહલાહ—જનતા નહીં મંચ એક શાયરકા બેટા હું.

ખયરસલાહ—તો બેટા મયેંબી ફિરદોસ્તીકી કશ્વ પર મુદતો લેટાહું,

મારાઅહલાહ—અચ્છા તુઝે શાયરી કા ગરર તો મેરે મિસરે પર મિસર લગા.

ખયરસલાહ—બોલતા જા.

મારાઅહલાહ—મુન—બુલ બુલકી આંતઝીઓમેં રંગે ગુલકી ફાંસ હય.

ખયરસલાહ—બુલબુલકી આંતઝીઓમેં રંગે ગુલકી ફાંસ હય. નાટ કકે મુનશીઓ કે બેજેમેં થોડાસા બુસા થોડાસા ગોખર, ઓર થોડીસી ઘાંસ હય,

મારાઅહલાહ—અબે મિસરા તો બદ ગયા !

ખયરસલાહ—શાયરી હમારે ઘર સે નીકલી હય; મિસરે કો બદાને બદાને કા હમેં હખત્યાર હય

મારાઅહલાહ—અચ્છા તો અબ એક ટેડી સુનાતા હું.

ખયરસલાહ—બોલ મયેં મારકુટ કર સીધી કર હુંગા.

મારાઅહલાહ—કલ રતકો તુઝે ખ્યાબસેં ઉલ્લુ નજર આયાં.

ખયરસલાહ—આંખે જો ખુલી તો સામને તુ નજર આંયા.

મારાઅહલાહ—જાજા ભાઈ તુઝે શાયર ખુદને કિસ ઉલ્લુને બનાયા હય,

ખયરસલાહ—કયું બચ્ચા કાફિયા તંગ હો ગયા.

માશાઅલ્લાહ—હાલા અબ્બો તોસરે મિસરે ખરતો મિસરો લ.
ગા, સુન,

અયરસલ્લાહ—ઠગલ

માશાઅલ્લાહ—રાતકો અંક પકાયા વોદબી કચ્ચા રેલ ગયા.

અયરસલ્લાહ—મર ગયે શામર ફક્ત હલ્લુક પકા રેલ ગયા.

માશાઅલ્લાહ—કયુએ શુકર કહનેસે ધખરાયા તો ગાલીયાં દેનેપર ઉ
તરે આયા, જનજ બાંચ ખા.

(દોનો લડતે હયેં તરનીમ ઓર સહેલીયાં આતી હયે)

સહેલી-હયેં ! હયેં ! ! યહે કયસી હાથાપાઠ, સુફતદી લખાઈ !

અયરસલ્લાહ—દેખો યહે જલીલ રીઝલા નનકમાળ એયનેવાલા મર
જય ઇસ્કી ખલા સુફતનેં કરતા હય શુખ્ત ગોટાલા.

તરનીમ—મગર દનસે યહેતો પુઝો કે યહાં લીયે કાયકે અયે હો !

અયરસલ્લાહ—મંય અપને આકા તુગરલ ખેગગી તન્કસે આપરી
સાલગીરહ કી તકરીખ મેં યહે મોતીઓંકા હાર નગરના
લાયા હું,

તરનીમ—ઓર માશાઅલ્લાહ તુમ કયસે આયે ટો !

માશાઅલ્લાહ—મયેં બી અપને આકા શહરીયારી તરસે આયા હું
ઓર યહે કુલોકા હાર, નગરના લાયા હું.

તરનીમ—આહા તુગરલકી તરસે મોતીઓંકા હાર ઓર શહરીયાં
રકી તરસે કુલોંકા હાર ઇસ હારકી તૈયારી મેં એક બી
જનકા નુકસાન ન હુવા હોગા ઓર ઇસ હારકી તયારીમેં
સયકકોં મહલીઓં ઓર ગોનેખેરોંકી જનન ગઈ હોગી. યહેદાર
ઇનસાનોં કે ગરે કટવાતા હય, ઓર યહે હાર ગલેકી જનત
બદાતા હય. યહે હાર દિમાગ કો શીકોં સે ચુર કરતા હય
ઓર યહે હાર થકે હુવે દિમાગ કો બોજન દુર કરતા હય યહે
ફક્ત અમીનેકે મહેલો મેં ચમકતા હય. ઓર યહે અમીરોંકે
મહેલોં ઓર ગરીબોંકી ઓપટીઓમેં હર કહી મહેકતા હય.
ઇસકો અદના, અલા અમીર, ફકીર, પયગમખર સગ અપને
પાસ રખતે હરે. ઓર ઇસકો નકરત ઓર હિકારત સે દેખતે
હયેં ઇસ લીયે આ અય પીર પયગમખર કી પસંદીકા ચી
જ ! મયેં તુઝે મંજુર કરતી હું. ઓર જા ખુટી કુ-ચાકે ચ
મકતે હુવે ફરેખી તુઝે નકરતરસે દુર કરતી હું

અયરસલ્લાહ—હયેં ! હયેં ! હજુર યહે કયા કરતી હો ?

तसनीम—जस जन अपने आकासे कहे हो के जयना होत दुहस
मेजनेकी तकलीफ न छोड़े

भाशाअलाह—यस नीकल और दुगदुगी जगता यहा ज

जयरसदलाह तुमरस रेश आर शहरीयार पास ।

भाशाअलाह—यहा जन जेहा जगजुल हवास.

जयरसदलाह—अच्छा अच्छा यह सय तेरा ही इतुर हय क्यां तुं
कभी हमारे मुहल्लेमे न आयगा ?

भाशाअलाह—अमे जन नही तो भार जयगा.

जयरसदलाह—नामरदा कहीका पीठके पीछे भारता हय मुंहपर भार
ता तो भजन यथा देता (जना हय)

भाशाअलाह—अच्छा अज्य मुझेकी धनगत हय

तसनीम—भगर तुम अपने आकासे जाद तसनीम के भरी तरस
शुकरीया अदा करना.

भसाअला—जहोत जुज.

गाना

जनो जनो जनो सप्पी दुलहनीयां

जनो प्यारके गरवामे हारो गोरी जैयां

रहो गुह्या, वाकी छछर्या क्यसो पायो तुने सैयां.

शब्द

सुलुके यरणे सीताभगार देणीअे क्या हो

हीया हयमे जे जे सुलु हार देणीअे क्या हो.

डम्भीहो दीलमे तो लाजो अहार अइज हय

के रंग गयजसे धजहार देणीअे क्या हो

वाहज वाह हय जुज भीखा हमे गेह प्याज

प्यारा दीजहार—जनो

प्राप्त दुसरा.

परदा योथा.

जगल पहार

हठरमान—करीम हय, करीम हय, जिस भलउत गालु और नजस

शमशाक जोदनाके अजम करीम हय

साथी—ऊही जगलसों के मुजलिम से हम सय वतनसे जेवतन

होकर पहशीआंकी तुरत आज पंडो. और जगलमे अ-

પની જીંદગી કે દિન પુરે કર રહે હયે, એર ઇસીશન કે ઉમિદવાર હયે જનકે ઇન્તેકામકા ખંજર દુસ્મનોડી આંખો કે સામને ચમકતા હોગા એર વોહ જીઆ હોકર ઇન પય-રોંકે સામને સિસકતા હોગા.

સાથી-ખુદાકા શુકર હય કે માઅસુમ મુહેલ વફાદાર હુશશામ કે સાથ પહાડકી કોડમેં છુપા એર બદનસીખ તાહેરા જંગલમે બટકતી હુધ હમેં મિલ ગઈ.

કહેરમાનુ-હાં બદનસીખ નાશાદ તાહેરા કો અખ કોન કેહ સરતા હય કે વોહ જીંદા હય? ઘર છુટ ગયા, મુહુગ ઉઝડ ગયા, જીંદગી કે સહારે કો ખો ખયડી, દિનરાત દિવાનાવાર જંગ-લો એર પહાડોમેં બટકતી હય. હાં મગર કબી કબી જ-રા હોશ આ જતા હયે વરના વહી દિવાનયકા દારા ચલા-જતા હય.

સાથી-દેખ્યે વહી ઇસ તરફ આ રહી હય.

કહેરમાન-અ-દોહનાક નજરા !

તાહેરા-રાતેં ગઈ નિશાતકી ઇશરત કે દિન ગયે,
હો અઅલે શખ ચિરાગ થે સો વોહ બી છીન ગયે.

કહેરમાન-અય ઇન્તેલામે જમાનેકી જીંદા તસ્વીર યહે તેરા કયા હાલ ?

તાહેરા-અય ખુશમુરત ચાંદ તુહી અપના એક દુકકા દેદે, મયેં ઉ-સકો રશીદ સમજરે પયાર કરંગી—

રખાઈ-આસમાન પર ચાંદ હય એર જમીન પર ચાંદની,
હો રહી હય તેરે દમસે આજ ઘર ઘર ચાંદની.
આ ઉતર આ તોકે રખલુ અપને સીને મેં તુજે.
મેરે બી વીરાને મેં હો જાય દમ ભર ચાંદની.

સાથી-હાય ! ખીચારી કો ઝનુન હો ગયા!

તાહેરા-અરે કીસી આશાદ વાલેસે પુઁજ તો વોહ કહેગા તુ મજ-તુન હો ગયા.

સાથી-ખાનુ મયેંબી આશાદ રખતા હું.

તાહેરા-હાં સય હય મગર—

તુ એર સર સખજ શાખ એર તાહેરા અકે ખુશકે ડાલી હય;
તેરી જોદી બરી હય એર મેરી જોદ ખાલી હય.

કહેરમાનુ-ખાનુ મેરી બી એક ખાત—

તાહેરા—નહીં એક નહીં વોહ દો થે । એક આંખોંકા તું, દુસરા દિલકા સુરર, એક જાંઘીકા સહારા, દુસરા જાંઘી સેની જ્યાદા પ્યારા. દેખો ! દેખો ! શમસા મેરે બચ્ચેકે મારી રહી હય. અરે ખુની તુગરલ તુ છુરી કયું તેજ કર રહા હય ? અબ મેરી ગોદમે કાષ્ટ બચ્ચા નહીં રહા હય—

શાંઝર.

જુરા બચ્ચી હું સખ કુચ્છ મયેં જો થા અફલીક કે નીચે,
દખી હય જાંઘી ભર કી કમાઈ ખાક કે નીચે.

સુહેલ—પ્યારી અમ્મા—

તાહેરા—લડકે તુ કોનહય ? શાયદ મયને તુજે કહીં દેખા હય. લડકે તુજે કહાં દેખા હય !

કહેરમાન—કમા આપ મઅસુમકો બુલ ગઈ

તાહેરા—બુલ ગઈ—મયેં કબી નહિ બુલી. કાઈ માં અપને બચ્ચે કો કબી નહીં બુલતી મેરા બચ્ચા મુજે બુલ ગયા મગર મયેં ઉમે નહીં બુલી

એક સાથી—ખાનુ યહે કોન હય ?

તાહેરા—લડકે તું કોન હય ?

સુહેલ—અચ્છી અમ્મી મંમ આપકા સુહેલ હું.

તાહેરા—કોન ? સુહેલ ! બાદશાહકી આખરી નિશાની ! મેરા દુલારા મેરે પ્યારોંકા પ્યારા !

સાથી—ખાનુ ! ગમ કે દરખાશ કો આંસુઓકે પાતીસે સીંચ સીંચ કર હરા રખના કયા કાયદા દેગા !

તાહેરા—હાં મુજે રેને દો, રેને દો—જી ભર કે રેને દો ; મંમ અપની આંખેસે ખુનકા દરિયા બરસાઉંગી. ઉસમે તયારંગી, નહાઉકી જોર આખર ઉસીમેં ફુલ કર મર જાઉંગી.

કહેરમાન—ખાનુ અગર આપકી ચહી હાલત રહી તો યતીમ જોર બેકસ શહજાદકી કઠિન હીકાજત કરેગા.

તાહેરા—આવ મેરે બચ્ચે મયેં તેર વાસ્તે કુચ્છ ન કર સકી.

કહેરમાન—ખુદાયા હસકી મુસીબતકા ખતમા કર

આબ દુસરા.

પરદા પાંચવા.

તુગરલકા મહલ.

(તુગરલકા બચ્ચેસાહકી ગરબમેંસે પકડ કર લાન્ક)

ખયરસલાહ--દેખ્યે, દેખ્યે, એક જેનટલમેનની ઇજ્જત પર હુમ-
લા કરના અચ્છી ખાત નહી હય.

તુગરલ--તો ખોલ મેરે હારકા ક્રિયા હુવા?

ખયરસલાહ--મગર મરદન કો છોડીયે જનાખેવાલી.

તુગરલ--ખોલ તસનીમને મેરે હારકે સાથ કયા મુલુક ક્રિયા!

ખયરસલાહ--ઉસને તો આપકે હાર પર નજર બી ન હાલી ઐર
કહેને લગી અયસે ખીસીઓ કુતે મેરી ગલીમે ઠોકરે
ખાતે હયે,

તુગરલ--મેરી મહેબ્બતકા રહે અંજમ !

ખયરસલાહ--મેરી મહેનત કા રહે ધનામ !

તુગરલ--મેરે હારકી યહે મેદજગતી !

ખયરસલાહ--એક એડીકાંગકા યહે ધનસદ્દ !

તુગરલ--ગમખ ?

ખયરસલાહ--સિતમ !

તુગરલ--અચ્છ આગે ખોલ ?

ખયરસલાહ--મયેને કહા કે મેરે આકાકી શાનમેં યહે લાજખાની.
તો કહેને લગી તુમહારે આકાકે મુહપર સુરખાખ જાકુ ઐર
હુકકે કા પાની.

તુગરલ--નમક હરામ ચુપરહે ઇસને અયસી અયસી બેતુકત સુનાઇ
ઐર તુઝે શરમ ન આઇ !

ખયરસલાહ--ગાલીયાં આપકો સુનાય ઐર શરમ મુઝે આય !

તુગરલ--તો કયા તુ મેરા એડીકાંગ નહી હય ?

ખયરસલાહ--એડીકાંગ કયા બદકે શયતાનકી ટાંગ હું.

તુગરલ--તો ફિર તુને કયું નહીં કુચ્છ મેરી તરફસે કહા ?

ખયરસલાહ--મયેનેબી ખુખ કહા.

તુગરલ--કયા કહા !

ખયરસલાહ--મયેને કહા કે મેરે આકા બડે મુજ, બડે પાજ હયે
જખ ઉનકો ગુરસા આતા હય તો દિવાને કુતેકી તરફ કાટ
ખાતે હયે.

તુગરલ--અમે તો શયતાન યહે તુને મેરી તઅરીક કી !

ખયરસલાહ--તઅરીક કી જખ તો કહેને લગી કે જહાં પ્રિસ્તોકા
ગુજર નહીં, વહાં અયસે જુતોં કો કોન ખુજતા હય.

તુગરલ—અયસી નકરત ! હજાર હાથનત ! !

ખયરસલાહ—ફિરબી મ્હોળખત હજાર ફિટકાર.

તુગરલ—અયે ખુલ મયેં ઠયા કરેં)

ખયરસલાહ—એમે જસકી ફરીયાદી

તુગરલ—કિસ પર !

ખયરસલાહ—અપની મઅશુક કે આશક પર, અપને યાર કે પ્યારે
પર, અપની દિલદાર કે દિલદાર પર

તુગરલ—તેકયા તસનીમકા દિલ કિસી ઓર પર શયદા હો ગયા ?

ખયરસલાહ—જ હાં જો હાંડી આપને પકાઈથી ઉસકા
ખાનેવાલા એક ઓર પયદા હો ગયા

તુગરલ—યાને કોન ? ખોલ, ખોલ

ખયરસલાહ—લેફ્ટનન્ટા શરીયાર

તુગરલ—શહરીયાર

ખયરસલાહ—જ હાં સરકાર.

તુગરલ—મગર સહરીયારકો તસનીમકી તરફ દેખનેકી જુરાઅત કયું
કર હુધ

ખયરસલાહ—તો કયા કીરી ઓરત કી તરફ દેખને કે લીયે લાય-
સન્સ લેના પડતા હય

તુગરલ—ખદખત તેરા સરતો નહીં ફિર ગયા હય

ખયરસલાહ—આસાર તો અયશેહી પામે જતે હુયેં.

તુગરલ—મેરે ખુલકી તરફ હાથ ખદાનેકા ઉશે કયા હક હય

ખયરસલાહ—કોઈ નહીં સાહેબ, કાનુન સાફના કહેતા હય.

તુગરલ—કયા તસનીમ મેરે હાથસે નિકલ જાયગી ?

ખયરસલાહ—નો સર

તુગરલ—મયેં જો આહું કર સકતા હું.

ખયરસલાહ—યસ સર.

તુગરલ—યસ જા નિકલ જા, મયેં તનહાઈ ચાહના હું.

ખયરસલાહ—હજુર એડીકાંગમે હમેશા સાથ રખના ચાહીયે.

તુગરલ—એડીકાંગ કા ખન્નયા નિકલ વરનાં ખા જાઉંગા કન્નયા.

ખયરસલાહ—થે કયું,

તુગરલ—નાહિનખરો નાખકાર મયેં તુમસે ખોદનાક ધન્તેકામ લુગા.

ખયરસલાહ—નહીં અયસા ન કરતા.

તુગરલ—અખે તું ગયા નહીં નાશરખમ, કયું ખરા હય ?

ખયરસલાહ—આપકો દિલાસા દેને કે લિયે.

તુગરલ—ચલા જ મુઝે દિલાસે કી કોઇ જુરત નહીં હય.

ખયરસલાહ—હજુર આપકો દિલાસે કી લખત જરત હય.

મુરગલ—ખસ કારન ચલા જા; વર્ના તેરે અંજર પંજર દીલે કર દુંગા.

ખયરસલાહ—ઓલ રાખટ.

મુગરલ—શહરયાર, શહરયાર મયે તેરા ખુન કરંગા.

ખયરસલાહ—નો સર.

તુગરલ—અરે શીર આ ધમકા, તું નહીં જાયગા ખાના ખરાખ.

ખયરસલાહ—ગુડમોરતીંગ (જના)

તુગરલ—શેરકા શિકાર લોમડી છીને । બેડયે કા લુકમા બેડ હજમ કરે ! શહરયાર તુને મુઝે અબી તક અસત સુરતમે ન હીં પહયાના. અખ પહયાનેગા એર પુરી તરહ પહયાનેગા

બાબ દુસરા.

પરદા છઠા

તસનીમકા મહલ.

ગાના.

આવોજ આવોજ છયલા જાઉં મય વારી તેરે
ગરે બયા, ઓ સૈયાં મોહનીયાંકે ડારે છયલા મેરે
એજ બાંકે છયલા મેરે—આવોજ

આનખનપર વારે જાન તોરી રાધા
ઓ મેરે રાજા, એ હી તુઝે મેરી કસળ મેરે પ્યારે સન
દીલદાર સીતમ નાહીં કરના

બાર બાર દીલદાર ચારપર છતીસાર હય—આવોજ

શહરયાર—પ્યારી તસનીમ લોગ સય કહેતે હયેં કે ઇસ્ક કે દેવતા
કે આંખે નહીં હોતી હયે.

તશનીસ—યહે આખ કયસે શમાતે હયેં.

શહરયાર—અગર ઇસ્કકે કે દેવતાકે પાસ આંખે હોતી તો તુગરલ કે
મુઝાબલે મેં એક સીપાહી જો શરાફત ઓર કે વહાદરી
સિવા કુચ નહીં રખતા ઇસ કદર કામયાબી ન ખાતી.

ખયરસલાહ—પ્યારે સય હય. લેકિન ઇસ તરહ ચાંદ નિકલને

આઠ તારોડી કોઈ વકત નહી રહેતી, ઇસ તરફ સરાઈત
ઝોર વફાદારી કે આગે માલો જર કી કોઈ હકીકત નહી
રહતી. સુનો ઇસ્કકી બામરી કયા કહતી હય.

(સહેલી આતી હય.)

ગાના.

ચલે ઇશક મે આર, જીગરપર દોધાર
ચયન આશકકો દમબર કયું કર હો
મુસીબત ઝેલી બલાસર લેવી
તખીઅત ખેલી પહેન ગલે સચેલી બજે ઇશક કો
પ્રેમ પીયાલા જખ તુમ દીનો મત હમરી બખોરાઇ
હીરદે બાંન નયનનકે લાગે સુખ બુખ સખ ખીસરાઇ
પયારી પયારી બતીયા કરત, ધતીયાં તજેજી જતીયાં
લાગેજી પયારે તોરે વારી-ઇશક મેં.

સહેલી-જનામે આલી આપકી મુલાકાતકા બીમીદવાર એક શખ્સ
દરવાજે પે ખડા હય.

શહરીયાર-જરા દેખું તો ચહે કોન આયા હય ?

તસનીમ-મગર જલદ આના દેર ન લગાના.

શહરીયાર-મયેં અબી આયા.

(જના.)

તસનીમ-આહ ! આહ ! કયા શાને પરવર દિગાર હય ! તસનીમકી
દુસરી ખીહિસ્તકા નામ શહરીયાર હય.

(તુમરલકા આના)

ગાના.

હારે કોઈ બાકી સીપધયા લુભાએ ગયો
હારે મોહે જ્યા હીયામે સમાએ ગયો—હારે
તનમન બારા જોખન પ્યારી કખન વાંડે જયરવા
સયાં દીવાની બનાએકે સોહાએ કે રીઝાઇ ગયો—હારે
કોઈ ઝોર કછુ સુઝત નહી અયસી ઝલક દીખાએ
આએ બસે નયનનમે મોરે રાખું પલક છુપાએ
અખતો હયે ખ્યાન ચેહી, ઉતપર કુરખાન મઇ, તનમનધન
વારફઠ-જયલા મોરે મન ભાએ ગયો.

તસનીમ-હાં પ્હે મુજી સાંપ કયાં જહર ઉગલને આયા હય !

તુમરલ-તસનીમ ઇધર આવ, કરીબ આવ ઝોર જો મંચ પુછતા

હું ઉસ્કા જવાબ દો.

સાચેર—

ખના યે તોઈ લખનત જેવઢા ઝેવાર કિસક હય !

યહે ફાંસી કિસને બેજી હય, ગલેમે' હાર કિસકા—હય ?

તસનીમ—ફાંસી નહીં યહે ફાંસ હય દુશ્મનકે જીગરમે'.

આર હજકએ જ'જીરે વઢા મેરી નગરમે'.

તુમરસ—એવકુદ.

રૂખાઈ

કાટા કહાં ઓર એક ખુતે લાલા ર' કહાં !

નાચીજ સહરીયાર કહાં ઓર તું કહાં !

જહરીલા વોહ દરખત હય, લાગ ઉસકી છાંવસે,

ઇસ હારેકા ઉતાર કે મલ ગલ પાઉરો.

તસનીમ—હરગીજ નહીં !

તુમરસ—નહીં ?

રૂખાઈ—

ધી જીહ, ધી વતીરા જે સિતમ શઆર હોગા,

તો ન યહે ગલા રહેગા ન ગલે મે' હાર હોગા.

સર પે રખકર હાય રોયેગી નસીબોં કે લિયે,

એક દૌલતમંદ સે નફરત ગરીબોં કે લીયે

તસનીમ—જનસે ઇજગત જ્યાલ હય મુઝે ઇસ હારકી,

જીન્હાર ને ઉતરેગા યહે ગરદનમે મેરી,

તુમરસ—મેરે આગેઇસ કદર તૌધીર નાહનગર કી,

દેખ યહે ઇજગત હય ઉસકી ઓર ઉસ્કે હારકી,

તસનીમ—આહ જલીમ ! યહે તુને ક્યા કિયા ?

તુમરસ—જો હુવા અઝા હુવા જો કિયા અઝા કિયા,

વોહ બી હોતો તો યુંહી પાગેમાલી દેખતા.

આસમાન રૂએ જમીનકો ઉસ્સે ખાતી દેખતા.

તસનીમ—બસ ! બસ ! જખાનકો લગામ દો, અયશે મનહુસ અ-

લકાજ મયે' અપને પ્યારકી નિરખત સુનના નહીં આહતી

તુમરસ—ક્યા પિયારા ? વોહ રજલ આવારા, નાકારા ઓર તેરા તસ-

નીમ તેરા પીયારા !

તસનીમ—હાં, હાં, પિયારા,

તુમરસ—તસનીમ હોશ કર, સંભાલ દેખ, સુન માન નાહક થોડા

ખા રહીહય.

તસનીમ—ઝોડોમુઝે જને દો. અખ મયે' તુમારે લાયક નહીં હું

તુમરસ—દેખો તુમ હોનો પછતાવગે.

તસનીમ—જયસા કરોજે વયસાપાવજે.

તુગરલ—હુટેરે ઝકુ, મકકાર. આકા કા શિકાર ! માલિકે પર વાર
તુઝે શર્મ ન આઈ નાખકાર ?

(શહરીયારકા આના)

શહરીયાર—જતામ ઇસ ખદગી કા સખમ આપ ખતા સકતે હયે !

તુગરલ—અચ્છી તરાહ ખતા દીયા જયગા. ખેઇમાન નમકહરામ !

શહરીયાર—ખસ હુજુર શહરીયાર નોકર હય ન કે ગુલામ.

તુગરલ—ખુદાકી શાન. કહાં જમીન કહાં અસમાન ? કહાં પુલ
કહાં ખજુલ ! કહાં મીઠા શહદ કહાં કડવી નીમ ! તુ ઐર
તસનીમ !

શહરીયાર—તો કયા આપ ઇસ તિયેનારાજ હયે' કે મય તસનીમ
સે મુહમત કરતાહું.

તુગરલ—દુર દુર હોં શહરયાર મેરે સરતેસે દુર હો.

શહરયાર—આપ મુઝે ધમકી દેતે હય ?

તુગરલ—મુઝે ધમકી દેતેકી તાકાત હય.

શહરીયાર—આપકો કોઇ તાકાત નહીં હય.

તુગરલ—એક બાઅદમ મતહત કી તરહ કલામ કરે.

શહરીયાર—આપની એક શરીફ અફસરકી તરહ કલામ કરે.

તુગરલ—દેખ પછતયગા ?

શહરીયાર—પથરકા જવામ પથરસે દીયા જાયેગા.

તુગરલ—કયા તુ મુઝસે જયાદ તાકતવર હય !

શહરીયાર—ઇસકા જવામ બાલુ દે ગે,

તુગરલ—કયા તુ મુઝસે જયાદ ખુશસુરત હય !

શહરીયાર—ઇસકા જવામ આયના દેગા.

તુગરલ—કયા તુ મુઝસે મુઝામલા કરકે જીત સકેગા !

શહરીયાર—ઇસકા જવામ કિસમત દેગી,

તુગરલ—શહરયાર મયે' તુઝે શીર કહેના હું કે મયે' તસનીમકા તુઝસે
જયાદ હકદાર હું.

શહરીયાર—કિસ તરહ !

તુગરલ—ઇસ તરહ કે તુ એક મઅમુલી સીપાહી હય ઐર મયે'
સિપાહસાલાર

શહરીયાર—તો કીયો દરકો મહમત પર સિપાહસાલારીકી મુહર
લગી હય !

शहरीयार-क्युं !

तुगरल-तु मेरा भातहत हय.

शहरीयार-अगर अइसरी और भातहती पर दारोमदार हय तोम दार

अयरी नोकरिसे हस्त अरदार हय.

तुगरल-शहरीयार होश संभाव.

शहरीयार-अपनी नोकरि लउमे' जल.

तुगरल-यहे आत ! पड़लो—जड़लो,

(यंद सिपाहोंका आना और शहरवार पर कायु पाना)

आम दुसरा.

परदा सातवां

भसाव्यलाहका भकान.

गाना.

संसारि धरदारी भयनारी क्यागननु क्यसो हय

सुभाव नरवा

अयसो रोके टोके मोहू नीदुरवा

वासे जरे जरे मोरा उगरवा—संसारि

गुडकी जीडकी सुनत सुनत लरे लरे मोरा उगरवा.

कटे कटे मोहू क्यहका धरवा रोकत मोरा उगरवा

मुमताज—भये भरहुते तो हमें कुछ ज्यादामें नही लाते हम

औरतों का गोया पाडकी जुती के अराअर जलते हयें लो

धरमें जाहु हम हें. अरतन हम भांजे, शही हम पकावें,

अच्छे हम पावे, गरज के तमाम धरका छन्तेजाम हमकरे

और जरा कहीं आहरे सपेर के त्रिये जयें तो गछ क्यु?

जीडकीमें जांझ क्यु देया ? छिड़ीका करयुं आया ! दिमोदका

क्युं बुलाया ! मगर यु हयें के भये पड़ेसीअम जेवकुइ

नही रही, कुछ भीसीस अयरसद्लाहकी सोअतमें रहनेसे

आंड गांठ कमेत होगछ हूं. अम मियांकीअक नही मानती

कुछ कहते हय तो अक अक की हसदस सुनाती हूं,

(जल्दी आती हय)

जल्दी—गुडमोरनीग भेडम मुझे मुसाफ करना के टाछमके भीजाइ जरा

हर हो गछ.

मुमताज—किया इनके रोकने परबी तुम यही आछ ?

હાલી—તો ક્યાં-ઉનકે રોકતે સે હમ રક સકતે હરે. ઉનકો તો હમ જીતકે નીચે દયા કર રખતે હયેં મરદો કો હમેશા જીતકે નીચે દયાકર રખના ચહિયે મગર તુમારી મશા અલ્લા-હકે સાથ કયસી જીજરતી હય.

મુમતાજ—બહન અખીર મયેંબી તો તુમહારી શાર્ગીદ દુના મીયાં કો એક મુહસે સો સો સુનાતી હુ.

હાલી—અયસાહી કરના ચહિયે, મગર આજ રાખકો ઉસ મરદાના લીંબાસમેં થિયેટર દેખતે ચલોગીના !

મુમતાજ—ચલુગી તો સહી મગર મુઝે મરદાના લીંબાસ મેં આતેજતે દેખકર લોગોને મીસ્ટર માશાઅલહસે યુ કહે દીયા હયે કે તુમરે ઘરમે કોઇ મરદ આતા જના હય, ઇસમે વોહ શકી બન ગયા હય.

મુમતાજ—તેવર માઇન્ડ. અગર વોહ શકી બન ગયા હય તો ઉસકો બનાનેમેં ઓરબી મજા આયગા. દેખો વોહ રહા હય.

(દેનોકા ચલે જના મશાઅલ્લાહકા આના)

માશાઅલ્લાહ—અજબ દીલ લગી હય ! મકાનકે અંદર, ઘરકે આગનમેં, કોઠકે ઉપર, છત્તે નીચે અનાજકે મટકેમેં, મુર્ચિકે હમેમેં, ગર્જક સગ છાન મારા મગર હયરત અબયમ, પુરા સાહે પાંચ ફિટકા આદમી ગાયમ. પતા ન હારદ. કોઇ જનથા, જીનથા, સાયાથા; છપ્પાવાથા, થા તો કોનથા ઓર ગયા તો કીધર ! કયા જમાન આ મઇ યા હવામાં હુક ગયા ! યા બારીતાઆલા અબ તુહી હયે મેરી ઇજગત સંબાધને વાલા.

(ખયરસહાહકા આના)

ખયરસહાહ—કયુ જનામે વલા.

માશાઅલ્લાહ—કોન ખયરસહાહ ! રો યાર રો.

ખયરસહાહ—અરે પર કયુ રોઉ કોન મર ગયા ?

માશાઅલ્લાહ—યાર મેરી કીસમત પર રો, મેરી હાલત પર રો.

ખયરસહાહ—કયુ ખયર તો હય !

માશાઅલ્લાહ—જસ શહરમેં કાલ હો, જસ મુલકમેં પહેમ હો જસ ઘરમે રેશનેયમ જોર હો ઉસ ઘરમે ખયર કયસી !

(મુમતાજકો આના)

મુમતાજ—ક્રિયા કહા ! ક્રિયા કહા !

ખયરસલાહ—આઈ ગરીબકી કમઅખતી કુચ્છ નહી જરા આપકી તઅરીફ કરે ?

ખયરસલાહ—તો શીર ઇનમેં યુરાઈ કોનસી હય !

મશાઅલાહ—એક નહીં એક લાખ.

મુમતાજ—કુટેકે મુહમેં ખાક.

ખયરસલાહ—ભાઈ બાહ યહુ તો મેરી જોશકીબી નાની મઅલુમ હોતી હય.

મશાઅલાહ—ક્રિયા ઓરતોં કો ખુદને ઇસ લીયે પયદા કીયા હય વોહ આબ્નહીસે શીરા કરે ?

મુમતાજ—નહીં તો ક્રિયા કરે ?

મશાઅલાહ—બર સંભાલે ઓર અચ્ચે પાલે.

ખયરસલાહ—તો કયા ઓરત કોઈ મુરગી હયે જો અચ્ચે લેકર ઘર બેમેં બધી રહે.

મુમતાજ—હાં દેખોતો—કયા ઓરતોંકો ખુદને અયસે જલ્લીલ કામકે લીયે પયદા કીયા હય ?

મશાઅલાહ—શીર કીસ લીયે પયદા ક્રિયા હય ?

મુમતાજ—ઓરતકો ઇસ લીયે પયદા ક્રિયા હય કે અચ્છેસે અચ્છે ખાના ખાયે, ઉત્તમદારો ઉત્તમ કપડા પહેને, થાયેડર દેખે, લેકચર કરે, પાટી દે, ડેન્સ કરે.

ખયરસલાહ—યહે પ્રોગ્રામ તો બીલકુલ બરાબર હય.

મશાઅલાહ—યુપ કમઅખત તુહી મેરી જોશકો હાં મેં હાં મિલાક ર બીગાડતા હય. અચ્છા બોલ મરદકી ખાત ન માનના યહે ઓરતોંકો જોખા હય !

ખયરસલાહ—હરગીબ નહી.

મુમતાજ—અગર જુરરત પડે ઓર ઓરત કહી બાહર જાય તો કુચ્છ નુકસાન હય !

ખયરસલાહ—કુચ્છબી નહી.

મશાઅલાહ—બીલા ઇજાજત સારેદીન બર બાહર રહેના ઓરતોં કો લાજમ હય !

ખયરસલાહ—બીલકુલ નહીં.

મુમતાજ—ઓરતોં કો દીનબર ઘરમેં બંદ રખના યહે મરદોં કો જોખા હય !

ખચરસલાહ—કબી નહીં.

માશાઅલ્લાહ—મરદો કે રાજી રખના ઓરતોકા ફરજ હય.

ખચરસલાહ—પરાખર.

મુમતાજ—ઓર ઓરતોકા ખુશ રખના યહે મરદોકા ફરજ હય.

ખચરસલાહ—ચેળી પરાખર,

માશાઅલ્લાહ—લાહેલવલા ? ચેળી પરાખર વોહબી પરાખર—

ખચરસલાહ—હાં ઇન્તેશક હય.

મુમતાજ—ઓર મેરી રાહસે !

ખચરસલાહ—ઓર તુમહારી રાહસેબી ઇન્તેશક હય.

માશાઅલ્લાહ—બલા મરદકા રુખા જયાદા હય યા ઓરતકા !

ખચરસલાહ—મદદકા.

મુમતાજ—મગર ઇસ તરકકી કે જમાનેમેં ઓરતકી ઇન્જાત જયાદા હય યા મરદકી !

ખચરસલાહ—ઓરતકી.

માશાઅલ્લાહ—અજબ દુલમુલ આદમી હય. ચાલી કે ખચેંગનકી તરફ કબી ઇધર જુકતા હય કબી ઉધર.

ખચરસલાહ—અરે ચાર ખફા કયુ હોતા હય ? મયેં તો સહી ફય સલા કરતા હું.

માશાઅલ્લાહ—નહીં ? નહીં ! કબી આગ ઓર પાની એક નહીં હો સકને. કયા યહે ઓરત હય યા ફરીસ્તા, મયેં—આદમી હું યા ગંધા !

ખચરસલાહ—તુમહારે ગંધે હોનેમેં શક હી કયા હય ? અગર તુમ આદમી હોતે મેરે ફયસલેકી તઅરીફ નહીં કરતે ?

મુમતાજ—લુક હીયર ? દુન્યામેં તુમહારા હીરસા હય તો હમાસ બી હય- તુમ આગદી ખરતોગે તો હમબી આગદી દીખાયેગે દુન્યામેં. ઇન્સાન તો ઇન્સાન હયવાનબી આગદીકે માયને સમજતે હયેં, ઓર પદને લીખનેમે જીન ઓરતોકી આંખ ખુલ ગઇ હય વોહ કબી તુમસે દખકર નહીં ખચકેગી. તુમ આગદી કરોગે તો હમબી આગદી દીખાયેગે તુમ બાહર ચમન ઉડાયોગે તો હમબી મજે ઉડાયેગે કયાખુદાને તુમહે ઇન્સાન બનાયા હય ઓર હમેં જાનવર !

માના.

હમબી મોઢરપે સગકલપે સુયર કરન નીત જાયેં

હાંજી એશક જહાં મન જાએ વહીં જાએ
 ખતીઆ કરન એકંગી નહ નહ ફેશનકા જુલસા
 ખતીઆં સારી રીક હય ઇનકી ચેહી ચાહત મન ઇનકા
 ફાડ રેકુંગી મય દેશી સાડી
 પહેનું ઇંગરેજ પોશાક બારી
 ઘરમેં ખયહુ તો ચપન નહી પડે
 ટેનીશ ખેલુ થીએટર દેખુ-મોટરપે

ખયરસદલાહ-ભાઈ વાહ ચી હય આજ કલકી ફેશનકા નમુના. મેરે
 પાસ ત હુવા કેમેરા વર્ની ઉતાર લેતા ફોટુ તેરા.

માશાઅટલાહ—તૈયાહ ! તૈયાહ !

ખયરસદલાહ—કયું દેખા ? આરતોકાં ઇંગરેજ પદાર્થકા નતીબન !
 મયેં ન કહેતા થા કે આરતોં કે ઇંગરેજ ન પદાર્થ ! ઉસ
 વકત ન માના અખ લુગતો મજ મગર યાર અખ મયેં
 અપની આરતકો તેરી આરતસે ન મીલને દુગ્ધા વર્તી તેરી
 નાખકાર આરત કે ખાલ ચલન દેખકર મેરી નેક ખીબીકા
 ચલન ખીગડ જાયગા.

માશાઅટલાહ—અરે તેરી હી આરત કે તો યહે સખ કીતારે હયેં
 જખસે વોહ ફેશનેખલ ખલા મેર ઘરમેં આને જાને લગી
 હય તખસે મેરી ખીબીકા સત્યાનાશ કર દીયા હય.

ખયરસદલાહ—અરે મેરી ખીતી જયસી નેક તો દુન્યા કે પરહે મે બી
 નહીં હોગી તોખાહ ! કર તોખાહ ! નહીં તો ખખ્શા ન
 જાયગા ખુદ ઉસ્કો ખખ્શો અપને ખાપકી તરહ મેરી ઇ-
 જગત કરતી હય.

માશાઅટલાહ—મસ જીમેં આતા હયેં કે અપને બેજેમેં પીરોલ
 મારકર મર જાઉં.

ખયરસદલાહ—તો ઇનમે ઉસકા કયા જાયગા ? વોહ આર કોઈ સંગ
 કરે લેગી.

માશાઅટલાહ—જન દીગ લગી ન કર મયેં એક આરતક સતાયા
 હું જુરર ઉસને કોઈ ચારપપદા કીયા હય !

ખયરસદલાહ—અરે કયા ખેપરકી ઉડાતા હય ?

માશાઅટલાહ—અરે યાર મીર ખયરાતી શેખ શુખરાતી ખુદાખખસ
 ખસાતી ખપટ હલવાઇ સલામ નાનખાઇ પીર લાઘ્યાસ કલ્લુ
 ઘસીયારા યહ સખ લાઘી મેર ઘરમેં આતે જાતે હય.

ખયરસલાહ—અરે બાપ સીરસ તુઝે ઘોઝા હય તુ નાહકે કયું જ
જલાતા હય ?

માશાઅલાહ—નહીં ! નહીં ! વોહ જુરર આયા હય ઐર મેરી
ખીતીને કહીં છીપાયા હય.

ખયરસલાહ—તુને આખોસે દેખા હય ?

માશાઅલાહ—મગર કાનોસે તો સુના હય.

ખયરસલાહ—અરે ખેવકુદ અગર કોઇ આકર કહે દે કે તુ મુર્ગી કે
અંડે સે પચદા હુવા તો કયા માન લેગા ?

માશાઅલાહ—બસ કુચ્છ નહીં ઇંસ ઉકરછગરિગર ઇંસ ઐરતપર
ઇંસ ઘર પર લખનત કરતા હું બોલ તુ મેરા દોસ્ત હય કે નહીં ?

ખયરસલાહ—દોસ્ત કયું નહીં હું ?

માશાઅલાહ—ઐર સચ્ચા દોસ્ત ?

ખયરસલાહ—સીદક દીલસે

માશાઅલાહ—તુ મેરા સાથ દેઝા

ખયરસલાહ—જરર

માશાઅલાહ—કહાં તક

ખયરસલાહ—ઇંસ દુન્યામેં કય તક ઐર હિસ દુન્યામેં જહનમે તક

માશાઅલાહ—માર હાથ

ખયરસલાહ—હુ લે પાંવ ઉઠાતા હૈ

માશાઅલાહ—અરે હાથ કે બદલે પાંખ ઇજકે કયા માયના

ખયરસલાહ—માયાના બંડ અપને પર સાખીત કદમ રહેગા

માશાઅલાહ—બસ મયેને જના લીયા હમકે પીરતોલકે જરીયે અપની
ગમગી જંદગીકા ખતમાકર

ખયરસલાહ—અરે યાર કયું ઐરત કે લીયે ખવાહ મ—ખવા જાન દે
તાય ?

માશાઅલાહ—તુઝે મજબુરન અયસા કરના પડેગા યાર તુઝેબી મેરે
સાથ મરના પડેગા.

ખયરસલાહ—હયેં ! હયેં !

માશાઅલાહ—હયેં વયેં કુચ્છ નહીં. ચલ તખવાર હો જા.

ખયરસલાહ—તયાર હો જા ! કીસ લીયે ?

માશાઅલાહ—તેરે સાથ મરને કે લીયે,

ખયરસલાહ—અરે વાહ મયેં કયું મરને લગા !

માશાઅલાહ—કયુ તુને અબી નહીં કહા યા કે મયેં કય તક
સાથ દુગા !

ખપરસલાહ—કમ તક સાથ દેને કો તો અપભી તયાર હું
માશાઅલાહ વોહ કિસ તરહ !

ખપરસલાહ—ઇસ તરહ કે તું મરજી, શીર મયેં તુજે નીહલાઉગા
કફન મંગાડીગા, સિલાઉગા કફનાઉગા, જનાજેમેં રખકાર
કમ તક લે જાઉંગા ચહે અભી મરકે દેખ લે

માશાઅલાહ—તો કયા સાથ દેનેકે યહી માયને હય.

ખપરસલાહ—નહીં તો કિયા ખીન બુઝાયે ખુદ મંજ પહુંચ જાયે.

માશાઅલાહ—દેખ યહે દુન્યા એક દોજખ હય આર વહાં ખીલીસ્ત
મીલેગી.

ખપરસલાહ—તજે ખીલીસ્કી ઉમીદ હય તો તુ ચલા જા મુઝ
ગુનાહગાર કો તો યહાં દોજખહીમેં પકા રહેને દે યાર તુ
નાહકે શકી ખના હય દેખ અજ રાતકો રૂપ ખુદલ કર
તેરી સીની કે પાસ જાગીગા આર તેરે મરનેકી ખખર મુ-
નાઉગા; અગર વોહ ચુન કર રોએ ગમ કરે તો નેક હય
આર બેપરવાહી કરે આર હમે તો સમજ લેના કે બદકાર
હય, ફિર તુજે ઇખતીયાર હય

માશાઅલાહ—શીક હય મંજાર હય, તુ જુરર જાના આર જલદ
આકર મુજે ખખર સુનાના.

(જના માશાઅલાહકા)

ખપરસલાહ—લાહોલવલા કુવત ! જહાં દેખો વહા બસ આરતોંકા
હી ઝગઝા મેરા બજ ચલે તો મયેં ઇન આરતોં કા પયદા
હી હોના બંદ કરા દે,

બાબ દુસરા

પાઠના આરંભ:

જંગલ

મુહેલ-દેખો હમ કયસે પુર ફીજા મુકામ પર રહેતે હયે, બુલ બુલકી
કુલેલ, કાયલકા કહું કરના છત મારે ફરખત પર ઝરને
પર આગ સમજા શાદાગ, ફલખુલ બહાર દીખાતે હયે,
દીલકા કયસી ફરહન પહુચાતે હયે.

કુરશામ—બેશક હજુર સીફતે કીરદેગાર અજબ જાયે પુર બહાર
હયે !

મુહેલ—જહાંબરકા સાવાને રાહત યહી હય,
પ્રે જંગલ નહીં હય ખિલિસ્તે બારી હય,

(સફર)

(અમશાહકે ચંદ સિપાહ આતે હવે)

એક સિપાહી—નહીં નહીં મયેં નહીં આહિગા દૂરસામ મુજેમયાયો

હુરશામ—ઝોઠા બદકરો ધશે હોડો,

સીપાહિ—નાહનખર બંદ કર તકરાર (તલવાર મારના)

હુરશામ—ખુની હુટેરે ચોર દોડો દોડો—

(અંદરશે તાહેરા ચોર સાથી આતે હવે)

સીપાહી—કયસા ચોર ! કીવર હય દોન હય

તાહેરા—હુરશામ તુમ લહુમેં તર હો.

હુરસાલ—મેરી રીક છેડો મુજે મરતે દો જાવ; સહેલદો દુસ્મન કે

પંજેસે છુડાવ, યતીમ કો ખચાવ.

તાહેરા—હુરશામ હુરશામ તુ કયા કહેતા હવે; કયા તકદીર ફીર
બીગડ ગઇ

હુરશામ—અફશોસ ! કિસમત ! ! મજબુરી ! ! ?

તાહેરા—નહીં નહીં જખતક મયેં જાંઠા હુ વોહ કબી જાયા નહોગા
(દોડ જતી હય)

એક સાથી—અખ કયા કરના ચાકિયે.

હુસરા—મિત્ર મિત્ર ચોર મદદ.

(જાના)

ખામ હુસરા.

પરદા નવમાં.

જંગલ.

ગાના.

પીયા બીન ચયન ન આએ મોહે, જુકી કયા કાસે કહુ

હેરી દહ, મદન મોહન બીન સુધ સુધ ગઇ મોરી હાં

શયર.

તા કુજ શોરીશે ફરીયાદ ન આએ અખતક

સખ એક શયે હય મગર ફીરબી કહાંતક કખતક

રહમકર દરદે જગર જાન નીકલ જાયેગી

યુદ્ધી આએગાજો ખીચ ખીચકે કલેજ અખતક

દતની ખીતતી વાસે કહેજ તમખીન ખાવરી ભઇ

તશનીમ—યા ખુદા મયેં કીસસે મદદ માંખુ તુહી મેરા હામી ચોર

મદદગાર હય. તુંને હમીશા હુખતે કો ખચાયા હય અખમુજે

બી સંબાલીયો,

(ચલી જાના)

બાળ દુસરા

પરદા દર્શાવ.

લશકરીલાવની.

અકુસર—શહરયાર ચંદ મિત્રને બાળ મોત આકર તુમને મુજાફાકરે
આ. કયા તુમ એક દીનેર સિપાહી કરી તરફ ઇસકે ઇસને
કયાલકો તદ્યાર હું,

શહરયાર—મેશક તદ્યાર હું.

અકુસર—કોઈ ખવાહીશ હવે

શહરયાર—કોઈ નહીં.

અકુસર—કુચ્છ કહેના ચાહતે હો.

શહરયાર—કુચ્છ નહીં.

અકુસર—કુચ્છ બી.

શહરયાર—કયા કહુ જો ઇનસાફ ઓર કાનુન કે ગલેપે છુરી ચલાયે
અદાલતકા મજહકકા ઉગાયે, જુટી ગવાહીયાં દેકર દુન્યા કે
લાલચકે વાસ્તે એ ગુનાહોં કો કતલ કરાયે, હનસે મયે
કયા કહું !

તુગરલ—એ બેહુદા બકવાસ તેરે સીને કો ગેલીઓંકા નાશાના બના-
નેસે નહીં બચા સકતી

શહરયાર—ચુપ, મયેં તુઝશે બાત કરના અપનીમેઈજગતી સમતા હું
અગર તુઝે અપની શીકાસ્તકા બદલા લેના થા તો એક બ-
હાદર સીપાહીકી તરફ મયદાનમેં આતા મુકાબલે કે લીયે
બુલાતા દેદો હાથ આજમાતા ઓર એક શરીફ સીપાહીકા
તરફ મારતા થા મર જાતા

શાએર.

સામને આકે જો તોફ મરદ ઉસકા નામ હય.

આમ લેકર વાર કરના પાછાઓંકા કામ હય.

તુગરલ—અહમક તેરે પાસ અમ ચંદ સાસે બાકી રહ ગઈ હયે
હન્ડે બેહુદા બકવાસસે જાયા કરને કે બદલે મૌતકે મતમ
મેં સફર કર

શહરયાર—મૌત પર માતમ કરના ઓરતોં યા તેરે જયસે નામરહે
કા કામ હય મૌત કયા હય એક મુકામમે દુસરે મુકામ પર
જોતેકા નામ હય.

સાહેબે તાજ ગયે મુશ્લીમો મુહતાજ ગયે

હમની જાનેલી કે જે કસ ન મયે આજ મયે

તુગરસ—તો કીયા તુએ અપને મરનેક ગમ નહીં હયે

શહરયાર—સુતતક નહીં હાં મગર અફસોસ હય તો પ્હે કે મયદાને
જંગમેં કીસાં બહાર શરીફી તલવારશે મારે જાને કે
બદલે તેરે જયશે નામરદ કે હાથશે મારા જાતા હું ઓર
ઇસ બદમાશ દુન્યામેં પ્યારી તસનીમકો અકેલી છોડ
જાતા હું

તસનીમ—તસનીમ ! જાંઘીમેં તસનીમ ઓર મરતે વકત તસનીમ
તસનીમ નજર આયેગી બખ મેરી બગલમેં
તુ કશમેં હોગા વોહ મેરે રંગ મહલમેં

શહરયાર—હરગીજ નહીં પ્રીરતે ગુમરાહ હો જાયેં સીતારે સ્યાહ હો
જાયેં આંહ સુરજ ટકરા કર ત્યાહ હો જાયેં મગર તેરી
ઉમ્મીદાંકી દુન્યા હમીશા અધેરી રહેગી તસનીમ મેરીથી
મેરી હાય ઓર મેરી રહેગી

(તસનીમકા આના)

તસનીમ—હાં હાં તેરી હું ઓર તેરીકી રહેગી

તુગરસ કમખખત નામુરદ કીયા તુ ઇસ બદનાસીયકી લાશ પર મા-
તમ કરતે આઇ હય

તસનીમ—નહીં નહીં મયેં પ્હે કહંને આઇ હું કે માત હર વહત
મલા કરનેકો તખયર હય ઓર વોહ હાય જસને બડે બડે
ફીરોનોક રસ્તા નાખુદ કર દીયા અબી તક વયસાહી કાયમ
હય

મુસદ્દર

અગર માત આર આકીબતકી ખખર હો

અગર ખુદા ઓર ખુદાઇકા ખ્યાલ હો

અમર જાનતે હો કે તુમ એક બશર હો

અગર અપની તાકતકી તુમકો ખખર હો

તો હસ્તી મીઠાવ ન ઇસ બે ગુનાહકી

કશે રહમ—રહમ એક સીકત હય ખુદાકી

શહરયાર—તસનીમ વોહ રહમ જે શયતાનકે આગે હાય ફયલા કર
હાંસલ કીયા જય મુએ નહીં આહીયે

તસનીમ—નહીં પ્યારે કહેરો મુએ બોલને દો કીસમત આજમને દો
કીયું સાહેબ ?

અફસર—નહીં જસકે વાસતે અદાલતસે સમજાવે ! માતકા હકમ હો

ચુકા હયે ઉરે લીયે હમ કુચ નહીં કર સકતે

તસનીમ—અગર અદાલતશે હુકમ હો ચુકા હય તો મયે તુમહારી
ધનસાન્યતકી અદાલતમે અપીલ કરતી હું

રાહુરીયાર—તસનીમ અપને મુંહકે મોતીઓકો કુતોં કે આગે ન ફેંક
તુ કયસી સાદાઇ હયે ! કયા તું મેરે કમીન હરીફ કે સામને
મરતે વકત મુઝે જલીલ કરને આઇ હય ?

તસનીમ—દો મીનટ સીરફ દો મીનટ મુઝે ઓર બોલને દો

રાહુરીયાર—બસ કર તસનીમ બસ કર મયે તુઝે મહોબ્બતકી ક-
સમ દેતા હું કે મુઝે મરને દે.

તસનીમ—મેરે પ્યારે તુમ કીયા કહેતે હો !

રાહુરીયાર—યેહી કે મયે નાશાદ હું નામુરાદ હું બદનસીમ હું દુન્યા
જવહેરાન શે બરી કુપ હઇ અકકલકી રોશની મેં દેખકર
અપને લીયે કાઇ નાયામ હીરા પસંદ કર લેના જા, ઇ
ઔર ખુશ રેહ.

તસનીમ—પ્યારે કયા તુમ મુઝે બેવફા જનતે હો ! મેરી મહોબ્બત
કો બાઝરી ઓરતોંકી મહોબ્બત જનતે હો ?

અફશાર—વકત હુવા

તુગરલ—હટ જાવ

તસનીમ—નહીં, જગ તક મયે લાશ બનકર અપને પ્યારેકે કદમે
પર ન ગીર જાઉં મુઝે કાઇ નહીં હટા સકતા.

તુગરલ—દેખ મયે ફીર કહેતા હું કે ઇસ કમબખ્ત કે લીયે અંપ
ની જાન નદે.

તસનીમ—ઓર મયેબી કહેતી હું કે અંદોગી જાંઘી કે લીયે
ઇમાન ન દે.

રાઝેર.

ચાર દીન હય શાનો શૌકત ચાર દીન કા જખ્ત હય,

ફિર ખુદા હય ઔર તુ હય ઓર અંધેરી કામ્ત હય.

તુગરલ—બેવકુફ કિયા ઇસ અજલ રસીદકી સાથ તુબી અપની કિ
સમતશે હાથ ધોના ચાહતી હય ?

તસનીમ—જીન મઠ આંખેં તો ફિર ઇસ જાંઘી કો કિયા કર
જાંઘીકા સુખ ગયા તો જાંઘી કો કીયા કરે
ઓરતોં કા ફર્જ હય ઓર દીન હય ઇમાન હય.
અયશે મરને પર મેરી શો જાંઘી કુરબાન હય.

તુમરલ-નહીં ખાનતી તો હસકે સાથ હસ મુરદારની જહનમ મે
જાને દો, ગોલીયાં ચલાવ.

તક્લીમ-ઓ ફીરતો મેરે ફીરતે કો અથાન.

(જનરલ કાદરમાન કો અંદાસે ફેરે કરના ઝોર જલ્લદકા ગોલી આ
કે મરના, ઝોર તુમરલકે સિપાહીઓનાં ગિરફતાર હોના)

બાબ દુસરા.

પરદા અગિયારહવાં.

શમશાકા મહેલ.

શમશા—કતલુ! ક્રિયા ખબર લાયા હય!

કતલુ—મયેં અયજી ખબર જલકો તું સુનકર તુમ ઉજાગપડેગી

શમશા—ખોલ જલદી બોલ—એકવી લશ્કરમેં બોલ—એકદમ બોલ કયા
મર ગયા ખા ગયા, ગિરફતાર હો ગયા!

કતલુ—સુનો સુહેલ હમારે હાથમેં ગિરફતાર હો ગયા.

શમશા—કતલુ કતલુ યહે તુ કયા કહેતા હય

કતલુ—મયેં કય કહેતા હું.

શમશા—અસતો જલદી કરો—

શએર.

આસ્તીં ઉલટો છુરી લો, બાજ કરદે સર ગયા,

આકે ફિર જલદી કહે દો કે મુજ મર ગયા.

કતલુ—નહીં નહીં હસ તરફ મારના ખુબ ન હોગા.

શમશા—કયું

કયલુ—અગર યું ખુલે તોર પર સુહેલકો કતલ કર દેગે તો મધ્યત
જુરર બદગુમાન હો બધગી એર ખેદ હય કે બગાવત
પર સર ઉઠાયગી.

શમશા—આખિર કયા ક્રિયા બય

કતલુ—જલ મકાનમેં સુકેલ કો કયદ ક્રિયા હય, કલ રાતકો અસાગર
બારા બજે સુરંગ કે જરાયે બાદસે મકાન હજા દેંગે આર
યહ કહ દેગેકે ઇન્તેજકે તોરસે મકાન ગિર ગયા, આર
ઉસમે શકમદા હય કર મર ગયા.

શમશા—અહોત ખુબ અગર જા ઝોર સુરંગકા ઇન્તેજમ કરો.

કતલુ—મગર શમશા વેદ શાદીવાલા કૌલ ।

શમશા—સુહલકા ખાતમા હો જાને દો શિર શમશા તુમહારી ઓર તું
મ શમશા કે હો. (જાના કંતલુકા) ખેવ કુદ કહીકા! મુઝમે
શાદીકી તમના। કંતલુ કંતલુ તું કયસા સમજદાર હયે કોન।
શખ્સ વહે ચાહેગા કે જલ્લ મિમારીસે આલી અજા હુવા હો
શિર ઉસ મિમારીમે ગિરફતાર હો। બેશક મયેને શદીકા વા
અદા ક્રિયા થા; મરર કયું સિરફ અપના મતલબ નિકલને
કે લિયે. મયેને અપને ખાવિંદેકા ઝહેર દે કર માંગ, કયું।
આબ્નદીકે લિયે. મયેને અપને —જે લાઇ કો મેરે હાથેં જ.
ખેલ કરયા. કયું। સલતનતકે ત્રિયે. તું વહે ચાહતા હય કે
શાદી કે જરીયેસે શમશા કો અપને એખત્યારમે લેકરધન દો
નો આબોસે મહરમ કર દિયા જાય। નહી। નહી। કંતલું
ઠહર સુહલકી મૌત તક ઠહર જા, શિર તેરા બી ખાતમા કર
રિયા જાયગા—

૩૫:૫.

મયે કોન હું તું અલી જનતા નહીં મુઝકો,
મયે કયા બલા હું વહ પહચાનતા નહીં હય મુઝકો;
છુરી હય દગાબાજ ઓર ચુલુ તેરા,
મયે વોહ બલાહુ જો પી જાયેગી લહુ તેરા

ખામ હુસરા.

પરદા ખારહવાં.

માશાઅલ્લાહકા નકાન.

ખયરસલાહ—ભાઇ વાહ માશાઅલ્લાહલી ખામ ખુશ કિસમત હયે
જો અયસી જોર પાઇ હય, જસને મરનેકી ખમર સુનકર
એક ધુમ ધામકે જલસે કી ઠહરદા હય. ભાઇ વાહ જોર
હો તો અયસી હો. મરે ખવિંદ કરે જલસા જોરે હોતે
અયસી હો, અખ હમારી જોરકી સુનિયે વેહ તો રહેને
લગી ખવિંદ ભરા આર ગલીકા કુન્તા મરા ખરાબર.

(માશાઅલ્લાહકા આના)

માશાઅલ્લાહ—મરનેકી ખમર દેને આયા ઓર ખુદહી મર રહા હય
કયા હુવા—કયા કહા ! ખેલ મેરે મરનેકી ખમર સુનકર ઉસપર કયા
અસર હુવા ? મેરી જોર, કયા ખોલી ?

ખયરસલાહ—ઉસને કહા એક કુન્તા મર ગયા ઓર ખુખ હસી
ખુશી હુઇ.

માશાઅલ્લાહ—મેવકા કુત્યા, કહસા ગમકે બદલે ખુશી રોને કે બદલે હસી. માતમકી જગા યહે જગ્યામ !

ખયરસલ્લાહ—અરે વેહતો કહેતો લગી પડેજ ગયા પાપ કટા અમ મયેં ઘી કે ચિરામ જલાઈંગી ઓર હર જુમેશતકો બકર ઉસકી કબ્બ પર ફોલ અગ્નઈંગી.

માશાઅલ્લાહ—ઇસ જાઈંગી પર લઅનત, ઇસ જાને પર હયક અસ અમ મયેં જગાહી મીગાયે દેતાહું. પીરટોલ લાકર ઉસકા તેરા ઓર અપના બેગ ઉડાય દેતા હું.

ખયરસલ્લાહ—અરર ! મેરા કિસ લીયે ?

માશાઅલ્લાહ—ઇસ લીયે કે તેરી મેરી દોસ્તી હયે.

ખયરસલ્લાહ—અરે ભાઈ મયેં તેરા દેસ્ત બોસ્ત નહીં હું.

માશાઅલ્લાહ—ફિર કાન ? દુશમન !

ખયરસલ્લાહ—હાં તુ મુઝે અપના દુશમન હી જાન.

માશાઅલ્લાહ—અગર દુશમન હય તો સમસે પહેલે તુઝે માર હાલુંગા.

ખયરસલ્લાહ—અરે વાહ દોસ્ત હો જમ મરો, દુશમન હો જમ મરો ! ચીત બી ઇસકી પટ બી ઇસકી.

માશાઅલ્લાહ—હાં દેખ ખયરદાર ! જમ તક મયેં પીરટોલ લેકર ન આઉં યહાંસે હીલનેકા નામ લેના.

ખયરસલ્લાહ—અરે પર સુનતો ?

માશાઅલ્લાહ—કિયા સુનુ ?

ખયરસલ્લાહ—અરે ભાઈ મુઝે તો જાને દે.

માશાઅલ્લાહ—નકી જસ મારંગા—મરંગા.

ખયરસલ્લાહ—મારંગા—મરંગા, ખ્યાહ મ—ખ્યાહ.

માશાઅલ્લાહ—અમ મયેં એક હરફમી સુનના નકીં ચાહતા જસમર નેકા તખવાર રહેના (જના)

ખયરસલ્લાહ—લો ઇસતરફ દરવાજા બંદ હય ઓર યહાં સે તો આયગા. હાં યહે પરદે કે પીછે છીપ જાઉં

(પરદે કે પીછે છીપતા હય ઓર ડાહી આતી હય)

ડાહી—અજાજ આપ અબી યહીં મોજુદ હય ! (મુમતાઝ કા આના)

મુમતાઝ—ચલો ચલો થિયેટરકા વકત હો ગયા.

ડાહી—હફ્તે થિયેટરસે જયાદ તો યહીં તમાશા હો રહા હય.

મુમતાઝ—વોહ કયસે ?

હાલી—ઇસ પરદે કે પીછે મેરે મીયાં છાપે હયે. જરા તુમ આસકે
બનકરે કુઝે ઊઠના શુરે કરો.

મુમતાજ—હાં હાં ઠીક હય મેરી જાન કીસ ખ્યાલમે' હો !

હાલી—ઇસ ખીતાબસે તો આપ મુમતાજકો પુકારા કરે

ખયરસહજાહ—અરર યે કોન બદ લગામ કહી' વોહ તો નહી' હસ
કા હક માશાઅલાહને ક્રિયા થા.

મુમતાજ—કયા આપકો મેરી મહોબત સે ઇનકાર હયે ?

હાલી—દેખીયે મયે' એક ગયર આરત હું મુઝસે યહ કલામ ન કરો.

ખયરસહજાહ—મેશકે યેહ ઠીક કહેતી હય.

મુમતાજ—કયા આપકો મેરી મહોબતકા યકીન નહી હય ?

હાલી—મગર આપતો મુમતાજસે પ્યાર કરતે હયે' !

મુમતાજ—અગર મયે' મુમતાજસે આપના દિલ વાપસ લેકર તુંહે હું
જાતો મંજુર હય !

ખયરસહજાહ—સાફ ના મંજુર.

મુમતાજ—કયું જવાબ નહીં દેતી !

ખયરસહજાહ—મયે' જો જવાબ દે રહા હું.

મુમતાજ—યેહ કોન ખોલા ?

હાલી—ધરકા કુત્તા.

ખયરસહજાહ—દેખો કમખખત મુઝે કુત્તા ખનાતી હય.

હાલી—ભલા આવ કસમ

ખયરસહજાહ અરર ! યહે તો શીસલ ચલી અય ખુદયે તઆલા મે-
રી ખીવીકા ઇમાન ખયાના !

મુમતાજ—અપને દીલકી કસમ—તુમારી મહોબતકી કસમ.

હાલી—જાતો મુઝે મંજુર હય.

ખયરસહજાહ—અરર ! કામ ખીગડ ગયા આખર આ ગઈ વો અપની
વાધરન કી જાત પર

(માશાઅલાહ છુરી લીયે હુવે આના)

માશાઅહજાહ—ખયર પીસચેલ ન મીલી તો છુરી હી સહી એક વાર
આર જગડા હી પાર હય ખયરસહજાહ કહાં ગયા ?

ખયરસહજાહ—લો યહે તો શીર આ ગયા

માશાઅહજાહ—યહે કોન સમજા સમજા યેહી હે વોહ રીજવા

હસને મેરા ધર ઉજલા કયું હ તુમ યહાં કયસે આયે ?

મુમતાજ—હમારી ખુશી.

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਮੁਸ਼ੀਕ ਅਝਾ ਥਾੜ ਥਾੜ ਯੋਲ ਵਰਨਾ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕ
ਮੁਸ਼ੀਕ

ਮੁਸ਼ੀਕ—ਯਸ਼ ਦੀਲਨੇ ਥਾੜਾ ਤੋ ਫੁਮ ਆਏ.

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਅਏ ਤੁਝੇ ਖਸ ਘਰਮੇ ਆਨੇਝਾ ਕਥਾ ਫੁਕ ਫੁਕ ?

ਮੁਸ਼ੀਕ—ਫੁਕ ਕਥੁ' ਨਹੀ ਥਫ਼ੇ ਮੇਰੀ ਮਾਸ਼ੁਕਤਾ ਖਰ ਫੁਕ.

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਫੇ'ਨ ਮਾਸ਼ੁਕ ?

ਮੁਸ਼ੀਕ—ਮਸ਼ੰਨਾਯ ਸਰਾਧਾ ਅੰਦਾਯ ਮੇਰੀ ਪ੍ਧਾਰੀ ਮੁਸ਼ੀਕ.

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਤੇਰੀ ਪ੍ਧਾਰੀ—ਤੇਰੀ ਪ੍ਧਾਰੀ ਕਥਸੇ ? ਕਥਾ ਤੁਨੇ ਫੁਸਮੇ
ਸਾਫੀ ਕੀ ਫੁਕ ?

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਫਾਂ ਖਸਨੇ ਯੋਰ ਅਧਰਸੇ ਖਰੀਦੀ ਫੁਕ

ਮੁਸ਼ੀਕ—ਯੋ ਮੁਸ਼ੀਕਮੇਂ ਐਕ ਫੁਸ਼ੀਨ ਯੋਰਸ ਫਾਥ ਆਏ ਤੋ ਸਾਫੀ ਕਰ
ਨੇਕੀ ਕਥਾ ਜੁਰੇਨ ਫੁਕ ?

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਯਫ਼ਮਾਸ਼ਾ ਤੁਝੇ ਨਹੀ ਮਾਧੁਮ ਫੇ ਵੋਫ਼ ਮੇਰੀ ਆਰੀਫ਼ ?

ਮੁਸ਼ੀਕ—ਤੁਮਫ਼ਾਰੀ ਫੋਂਕੇ ਤੁਮਫ਼ਾਰੇ ਆਪਕੀ; ਮਗਰ ਆਯਾ ਕਲ ਤੋ ਫੁ-
ਮਾਰੀ ਫੁਕ.

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਕਮਯਾਜ਼ ਪਾਭ ਯਫ਼ਮਾਸ਼ਾ ਮਥੇ' ਤੇਰੀ ਜਾਨ ਧੁੰਗਾ ਥ-
ਲ ਮੇਰੇ ਮੁਕਾਫ਼ੇਕੀ ਤੈਧਾਰੀ ਕਰ

ਮੁਸ਼ੀਕ—ਫੀਧਾ ਤੁਮਫ਼ਾਰਾ ਮੁਕਸੇ ਲਫ਼ਨੇਝਾ ਫਰਾਫ਼ ਫੁਕ ?

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਮੇਸ਼ਕ.

ਮੁਸ਼ੀਕ—(ਡਲੀਸੇ) ਅਝਾ ਤੋ ਆਪ ਜਾਫ਼ੀ ਐਫ਼ ਫੋ ਪੀਸ਼ੋਲ
ਫੇ ਆਧਏ

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਯਯੋ ਲੁਤ ਯੋਰ ਸਧਤਾਨਕੀ ਜਾਯਾ ਸੁਝ ਫੋ ਗਫ਼.

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਪਾਭ ਫੇਧੁਤੋ ਮੇਰੇ ਫਾਥਸੇ ਕਥੁ' ਕਰ ਯਧਨਾ ਫੁਕ !

ਅਧੀ ਜਾਫ਼ੇਰ ਫੋ ਜਧਗਾ ਫੇ ਯੁਯਾ ਦੀਲ ਫੋਨ ਯੋਰ ਯਫ਼ਾਫ਼ਰ ਫੋ
ਨ ਫੁਕ

ਮੁਸ਼ੀਕ—ਮੇਸ਼ਕ ਅਧੀ ਮਯਲੁਮ ਫੋ ਜਧਗਾ ਫੇ ਫੁਮ ਫੋਨੋ ਮੇ' ਮਰਫ਼
ਫੋਨ ਯੋਰ ਯੋਰਸ ਫੋਨ ਫੁਏ.

ਡਲੀ—(ਫੋ ਪੀਸ਼ੋਲ ਫਾਨੀ ਫੁਕ ਧੇਫ਼ ਫੀਭਏ ਯੋਰ ਧੇਫ਼ ਆਪ ਫੀਭਏ.

ਅਝਾ ਫੋਨੋ ਸਾਫ਼ੇਯ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਜਯੇ ਪਾਸ ਕਰ ਫੇ ਅੰਫੇ ਫੋ ਜਾ

ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ—ਮਾਯੁਰ ਮਥੇ' ਧੇਫ਼ ਜਯੇ ਲੇਤਾ ਫੁਧੁ'.

ਡਲੀ—(ਮੁਸ਼ੀਕਸੇ) ਯੋਰ ਆਪ ਖਸ ਜਯੇ ਅਫੇ ਫੋ ਜਯੋ.

ਅਧਰਸਦਲਾਹ—ਅਏ ਧਫ਼ਾਂ ਫਫ਼ਾਂ ਅਝਾ ਫੋਨਾ ਫੁਕ. ਵੋਫ਼ ਪੀਸ਼ੋਲ ਯਧਾਧ
ਗਾ ਤੋ ਮੇਸ਼ਤੋ ਆਤਮਾ ਫੋ ਜਧਗਾ.

ડાલી—ઠહેરો રહે જગા તો હીક નહીં હય. તુમ ત્યાંસે નિશાના ખાધો.
ખયરસલાહ—અરે રહે કમખખત યહાંની આ ગયા. હમીકો મરને કી
કોઇ જગેહી નહીં મીલતી.

માશાઅલાહ—અરે રહે પરદા આપહી આપ કયસા ખીસકતા હય.

ડાલી—રેરી—વનટુ—ઠહેરો રહે જગેમી હીક નહીં, તુમ યહાં.

ખયરસલાહ—ખેટા ખયરસલાહ અખ જનકી ખયર નહીં.

ડાલી—રેરી—ટુ—થી (દોનોંકા પીરટોલ ચલાના ઓર ખયરસલાહકા પરદે
કે પીછેસે બાહર નીકલ આના.)

માશાઅલાહ—હયેં કોન ખયરસલાહ ?

ખયરસલાહ—અરે માર માર, ઈસને તેરી હી નહીં મેરી જોરબી
હજમ કી હય.

માશાઅલાહ—અમે લુંગાડે તુને કિનને શરીરેંકે ધર ખીગાડે ?

ખયરસલાહ—દેખો બદમાશ જવાબ દેનેકે બદલે મુંછો પર તાવ
દેતા હય. મયેં ઇસકી મુંછેં ઉખાડે લેતા હું,

માશાઅલાહ—હયેં કોન મુમતાજ !

ખયરસલાહ—મરદકી જગે ઓરત !

ડાલી—મુમતાજ—કયું કયસા બન્યા ?

ખયરસલાહ—દેખો ખીવી રહે ઓરતોંકા જેમા નહીં.

માશાઅલાહ—ઓરતેં હોકર અયસી હરકતેં કહતે હુંવ તુમહે શર્મ
નહીં આતી ? તુમહારી રેશનકે પીછે હમારે હજરો રૂપી
ચેકા નાસ હો ગયા, શીરબી તુમ અપની હરકતેં સે બાજ
નહીં આતી.

મુમતાજ—અગર તુમકો હમારી હરકતેં પસંદ નહીં થી તો એક
ફેશનએબલ લેડી સે શાદી કયું કી ? ઇસકે બદલે કિસી બુ
દયાસે શાદી કરતે.

ખયરસલાહ—કમખખતસે ચેહી તો બુલ હો ગઈ અગર બુદીસે
શાદી કરતા તો જોર ઓર મા દોનો કા મજા આતા.

મુમતાજ—તુમકો કોઇ શોહર હી નહીં મિલા જો અયસે ખુસદ સે
શાદી કી ?

ડાલી—મયેં તો ખુદાશે દેઆ કરતી હું કે મુંજે ઇનકે પાંજેસે છુડાય
મગર ખુદાબી નહીં મુનતા.

ખયરસલાહ—અખ બુરર સુનેગા કયું કે બાજ કલ વોહ ઓરતો પર
ખાસ દિલ સે મેહેરબાન હયે,

મુમતાજી—દેખો તુમ હમારા ઇન્સાફ કર રહે. હો હમ તુમહારે પર નાલેસ કર દેગે તુમકો ઉસકા જવાબ દેના પડેગા,

માશાઅલાહ—કયું નહીં કરોગી તુમહારી તરફસે તો વકીલ ખારી રટર બી લડનેકે કિયે મુકત તૈયાર હો. જાયેગે

ખયરસલાહ—બલકે કોઇ દીનપાટના જજ હોગા તો કેસબી ઇનકી રેવરમેં હો જાયેગા.

મુમતાજી—અગર હમારી હરકતે તુમકો પસંદ નહીં આતી હય તો તુમ યે રસ્તે જાવ ઐર હમ યહ રસ્તે જાયે હયેં.

(જાના દેનોકા)

ખયરસલાહ—કયું બાધ દેખા !

માશાઅલાહ—હાં બાધ ખુબ મગ્ન થયા.

ખયરસલાહ—અખ ઇન ઐરતોંકા એક રસ્તા આકી રેહ ગયા હય સખ દાઢી મુછોંવાલે લોગ જમા હોકર અરલાહુતઆલા કે પાસ ડેપુટેશન લેકર જાયેં ઐર ઇન ઐરતોંકા પચદાહી હોના બંદ કરા દેં.

માશાઅલાહ—ઘોર હમ કયા કરે ?

ખયરસલાહ—તુમ ભુટ્ટે ખેચો.

માશાઅલાહ—યાર તુંતો હંસતા હય !

ખયરસલાહ—અરે હંરતા કોન હય ? મયેં બી તો તેરી તરફ રાતા હું.

માશાઅલાહ—તો કયા તુમ ઉસકો તલાક દે દેગે !

ખયરસલાહ—તલાક ન દુગા તો કયા કરંગા ઇનકી ફેશન કે પીછે મેરા દિવાલા તો નીકલ મયા ફકત જેલમેં જાના અખ આકી રેહ ગયા બસ અખ ઇનપરે લઆનત લેજે

માશાઅલાહ—બસ તો મુજે તુમહારી રાહ કબુલ હય.

ગાના

હુવે બાધકાર; મીના દીનપાટ ગઇ જોરજી

તેરી મેરી જોરજી

કપસી ઝાલીથી લુટ

માંમે ઝાસનકા ભુટ

કબી લાવે ન સુટ

તો મહમજાએ રહ

અયસી બનીથી ફેશનપે લોટ

મુજે તો મેરી જોડને સમજાયા ભોટ

ગઈ બરમે બધા

પાપ સરસે ટલા

અખતો વોહ ટોપી અમામા પુરાના વોહ જમા

સગદે કરે' ઠાઠ ખાટ.

બાબ દુસરા.

પડકા તેરહવાં

જંગલ

કહેરમાન—નીકલ ગયા નિકલ ગયા મયે' હોતા તો મુજઓં કો કબી
ન જાંઘ જાને દેતા.

સાથી—અફસોસ હયે' કે હમ જલીમ શમશા ઐર નાપાક કલુ કે
લીયે ખીસી આં ઇન્તેજમ કરતે હયે' ઐર કર રહે હયે' મગર
ગરીબ સુહેલ કે લિયે કુચ્છ નહીં કર શરતે ઐર કમખખત
શમશા આજ હી યા કલ ઉસકા ક્યસલા કર દેગી.

કહેરમાન—અફસોસ ! અખ હમ કુચ્છ નહીં કર શકતે, હયે',
સાથી—ગૌર કરો, આપને જસ તરહ અખન મોકે પર પહુંચકર શક
સ્યારકી જાન બચાઈ હય વચસીલી તદખીર કેઈ ઐર ખયા
લમે' આ જયગી.

કહેરમાન—દેખો દેખો એક ખાત મેરે ખીયાલમે આતી હયે આજ
શખકો જખકે રાતકી શીયાહી પુરી તરહ ક્યલ જાય હમારે ત
મામ સિપાહી મુખતેલીફ મુકામોં પર છીપે રહે' ઐર વકત
ઐર મોકા પાતેહી એકદમ હુમલા કરે,

સાથી—મયે' ઇસ સખ કે હાથ ઇતેફાક કરતા હું

દુસરા—આપ તકત મુકરર કરે.

કહેરમાન—હીક ખારા બજે.

સથી—અચ્છા ઇન્તેજમ કરતે કે લીયે ઇન્જમત પ્રમાણયે.

કહેરમાન—જવ કીસમત ઐર ખુદા મદદ કરે. (સાથીઓકા
જાના) દીલમે' ઇમાન હય, જરમમે' જાન, હય, હાથમે' તલ
વાર હય ઐર હસમે' ધાર હય વહાં તક કહેરમાન
મઅમુમ સુહેલકી હિફાજતકાબી જમાવાર હય.

બાબ દુસરા.

પડકા ચેંઘવાં.

પુરાના શાહી મહલ.

શહરયાર—આહીસ્તાં આહીસ્તાં ઐર દુરંચારીસે કામ લેના.

તાહેરા—આમે જે શાહી આરામગાહ દહેલાતા થા વોહ અમ કસાઈખના હય. અય બેરહમ સંગી મકાન, ખુની દો દીવર કયા તુમકો ખનાતે વકત કરીગરોને અચ્ચી તરહ પાની નહીં પીલાયા થા જે એક મઅમુમ અચ્ચે કે ખુનમે અપની પ્યાસ ખુજાનાં ચાહતે હો ! અગર મસમે ખાને કે લીયે રાસ્તાન મીલા તો મય અપને સરકી ટકરોસે ઇસમે રાસ્તા ખનાઉગી ઐર પ્યારે મુકેલકો છુગ લાઉગી રહેલ ! સહેલ તુ કયસા બદન હય જે તેરા ખુન પ્યાસેહયે મીટી ઐર પચ્ચહખી

સહુરયાર—નીકલા નીકલા કામયાખીક રસ્તા નીકલા દેખો ઇસ તરફકી દીવારમે એક ઇંટ શરકી હુઇ હય મયેં જાકર કાઇ હયાર લાતા હું તુમ યહાં ઠેરો

તાહેરા—યા ખુદા ! જીસ તરફ તુને શ્હે રોજન દીખાયા હય કામયા ખીકા રાસ્તા બતાયા હય ઉમી તરફ દસ્તે લીકાજત ફયલા કર મેરે લલકો અચાના (શમશાકા આના)

શમશા કોન તાહેરા ?

તાહેરા—અફસોમ ! શમશા ?

શમશા—ગયર વકત યહાં આનેકા તેરા મતલબ ?

તાહેરા—મતલબ શ્હે કે ખુદાસે ડર અપને ભતીજે કે ખુન સે હાથ ન ભર

શમશા—કયા તુ યહે ચાહતી હૈ કે ઇસ સાંપ કે અચ્ચે કા છોડ હું ડસને કે લીયે બાગ હોને હું નહીં કબી નહીં, યહ ખ્યાલે ખામ હૈ ઉસ મુજકા ગલા ધોરના ઇસલામકા પહેલાકામ હય.

તાહેરા—દેખે છોડા અચ્ચાબી અપને ખુબસુરત ખીલોનેકો જાન ખુબકર નહીં તોડતા; શીરબી તું એક ચલતે શીરતે. હંસતે ખેલને ખીલોનેકો જીસકો ખુદાને પુરે નવ મહીનેકી મહેનતમે ખનાયા હય એક લડજેમે તોડ દેના ચાહતી હય શ્હે ખાત કાખીયે નકરત હય.

શમશા બેવકુફ ઐરત અગર તું મેરે હર ખીયાલ હોતી તો કયું ઇસકદર પાયેમાલ હોતી !

તાહેરા—શુક હય કે મયેં તેરે જયસી હું હાં ઐરત હોનેકે લેલાજ સે તું ઐર મયેં એક હય લેકીન તેરે ખીયાલાત બદ હયેં ઐર મેરે ખીયાલાત નેક હયેં તુને દોલત બદ ઐર મયેં એક હુકુમત કે લીયે અપને લાઇ કો કલ કરકે ભતીજેકી જાદગી ખ્યાર કરદી, ઐર મયેને તેરેલાઇ ભતીજેકે લીયે અપને

बहादुर आविंद और मअमूम अच्छोकी छ'ङगी निसार कर
दी, मुजो दैलत और हुंक्रमत के सामने द'ङगत और धमा
न तक अलुन नही और हुंक्रमत को भी नही.

शयेर.

तुजो दया अलुन हय मुजो रहम अलुन.

तुजो दगा अलुन हय मुजो वधा अलुन,

तेरी जुदा पस'द हय मेरी जुदा पस'द,

तुजो जुदा पस'द हय मुजो जुदा पस'द.

शमशा—धन सभ पुजुल जातोसे तु मेरे दीवमे सुदेले लीये रहम
पयदा नही कर सकती?

ताहेरा—नही तुझे रहम करना चाहिये.

शमशा—हा रहम करणी.

ताहेरा—भीयाव कर, अगर वोह तेरा अच्छा होता तो तेरे हाथउरके
कतल के लीये तय्यार बन जाते ?

शमशा—हां भये वोह औरत हुं अगर मेरे दुह पीते अच्छों सेभी
आगे चलकर द्रोघ जोर हो तो उस अच्छेका भोख्यनका ताक
पह धर हुं और उसी वक्त उसमुल के जमीन खेदाकर
ज्यादा पर हुं.

ताहेरा—हेय ! वोह औरत उसने अपना धर छुटते हुवे आपोसे देया
मगर उइ तक नही की वोह औरत उसने अपने अच्छेका कतल
होते आपोसे देया और ओह तक न की, वोह औरत ने सिवाय
जुदा और आविंद के किसीके सामने सर न झुकाया, वही औरत
आज आपके मालिकके अच्छे के वास्ते तेरे कदमों पर सर रखकर
हामन इयला कर सुदेलेकी छ'ङगी तुजसे लीकमे मांगती हय.

शमशा—भये तेरी लीकमे होकर देती हुं.

ताहेरा—नही नही मुझे मेरा अच्छा दे.

शमशा—हां दुंगी मगर छ'ङा नही मुर्दा. डयेर और देय को
हय ! (सीपाही आता हय)

सीपाहि—हयुर.

शमशा—आंधो धसे. भये अली सुरंग उडाती हुं. (जना)

ताहेरा—नही नही मुझे अपने भीती अच्छे के सधके छोड दे.
(शहरवार आता हय)

शहरवार—यलिये ! यलिये ! ! जलदी डिजिये.

(ताहेराका सीपाहीके पंजेसे छुटना और मल्लकी दियार
तोड कर अंदर घुसना. शहरवार डाली सीपाहीका भार

અંદર જના બચાદ તુગરલકા આના.)

તુગરલકા—કોન ! શહરવાર ઓર તાહેરા.

(તુગરલકા અંદર જના. તાહેરા ઓર શહરીવાર કા સુહેલકો બાહેર નિકાલ લાના. ઉસી વકત મકા નકા ગીર પડતાં. તુગરલકા દબકે મરના, શમશા ઓર કહેરમાનકા આના.)

શમશા—ફતેહ ! ફતેહ ! ખુશી ખુશી !

કહેરમાન—નહી, શિકસ્ત ! શિકસ્ત !

શમશા—તુ કોન ?

કહેરમાન—મયે !

શમશા—કોન ? દગાખાજ કહેરમાન ?

(કહેરમાન લાગેરા શમશા કતલુ કો કયદ કર લેતેહં)

કહેરમાન—ઉધર દેખ.

શમશા—કોન ? તાહેરા સુહેલ ઓર આખદ !

બાબ તીસરા.

પહલા પહેલા.

કવાયદ.

સુહેલ—કયું દોસ્તો અગર દુસ્મનને ફિર સર ઉઠ્યા, લડને મરનેકા મો કા આયા તો તુમ કયા કરોગે

પહેલા લકડા—હમ કયા કરોગે ! અગર વોહ પહાડ હોગા તો હસમે પિલ પડોગે.

દુસરા—અગર વોહ દરીયા હોગા તો હસમે હમ ફાંદ પડોગે.

તીસરા—અગર વોહ આગ હોગી તો હસમે હમ કુદ પડોગે.

ચોથા—કાફરકે દો હોં હાથ જો મયે દું જનો કો એક આનમે, મુંદ ફેર દું એક આનમે થપ્પડસે દેવ કા સર તોડદું.

પાંચમા—મપદાને જંગ ઉસીકા હય મયે જસકા સાથ દું.

ફસ્તમલી બોલ જાય અગર એક હાથ દું.

છઠા—દેખે જો આંખ ઉઠાકે તો સુરત બિગાડ દું.

દુસ્મન પહાડલી હો તો જડસે ઉખાડ દું.

સુહેલ—શાઆશ ! મેરે બહાદર દોસ્તો શાઆશ ! ચલો અબ કવાયદ શર કરે.

ગાના.

આજ ચક્કા હય લરકર રનપર બનકર મરતાના
ધનધોર જયસે ગરદુ પર હો લાદલકા આના

હાં—જુમકર હરજોક સીપાલી મીસ્લે પરવાના

મુશતાક હય જંગી આતીશમે ગીરના મરદાના

અરમન જરમન યુનાની રશીયન પુરકન જાપાની

દુશમન તેગજન દરાની, સગસે ચહે પલટન લાસાની

(બાદ કવાયદકે જના લડકોંકા.)

બાબ ત્રીસરા

પરદા દુસરા.

પાદશાહી હુકમાર ખાના.

તાહેરા-શમશા ઓર કતલુ, જહાં એકે હામકા કાનુન ઓર ધન-સાક જારી હોતા હય વહાં કોઇ ફરદ બશર જુમકા ધરતી કાબ નહીં કરતા; મગર તુમને ખુદાસે હાકમ, ચાંદ સુરજસે ગવાહ, ફરિસતોંસે જનમુસ, જહાં હકીકી ધનસક ઓર કાનુન જારી હોતા હય વહાં કયેસે ગુનાહ પર ગુનાહ કિયે. જસકી ખરચતકા કોઈ સુખુત તુમહારે પાસ નહીં હય,

શમશા-ચહે સખ તું કીસસે કહે રહી હય.

તાહેરા-તુઝસે, જસને ચાંદ રોજ જાંદગી કે લિયે કયસે કયસે જુ-લ્મો સીતમ કિયે ઓર ઇસસે જે ગુસ્સેમેં જમીનકા ખાસ માન પર ઉઘાલતા થા. અબ વોહ તેરા કરૌફર શમો દાખ કહાં હય, દેખ ઇસ વકત તું કિસ હાલમે હય; વોહ તેરા ગુશર કહાં હય.

શમશા-મેશક સદી કે બાદ ગરમી, ગરમી કે બાદ ખરસ, દિન કે બાદ રાત; તંબુ કે બાદ ગુશમ, પયસ હોનેકે બાદ મુરજાના ધન્ટેહાયે બલંદી પર પહુચને કે બાદ નીચે આના કુદરતકા કાનુન હય. અગર મયેં અપને કો ઇસ હાલમે દેખ અફસોસ કરે તો અહમક હું, ઓર તુ ખુશ હોતી હય તો મજનુન હય,

તાહેરા-કિસીની મુસીમતોં કો દેખકર ખુશ હોના બહાં કો કામ હય. મયેં ખુશ નહીં હું બલકે મેરી રહ ખોફસે થરરાતી હય. મયેં ચહે દેખતી હું કે તું પહેલે કિયાથી ઓર અબ કયા હો ગઇ. અબ તુ કિસ મુંહસે મુઆશી માંગ સકતી હય.

શમશા-મુઆશી ? તુન સમોસે ! જે તેરે દસ્તરખાનમે ગરિ હુયે હુકકે જમઆ કરકે પેટ ભરતે થે, ઉત સે મયેં મુઆશી માંગુ ગી ! આસમાન જમીનકે આગે સર ઝુકાયના ! સર કુતોકે આગે ગિઝગિઝાયના ! શમશા અપને જલ્લીલ ગુલામોંસે રહમકી દરખાસ્ત કરેગી

કહેરમાન-કયોં કતલુ કિયા હો ગયા લાશકી તરહ સર્, કમી તરહ ખામોશ, વયરનેકી તરહ ઉદાસ ખડા હય ?

समशा—भयभरदार कतलु भयभरदार धंजतमे' पयदा हुवा, धंज
तमे' जया धंजतलीमे' भर जना; भगर जवाय हते वक्त
जलील दुरमनका पुजदिली न दिधाना.

कतलु—अश समशा, अय हम दोनों छस काजिल नही' रहे के पुदा
औरधनसान का गुरसे जवाय दे.

समशा—शर्म कर शर्म. नामर्द भुदे, तेरी जातेसे पुजदिली
कीयु आती हय.

कतलु—भगर तुझे मयालुम हये के छस नही' का क्या न
तीज होग.

समशा—क्या होगा ! सीध मौत.

कहेरमान—पुदकी कसम अगर अयसी डाहर औरतके दीये इरिस्ते
बी सीझरीश डरे' तोली रहम न करना बहिये.

ताहेरा—नही' कहेरमान : पुदा रहीम और इरीम हय और
वोह आपने जहेमे'ली रहमो करम देपना चाहत हय अगर
हमने छसका भार जला तो उसकी मोतसे हमे' काछ दायदा
न होगा: अगर रहे जंदा रहेगी और आयंदा के नियो तया
करके नेक जनमयगी तो हमको ओक गुनाहगार इहका देजपसे
छुडनेका सवाय मिलेगा. समशा, कसका छक हये के मये' स-
र जुकाकर गिडगिडाकर इकीरनीकी तरह हमन इयलापर सुहेलकी
जंदागी बीकमे' मागतीथी.

समशा—क्या तु रहे समझनी हये के मये'ली तेरीतरहआगे' कइंगी ?

ताहेरा—नही' नही' मेरा रहे पियाल नही' हय मये' इकत तुजे
याद दिजाना आंछती हुके उस वक्त मेरी बीकमे' तुने डाकडीथी

समशा—हां ही थी.

ताहेरा—भगर मये' आज तुजे जगयेर मागे तेरी जंदागी जजशनीहु'

समशा—हु मुझे मुआइ इरती हय. मये' तेरी मुआशीका तेरे जलील
बहरेपे नइरतसे वापस ईकती हु'.

कतलु—समशा नाशुकरगुमर औरत जंदागीकी कर कर.

समशा—गुलामोंकी तरह जनेसे आकाओंकी तरह भर जना जहेतरहय.

कतलु—भगर हम दोनों मोतके नियो तयार नही' हये.

समशा—क्यों.

कतलु—मोतसे जंदागी जयादा प्यासे हय.

समशा—सुप ? पुजदिल परत हीमत समाकर. मये' औरत होकर

ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਡਰਦੀ ਆਰ ਤੂੰ ਮੈਂ ਹੋਕਰ ਆਖ ਆਇਆ ਹੈ।

ਕਤਲ-ਘੁਲਕੇ ਲਿਏ ੭ ਆਰ ੭ ਨੇ ਦੇ.

ਸਮਝਾ-ਛਾਂ ਮਧੇਂ ਤੁਝੇ ੭ ਨੇ ਦੁਸ਼ੀ ਆਰ ੭ ਭਿਗੀ ਧੁੰ.

ਸਮਝਾ-ਕਤਲੁਕੇ ਗੋਲੀਮਾਰਨਾ ਆਰ ਘੁਲਕੇ ਗੋਲੀ ਮਾਰਕਰ ਮਰੇ ਜਨਾ.

ਕਤਲ-ਅਫ਼ਸੋਸ ? ਯੇ ਹੁਯ ਯਦਕਰ ਆਰਤ ਫੁੱਲੀ ਮੁਹੱਯਤਕਾ ਨੀਨਾ.

ਗਾਹਿਰਾ-ਜੇ ਯੰਦ ਮੀਨੀਟ ਆਗੇ ਦਸ ਧਰਮ ਮੇਂ ਗੜੇਰਾਂਕਾ ਘੁਨ ਭਿਲਤਾ
ਥਾ, ਅਫ਼ਸੋਸ ! ਧੋਹ ਜਮੀਨ ਪਰ ਯੇਹੁਸ਼ੋ ਹਰਕਤ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ
ਹੁਏ. ਯੇ ਪਾਠਿ ਹੁਥ ੭ ਸਮੇ ਆਖਕਾ ਆਂਯਰ ਧਰਮਕਤਾ ਥਾ, ਯੇ
ਸਰਹੁਸ਼ੋ ਸਾਮਨੇ ਦੁਸ਼ਰੇ ਆਦਮੀ ਸਰ ਭੁਕਾਤੇਂ ਥੇ, ਅਲਰਜ ਯੇ
ਸਮਝਾ ਆਰ ਕਤਲੁ ਗੁਰਸ਼ੇਮੇਂ ਜਮੀਨਕਾ ਆਸਮਾਨ ਤਕ ਭਿਲਤੇ
ਥੇ ਵਧੀ ਧਰਮ ਵਕਤ ਧੁਲ ਕੰਢਰ, ਪਥਰ ਪਰ ਯੇਹੁ ਹੁਏ ਦੁਨ੍ਯਾਕੇ
ਆਪਨੀ ਭੁਲਤ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੀਆ ਰਹੇ ਹੁੰਯ ਅਧ ਲੋਗੇ, ਜੇ ਦੁ
ਨ੍ਯਾ ਪਰ ਧੁਲ ਗਏਹੋ, ਆਖਿਰਤ ਕੇ ਭੁਲ ਗਏ ਹੋ. ਧਰਮਕੇ ਦੇ
ਘੜੇ ਧਰਮਕੇ ਪੜੇ—

ਸਮਝੇ.

ਜਦਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁਯੀਹੀਰਤੋ ਹੋਯਯ, ਧਰਮਕੇ ਜਨਯੋ ਸਮ ਮੀਲੇਗੀ,
ਭਲਾ ਫਰੇਗੇ ਭਲਾ ਹੀ ਹੋਗਾ, ਦੁਸ਼ਾ ਫਰੇਗੇ ਦੁਸ਼ਾ ਮੀਲੇਗੀ.
ਸਮਝੇ ਪਨਾ ਐਕ ਦਿਨ ਤੁਮਹਾਰਾਨੀ ਧਰਮਕੇ ਫਲ ਹੋਗਾ.

ਪਾਧ ਟੀਸਰਾ.

ਪਰਦਾ ਟੀਸਰਾ.

ਸਮਝੇ.

(ਸ਼ੀਰੀਕੇ ਆਰ ਫੈਲ ਜਨਾ ੭ ਸਮੇ ਪੀਠੇ ਪਾਗਲ
ਸਾਹਿਯਾਨਕੇ ਹਾਥਮੇਂ ਤੰਡਾ ਲਿਏ ਹੁਏ ਆਨਾ.)

ਸਾਹਿਯਾਨ-ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਾਹਿਯਾਨ ਭਰੇਕੇ ਤੰਡਿਆਨ ਆਰ ਮੇਰੇ ਤੰਡੇ ਕੇ
ਨਾਮ ਪਾਠਨਵਾਨ ਕੋਧ ਜਰਾ ਕੁਝ ਸੁਨਾਯਾ ਕੇ ਮਧੇਨੇ ਸੋਂਟਾ ਜ-
ਮਾਯਾ. ਆਨ ਮਧੇ ਐਕ ਆਦਮੀਕੇ ਕਹੁਨੇ ਸੇ ਐਕ ਆਰਤ
ਪਰ ਆਸਕ ਹੋ ਗਯਾ ਹੁੰ, ਮਗਰ ਧੋਹ ਮੇਰੇ ਹਾਥੇਂ
ਨਹੀਂ ਆਤੀ ਹੁਯ, ਅਪਨੇਕੇ ਸ਼ੋਹਰਦਾਰ ਆਤੀ ਹੁਯ, ਆਧਰੇ ਦੁਸ਼ਾ
ਜਯਗਾ, ਅਧ ਮਧੇਂ ਫਿਸਕੀ ਯੁਰਤੇ ਯੁਰਤੇ ਯੁਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੁੰ. (ਜਨਾ)

ਪਾਧ ਟੀਸਰਾ.

ਪਰਦਾ ਟੀਸਰਾ.

ਤੰਡੇ ਆਂਗਣੀ,

ખચરસલાહ— શું કે હવે કે નાક કાન સલામત લેકર ઇસ પોસાકડી ખસેલત ઇસ સલામતી કે દરમેમે આન પહુઆવનાં જે ગત તુગરલકે હાલી મવાલી ઓંકી હુધ વોહ મેરીબી હોતી.
(આના શીરી કા)

શીરી—ઉંઠ અલ્લાહ મુવા પ્હે તો મેરા પીઝાહી નહીં છોડતા.

ખચરસલાહ—હવે અધરમે પહે કોટસન લાઇટ કહાંસે આ ગઇ.

શીરી—સાહેબ

ખચરસલાહ—બેગમ મયેં સાહેબ નહીં હું મયેં એક મઝમુલી છે.
રી આદમી હું.

શીરી—મુઆઝ કીજયે આપકે લીઆસમેં મુઝે સાહીબ કા ઘોડા હુવા.

ખચરસલાહ—ઇસની મરક મયેં અપકો સમઝતાહું મુકે આજકલ રેલવે કુંપની વાલે દેતી પેસેનજરોંકા લાવારીસ જનકર બેઝ બકરીકી તરફ ઉપર તલે ઠસાતે હવે ઇસ લીયે મયેને કોટ પટલુન પ-
હેન લીયા તાકે મેરે કમ્પર્ટ મેન્ટમેં કોઇ ઘુસ ન આયે.

શીરી—આપકા નામ

ખચરસલાહ—ખચરસલાહ

શીરી—જનાબ આપકો યહુ સુનકર રંજ હોગા મયેં અપને શોહરકે સાથ રેલમેં આ રહીથી કે એક સ્ટેશનપર વોહ ડીસી જુરેત કે લીયે ઉતરે ઇતેનેમેં સીટી હુધ ઓર રેલ બાગ નીકલી મયેં યહાં આતીથી કે એક નીમ વહશી મેરે પીછે પકડર સ-
તાતા હય

ખચરસલાહ—તુમ જયસી હસીન ઓરતકો હરગીજ હરગીજ તન્હા સફર ન કરના ચાહીયે; કયા આપકો મઝમુમ નહીં આજ ક-
લ બસાબર ખુજદીલાના હુમલા હોતે હય ?

શીરી—મયેં જાનતી હું કે આપ કોઇ શરીફ આદમી હવે.

ખચરસલાહ—ઇસમેં કીયા શકતી હે તો મેરી શકલ કહે કયું હય કે દેહલી દરવારમેં લાટ કર્જન ઓર મયેં એક હી હાથી પર બયડે થે.

શીરી—મયેં હમીદ કરતી હું કે મેરે શોહર કે આને તક મુઝે ઇસ શખસસે બચાયેગે

ખચરસલાહ—આપ બીલકુલ બે ફીક રહે અગર વેહ પ્હાં આયા વો શએકહી ધુસેમે ઇસકી બોપરી કે સાટેસતરા દુકડે કરે
દુગા

શીરી—મયે' જરા ખાતર તક જાતી હું લેકીન વોહ દુસ્મને જાન
રે પીછે ન આને પાયે.

ખયરસલાહ—મજાલ હય ! મયે' ઉસકો મુરકે કસ હુંગા

શીરી—તો મયે' આપ પર ભરોસા રખું.

ખયરસલાહ—બધકે યહે સમજયે કે આપ અપને શૌહરકી હીક્ષાજતમે
હયે.

શીરી—તસલીમ

(જાના)

ખયરસલાહ—કીયા લગજ ઐરત હયે, અગર યહે કીસી નાટક કંપ-
નીમે નોકરી કરે તો કંપનીવાલોં કે દીન ફીર જાયે.

(શાહેબાજકા આના)

શાહેબાજ—અમે તુ કૌન હય ? ઇસકા બાપ હય બાપ હય શૌહર હ-
ય કૌન હય ? વોહ કહાં હય ?

ખયરસલાહ—યહે નઇ ટાઇપકા જાનરર કહાંશે નીકલ આયા !

શાહેબાજ—અમે ગયે કે બચ્ચે મેરી તાંક કીયા દેખ રહા હયાં નીગા
હ નીચી કર ઓર જોલ વોહ કહાં હય !

ખયરસલાહ—વોહ ! કૌન વોહ !

શાહેબાજ—વોહ બીલી જે મેરે ચુદે જયશે દીલકો જાજમી કરકે યહાં
આઇ હય.

ખયરસલાહ—મયે' કીસીકો નહીં જાનતા.

શાહેબાજ—દેખના ખયરદાર હોશયાર વન્ના ઇસ ડોસે' તેરા ભેજ હવા
મે' ઉડતા નજર આયગા.

ખયરસલાહ—અરે અરે યહે કીયા કરતા હય ?

શાહેબાજ—ઠહેર જા મયે' દેખતા હું કે તુ કીસ તરફ મરતા હય ?

ખયરસલાહ—કયા દુન્યામે' મયે' કોઇ ફાલતુ આદમી હુંજે મરે

શાહેબાજ—દુન્યાકો તેરી કોઇ જુરરત નહીં.

ખયરસલાહ—મગર મુઝે તો દુન્યાકી જુરરત હય.

શાહેબાજ—અગર તુ કોઇ અયરા ગયરા નધુ ખયરા હય તો ઇસ પાછ
ફટકાર કે ડોસે' તેરા ભેજ શેડ ગલુંગા

ખયરસલાહ—અરે દોસ્ત ખુવાહ મ—ખુવાહ લગતા હય અપના મતલ-
બ તો ખતા ?

શાહેબાજ—અચ્છ તો દેખ તુ ઉસકો શૌહર હયે તો મયે' ઉરકે ઇરકે
સે બાજ આ જાઉંગા

ખયરસલાહ—જા દોસ્ત મયે' કહેતાહું કે તુઝે ઉચ્છ સેબાજ આનાદોપડેગા

શહેઆજ-કીયું ?

ખયરસલાહ—કીયું કે વોહ મેરી બીવી હય.

શહેઆજ—કયા બીવી ? એરે જન જન તુતો ઉસકા બાપ મઆયુ મહોતા હયે.

ખયરસલાહ—તેરે બાપકી કસમ અલગી જુમેરાતકો મેરા ઉસકા ની-કાહ હુવાં હય

શહેઆજ—ખયર અગર નાલાયક માઆપને અપની લડકી તેરે જયસે ચીડીમાર કે હવાલે કર દી હય તો મયેબી ઉસકે છબ્દસે હા-થ ઉઠાતા શુ ઓર અપને ઇસ્કસે જનાજોકો કીસી મચથુક કી કબ્દકે પાસ રહેન કરનેકો લે જાતા હુ મગર તેરા નામ ?

ખયરસલાહ—મેરા નામ ખયરસલાહ.

શહેઆજ—તુ જુદા હય બદમાશ હય ઉસને અપને શોહરકા નામ મુશ્કી લ આસાન બનાયા હય

ખયરસલાહ—હાં હાં દોરત મેરા પેલી નામ હય.

શહેઆજ—તો પહેલે કીયું નહીં બતાયા.

ખયરસલાહ—મયે ને જરા તુજે દીવલગીમે ઉઝાયા.

શહેઆજ—અચ્છ તોં મયે જાતા હુ.

ખયરસલાહ—જન લાઈ જુદાકે લીયે જન.

શહેઆજ—મગર દેખના અગર તું ઉસકા શોહર ન હુવા તો મારે દંડોં કે તેરી બોપરી પીલપીલી કર દુગા

ખયરસલાહ—અરે કમખખત શીર આ ગયા જન લાઈ મયે સચ કહે-તા હુ (જાતા કમખખતને ડાંગ તાન તાન કર મેરા આંધા દમ નિકાલ ડાલા. પર યહે સામનેસે પુલીસકા બાગડ બીલા કયસે આ રહા હયે !

જમાઅદાર—ઈધર આવ.

ખયરસલાહ—લો દંડકે આવાકા હુકમ ચલતા હય, ઈધર આવ.

જમાઅદાર—તુમ જાનતે હોં હમ જાન હયેં ?

ખયરસલાહ—બાપ ઇસ શહરકી ઝાટુ હયેં.

જમાઅદાર—ઇસકા કયા મતલાબ ?

ખયરસલાહ—જયસે કચરપટી મુલ્કેકે ગવે દુરે કરકેકો સાફ કરતે હયેં, વયસે હી આપ બદમાશોસે શહરકો પાક કરતે હયેં.

જમાઅદાર—બલા યહે કયા હય ?

ખયરસલાહ—લડકીકા ઉસ્તરા જમસે બાદમાશોં કી હજમત કી

જાતી હય.

જમાઅદાર—અચ્છ દીલ લગી હોડો ઝોર યકે બતાવ ધધર કોઈ નીમ વહશી આંદમી તો નહીં આયા થા ?

ખયરસલાહ—હાં હાં અક્ષી એક લમતડગા હાથમે કંડા લીયે નાહલ હુવા થા. જે બાત બાતમે મોટા તાતતા થા.

જમાઅદાર—તોં તુમને હસકો પકડા કયું નહીં ?

ખયરસલાહ—યહે કામ તુ હારા હય.

જમાઅદાર—દિવાને કો પકડના હમારા કામ નહીં હય.

ખયરસલાહ—ફિર તુરહારા કામ કયા હય ? સરતે પર સોદા બેચને વાલે કો સતાવ, ખટારે વાલોંકો પકડ લેખવ, ખુદા બખ્શ નાટક દેખને આવ. મિયાં સીધી તરહ ચક્કા બવ વર્ના સુ પ્રીનટન સાહેબકો ખમર હો ગઈ ઝોર રહે કાલી કફતી ઉ તર ગઈ તો કંરફરડ મારફીઝમે હેલપાટી કરતી પડેગી.

જમાઅદાર—દેખો ગ્રાંટ રોડ પર રહેના હય તો પુલીશવાલોંસે આડી તીરફી બાતે ન કરોં.

ખયરસલાહ—અચ્છ ભાઈ બાત હુઈ મુઆફ કરો.

જમાઅદાર—બતાવ વોહ કિસ તરફ ગયા ?

ખયરસલાહ—વોહ સીધા કાંઈ હાઉસ કી તરફ ગયાં હયે.

જમાઅદાર—અચ્છ હમ હસકી તાલાશસેં જાતે હયેં અગર ખતનેમે-યહાં આ બવ તો હસકો પકડ રખના.

ખયરસલાહ—જુરર જુરર મયેં હસકી મુરકેં જકડ કર પુલીશ રટેશ ન પર બેજ દેતા હું (જમાઅદારકા જાના) લો મયેં હસકો પકડને લગા. કમખખત બાત બાતમેં તો સોંટા તા-નતા હય, અગર પકડનેકા નામ હું તો મેરા બેજ હી ન નિકાલ દે.

(શહેબાજ ઝોર મુસ્કીલઆસાનકા આના)

મુશકીલઆશાન—હાં મેરે ચચાકા યહી નામ હય.

શહેબાજ—કયા મુસ્કીલઆસાન.

મુશકીલઆશાન—હાં મુસ્કીલઆસાન

શહેબાજ—તો દેખો વોહ હયેં.

મુશકીલઆશાન—કોન ? રહે ?

શહેબાજ—કયા તુમ અપને ચચા કો નહીં પહચાનતે ?

મુશકીલઆસાન—નહીં

શહેબાજી—સખખ ?

મુશકીલ—સખખ યહે દે વોહ બહુત અરસેસે યહાં ચલે આયે હયે.

આજ તક મયેને ચચાકી સુરત આર ચચાને મેરી સુરત નહીં દેખી હય. (ખયરસલાહસે) ચચા જાન મુઝે અપને દમ ચુમનેકી ઇમજત દીજયે,

ખયરસલાહ—હયે ? તું કાન હય બાઇ

મુશકીલ—આપકા બતીજ

ખયરસલાહ—(ખુદસે) મેરાતો કોઇ બાઇ હીન થા શીર યહે બતીજ કહાંસે ટપક પડા !

મુશકીલ—મ'ય આપકા ખત પાતે હી ખીદમત મેં હાજર હોતા મગર રાસ્તે મે રેલ છુટ ગઇ ઇસ લિયે વકત પર ન આ સકા મુઆફ કિજયે.

ખયરસલાહ—ખુદ જાને કિસ ખાતકી મુઆફી માંગતા હય ! મઅ-લુમ હોતા હય કીસી આરકે વોકેમેં મુઝે ચચા બનાયા હય અગર કુચ્છ ખોત્રુ તો કમખખત સોંટા તાનતા હય, ઇસ લીયે અખતો જો કુચ્છ આયા અંટ સંટ બકે હું.

મુશકીલ—ચચા જાન ?

ખયરસલાહ—ચુપ રાખતાન તું બકા નાલાયક હય.

મુશકીલ—ખેશક.

ખયરસલાહ—તેરા બાપ તુઝસેબી જયોદા નાલાયક થા.

મુશકીલ—સચ હય મયેને ચાચાકો જયસા અતીશ મીજાજ સુના થા વેસાહી પાયા.

ખયરસલાહ—ચત્ર મયેં એક શરીફ આદમી હું ઇસ લીયે તેરા કુતુર મુઆફ કરતા હું.

શહેબાજી—ચત્ર અપને ચાચાકો અદામ બજા લા.

મુશકીલ—અદામ !

ખયરસલાહ—અદામ સે કયા હોતા હય કાન પકડ.

મુશકીલ—લીજયે કાન પકડતા હું.

ખયરસલાહ—કાન પકડનેસે કયા હોતા હય પાઉં પડ

મુશકીલ—લીજયે પાઉંબી પડતા હું.

ખયરસલાહ—પાઉં પડનેસે કયા હોતા હય નાક રગડ.

શહેબાજી—બસ દોસ્ત બસ, ઇતની આજેજ પરતો ખુદબી મુઆફ કરતા હય. ચલો અબ અપને બતીજકો ગલે લગાવ (મુશ-

કીલ ઓર ખયરસલાહકા ગલે મીલના) ઓહો ખુશી-ખુશી
હીપ હીપ--હુરર.

મુશકીલઆસાન--ચચા જાન આપડી કનીજભી આઇ હય અગર
ઇજગત હોતો ખીદમતમેં હાજર કરે ?

શહેમાજ-પુછનેકી કયા જુરરત હય, જા જુલા લા,

(મુશકીઆસાનકા જાના ઓર ઉસકે અશક્ત

ચચા મુશકીલઆસાન કા આના)

ખયરસલાહ-ચલો એક બધાતો ટલી. દુસરી બધા ટલ જાયે તો
ખંદા ચહાસે નિકલ જાય.

ચચા-મયેને આપને ભતીજેકા ખત લીખકર ચહ જુલાયા ચહ. ચકી
ન હય કે વોહ અચા હોગા, ઓલો તુમ દોનો મેશે મેરા
ભતીજા ધાન હય, મયેં કીસકા ચચા હુ ? ઓલતે કયોં
નહીં ? કયા તુમ દોનો ગોંગે હો ! તુમ્હારા નામ ?

શહેમાજ-શહેમાજખાં કહેઆજ,

ચચા-ઐર તુરહાત નામ ?

ખયરસલાહ-મુશકીલઆસાન

ચચા-મુશકીલઆમાન, તો ખસ તુહી મેરા ભતીજા હય.

ખયસલાહ-લો થોડી દેર પહેલે ચચા થા અખ ભતીજા ખનગયા.

ચચા-નાલાયક ઇયર દેખ, ખતા મયેં તુહે કયા કહુ !

ખયરસલાહ-તુમ મુઝે કુચ્છ ન કહો,

ચચા-તું ઇસ દુન્યામેં એક હી ખેવકુદ હય.

ખયરસલાહ-નહીં રહે ઐર મયેં દો હયેં.

શહેમાજ-કિયું ખે !

ખયરસલાહ-મુઆફ કર દોસ્ત.

ચચા-મુઝે ઇસ ખતકા જુલામ દે કે તુને શાદી કયુ કી

ખયરસલાહ-ઇસ કિયે કે તીસરા ખેવકુદ આર પેદા હો.

ચચા-મગર શાદી બી કી ઓરત શે કયોં કી

ખયરસલાહ-ઓરત કે સાથ નહીં કરતા તો કયા કીસી મર્દ કે

સાથ કરતા

ચચા-ઓર કીર ચહ લીટાઇ કે શાદી કે લયે મેરા હુકમબી નલીયા

ખયરસલાહ-શાદી કે લયે હુકમ લેનેકી કયા જુરરત થી

ચચા-જુરરત કયું નહીં થી. આજ તો ખીના હુકમ ચચાકે એક
ખીવીકા શોહર હો ગયા, કલ ખગયેર ઇજગત એક ખચ્ચે.

કા આપ બન જાયેગા.

ચચા—ખચર અમર તુ યહિ ચાહતા હય કે વસીયત નામેશે તેરા નામ
રદ ન કરેં તો અપને ગુનાહોં કી મુઆફી માંગ,

ખચરસલાહ—કિસ ગુનાહ કી મુઆફી માંગેં

શહેમાજ—કયું મુઆફી કયુ નહી માંગતા હય કયા શર્મ આતી હય

ખચરસલાહ—શરમ કાહેકી મુઆફી માંગના તો આજ કલ ફેશનમે
દાખિલ હય,

ચચા—તો બોલ કે ચચાગન મયેં ખતાવાર હું.

ખચરસલાહ—ચચાગન મયેં શયતાનશે જયાદા ગુનાહગાર હું.

ચચા—ઝોર મુઆફીકા ઉમીદવાર હું.

ખચરસલાહ—ઝોર મુઆફીકા તલબગાર હું.

ચચા—શાખાશ, છંદાખાશ, ખસ અખ મયેં તેરે કુસુર મુઆફ કરતા
હું. ઝોર તેરી ખીવીકી તરફસેબી દીલકે સાફ કરતા હું.

ખચરસલાહ—મયેં આપકા શુક્રીયા અદા કરતા હું

શીરીં કા આના

શીરીં—મજબુમ નહીં મેરે મીયાંને ઉતની દેર કહાં લગાઇ.

ખચરસલાહ—મેગમ આવ અપને શોહરે કે ચચકા અદામ ખાન
લાવ,

શીરીં—આહા આપ તશરીફ લે આયે, હયે મયે કદમખોસ હોતી હું

ચચા—મેટી તુ ચયે સુનકર જયાદા ખુશ હોગી કે મયે ને તરે ઝોર
તેરે શોહર કે કુસુર ખીલફૂલ મુઆફ કર દીયે.

શીરીં—ચચાગન ઇસ વકત શકીયા અદા કરનેકે લીયે વો મેરા શોહર
મોબુદ નહીં હયે. લેકીન મયેં ઉનકી તરફસે બી શુક્રીયા
અદા કરતી હું.

ચચા—મેટી તેરા શોહર તો યહાં પહેલેશે મોબુદ હય,

શીરીં—આપ કીસે શોહર ખતાતે હયેં મયે સમજી નહીં

ખચરસલાહ—ખીવી ધખર આવ મયેં સમજાઉં

શીરીં—હયેં સાહેબ આપ દીવાને તો નહી હો મયે

ખચરસલાહ—હુંવા તો નહી મગર અખ હો જાઉંગા.

શીરીં—છોડો છોડો મેરા હાથ મયે તુમહે એક શરીફ આદમી
સમજી થી.

ખચરસલાહ—શરીફ તો હું મગર બુરત કે લીયે પાણ બન ગયા

હું. દેખો એક શરીફ આદમી તુમહેરો પાઉં પડતા હય.

શીરી—પાઉં પડતે હવે તું મહે શરમ નહીં આતી !

ખયરસલાહ—પાઉં પડના તો આગકલ ફેશનમેં દાખિલ હય.

શહેબાજ—કયું બે ઉધર છીપ છીપ કે ક્રિયા સમજાતા હય,

ખયરસલાહ—ચુપ મીયાં ખીરી કે મુઆમિલાતમેં કયુ દખલ હેતાહય?

શીરી—તુમને શીર મુઝે ખીરી કહા ?

ખયરસલાહ—ખુઝકે લીયે પાંચ મીનટ કે વાસ્તે મેરી ખીરી બન જાય. મુઝે આકતસે બચાવ.

શીરી—તુમ કહીં દીવાને તો નહીં હો ગયે હો !

ખયરસલાહ—દેખો ખીરી માન જાય.

શીરી—અરે જા બાઈ

ચચા—નાનાયક યહે મુઆમિલા કયા હય ? યહે તુઝે બાઈ કહેતી હય તુ ઇસે ખીરી બતાતા હય, તુમ દોનોકા ગડબડ ગોટાલમિરી સમજમેં નહીં આતા હય. (મુશકીલઆસનકા આના)

મુશકીલઆસન—આહા પ્યારી શીરી તુમ આ ગઈ ?

શીરી—વાહ સાહેબ ખુબ રાહ દીખાઈ

ખયરસલાહ—મસ અમ લુતીઆં ખાનેકી નોખત આઈ.

મુશકીલઆસન—મયેને રાહ દીખાઈ યા તુમને દેર લગાઈ, ચલો ખાયર ચચાજનકે કદમ ચુમો.

શીરી—હયેં તુમ્હારે ચચાતો રહે હયેં,

મુશકીલઆસન—કોન રહે ખુદા ?

શીરી—નહીં પ્યાર મુશકીલ આસન તુમ્હારે ચચા તો રહે હયેં.

ચચા—હયેં મુશકીલઆસન ! મુશકીલઆસન તો ઇસકા નામ હય.

શીરી—કોન કહેતા હય ! ઇસકા નામ તો ખયરસલાહ હય,

ચચા—મઅલુમ હોતા હય કે રહે મેરા બતીખ નહીં હય.

મુશકીલઆસન—મઅલુમ હોતા હયેં કે રહે મેરા ચચા નહીં હય.

શહેબાજ—મઅલુમ હોતા હય કે રહે ઇસકા શૌહર નહીં હય.

શીરી—મઅલુમ હોતા હય કે રહે શરીફ નહીં હય.

(જમઅદારકા સિપાહીઓકે સાથ આના ઓર શહેબાજકો પકડ લેના.)

જમાદાર—હત તેરેકી, બડી મુશકીલસે હાથ આયા,

ચચા—અરે બાઈ ઇસ બેગુનાહકો કયું પકડતે હો ?

જમાદાર—રહે નીમ વહેશી પાગલ ખાનેકી દીવાર ફાંદ કર બાગ નીકલા યા કમખખતને હમેં પરેશાન કર રખા યા.

શહેબાજ—અરે છોડ નહીં તો માર ડાલુગા પીસ ડાલુગા, રંગ ડાલુગા,

ખચરસદલાહ—ક્યુ, ચચા અમ સોંટા ચલાતા ભુલ મયો કમખખત
મેરા નાકમે' દમ કર રખા થા,

કમખખત—લે ચલો

ખચરસદલાહ—ચલો મયે બી તુમ્હારે સાથ ઇસકો પાગલખાને પહુચા
ને આતા હું.

ચચા—ભાગતા કહાં હય નાકરખમ, તુ મેરા બતીખનુ હયે પ્હે તુને
કહાહે કિયું !

મુશકીલઆસાન—તુ મેરા ચચા હયે પ્હે તુને કહાહે કિયું ?

શીરી—તુ મેરા શૌદર હય પહે તુને કહાહે ક્યું ?

ખચરસદલાહ—અચ્છા મયે' તુમ સખકો અલગ જવાખ દુગા એકદમ !

ચચા—એકદમ,

ખચરસદલાહ—અહુત અચ્છા લેકીજ એન્ડ બેન્ટલમેન, મયે નિહાયત
શુક શુખરતા હું કે આપ લોગ અપના કીમતી ટાઇમ વેસ્ટ
કરેં મેરા સેરટ એન્ડ સ્વીટ લેકચર સુનને કે લીયે તઇ
યાર હયે.

ચચા—તુએ લેકચરપાછ કરને કિસને કહા !

ખચરસદલાહ—માઇડ લોરડજુરીએન્ડ મયે' ખચરસદલાહ વલ્દ શેખસદલાહ
હ સાકિન કસાઇ મુહલા તુમ સખકે સામને, ખુલકો હા-
થરો નાથર જનકર ઇકરાર કરતા હું કે ન મેરા કોઇચચા
હય, ન બતીખ હય, ન જોર હય, પહે સખ ગડખડ ઘોરા
લા ઇસ ડોખાજ કે સોટકો હય, મેરે ખુદે ઐર. જવાન
દોસ્ત પહે પાગલ ઇસ ઐરત કે પીછે પડ ગયા થા ઇસકો
સતાતા થા, મયેને પહે બલા અપને સર મોત્ર લી ઇસકી
કીસમત બચાઇ, ઐર ઇસ આદમે' નાહક અપની જાન
ફસાઇ.

ચચા—મગર તુને અપના નામ મુશકીલ આસાન કયોં બતાયા !

ખચરસદલાહ—અગર મયે અપના એસલ નમ બતાતા તો પહે કમખ
ખત સોટશે મેરા બેજ હી તોડ દેતા,

ચચા—તોખાહ તોખાહ ! કયશે બલે માનસકો હમને સતાયા બાઇ મેરા
કસુર મુઆફ કરતા

ખચરસદલાહ—ખુદા સમજે,

મુશકીલઆસાન—મયેનેબી જો . કુ-છ કિયા હય હસકી મુઆફી
આહતાહું.

નરસલ. - શયતાનકા હયાલા.

હીરી—જનામ, ફક્ત મેરી ઇજગત ખેચાનેમેં આપ પર વહે મુસીમ
ત આઈ ઇસ લીયે મેરાબી કસુર મુઆફ કીજીયે,
ખયરસલાહ—પહેલે નંબરમે તુમહારા કસુર મુઆફ.

ગાના.

હમકો મફ કરો સાદેમ તુમકો જો કુચ્છ હય કલા
મુજકો ખીલકુલ ધન ચકરર પેહ ડાંખાજને કાયા.
ખેશક પામલને હમ સખપર પેહ અધેર કર દીયા
ગગમડ ઝાલા, સખ ઘોંટાલા હુવા ઉછાયાલા
અદેશા લો મીઠ ગયા હરએકથા લુલાબાલા કયા
ખર આયા હય મુલદાઆ કયાલી હોયાલા ખારીતી આલા વાહ

આખ તીસરા.

પરદા પાંચવાં

જરનતાજપોશી.

દરખારી—ખુશા નસીબો કે મુસ્ક અજ સર નો ખુતનમે આઈ દિલોકે
ફરહત હુર્મ મયસર કે રહ ફીર જનો તનમે આખ.
„ મુજારિક અફસુરદા ખાતીરોકો બહાર રહતા ચમનમેંઆઈ
નાવીહ હો ચરમ મુન્તજરકો કે શમઅદિર અનજુમનમેંઆઈ
કહેરમાન—ગુજર ગઈ રાત રંજે ગમકી જહાંમેં રાહતકા રોજ આયા
જુલુસ કરનેકો તખ્તે દોલતપે મહેરે આલમ ફરોજ આયા

ગાના.

શોભે તીત મુગટ રાસ ખાજે સંસરમેં ડંકા ગગન

ગરજ ગરજ સરકારકા

હુડે જગ તુમરી છાંવ ચરન ન લાંગે ગાવ ગાંવ

લોગનમાં સદા નાવ ગુજે દરખારકા—

જીયો તુમ જુગ જુગ હમ તારે તુમ ચંદ્રમાન

તુમશે જગ ચમકે જોતીશ રૂપ પ્યારે—હાંયેજી

નસીબ યાર જહાં જેરે દકતેદાર રહે

હમેશાં ગુલશને એકગાલમે બહાર રહે

છીન છીન બહડે તુમરી શાન આન ખાન હો નીસાર

છીન છીન બહડે તુમરી શાન આન ખાન હો નીસાર

સારે—જગત પ્રાણવારે—મગન મગન—જીયો

શુદ્ધલ—અમ્મીજન તુમ ખુશાંકે બદલે રાતી કિયું હો !

તાહિરા—‘હે ગમકે આંસુ નહી હયે’ ખુશાંકે અખસુ હય, જનાબ મુકા
આપ મુલકકે મુલસીન હયેં સાં લીયે તાજપોશીકી બચુ

ਰੀਝ ਰੁਸਮ ਆਪਣੀ ਤੇ ਛਾਬੋਂਸ਼ੇ ਅਥਾ ਹੋਨੀ ਅਛਿਏ.

ਬਹਰੀਧਾਰ-ਯਹੇ ਮਯਮਾ ਤਮਾਮ ਸੁਭਕੜੀ ਯਯਾਨ ਯਨਕਰ ਖਸ ਯਯਾਨਕੀ
ਤਾਕੀਓ ਕਰਤਾ ਹਯ,

ਫੁੱਲ-ਮਧੇ ਖਸ ਤਫ਼ਰੀਕੜਾ ਅਪਨਾ ਫੁੱਲ ਆਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲਤ ਸਮਝਾਵਾਂਗੁ.

ਸੁਫ਼ੇਲ-ਫੁੱਲੀਏ, ਫੁੱਲੀਏ, ਪਦੇਲੇ ਅਮੀਨਾਮੀਨੀਓ ਪਦਨਾਖਏ,

ਤਾਫ਼ੇਲ-ਨਹੀ ਯੇਤਾ ਯਹੇ ਤੁਮਫ਼ੇਲੀ ਸਰਪਰ ਅਯਯਾ ਮਯਯੁਮ ਫੁੱਲਾ.

ਸੁਫ਼ੇਲ-ਨਹੀ ਮਧੇ ਨ ਮਾਨੁਗਾ ਤੁਮਨਾ ਤਾਯ ਪਦਨਾ ਫੁੱਲ ਪਦੇਲਾ:

ਤਾਫ਼ੇਲ-ਯੇਤਾ ਤੁਮਨੇ ਕੁਨੀ ਮਾਂਕੇ ਸਾਥ ਭੁਫ ਨਹੀ ਕੀ ਆਯ ਕਯੁ ਕਰੇਤੋਯ

ਸੁਫ਼ੇਲ-ਅਯਯਾ ਤੁਮਨੇਕੀ ਕੁਨੀ ਯੇਤਾ ਕੀ ਯਾਤ ਨਹੀ ਟਾਕੀ ਆਯ ਕਯੁ
ਟਾਲੇ ਫੁੱਲ

ਫੁੱਲ-ਫੁੱਲੀਏ ਯੁਯਯੁਰਨ ਫੁੱਲੀਏ (ਸੁਫ਼ੇਲਤਾ ਤਾਯ ਲੇਕਰ ਤਾਫ਼ੇਲਤਾ
ਪਦੇਨਾਨੇ ਯਾਫ਼ਨਾ ਤਾਫ਼ੇਲਤਾ ਰੋਧਨਾ)

ਸੁਫ਼ੇਲ-ਫੁੱਲ ਪਦੇਨਾ.

ਤਾਫ਼ੇਲ-ਯੇਤਾ ਯਹੇ ਤੁਮਫ਼ੇਲੇ ਦੀ ਸਰ ਪਰ ਅਯਯਾ ਮਯਯੁਮ ਫੁੱਲਾ, ਤੁਮਨੀ
ਪਦੇਨਾ ਤਾਫ਼ੇ ਮਧੇ ਦੇਖ ਕਰ ਯੁਯਯਾ ਫੁੱਲ ਆਰ ਤੁਮਨਾ ਫੁੱਲਾਧੇ ਫੁੱਲ.

ਸੁਫ਼ੇਲ-ਫੁੱਲੀਏ ਸਮਝਾਧੇਨਾ.

ਫੁੱਲ-ਯਾਨੁ ਅਯਯਾ ਅਯਯੇ ਫੁੱਲਤਾ ਤਾਯਨੀ ਆਪਣਾ ਪਦਨਾਧੇ ਯਯਾ
ਤੋ ਅਪਨੇ ਯੇ ਯੇ ਕੀਮਨੀ ਕੁਰਆਨੀਆਂ ਖਸ ਮਯਯੁਮ ਤੇ
ਲਿਏ ਦੀ ਹਯ. ਉਸਕੀ ਅਫ਼ਾਫ ਨਹੀ ਫੁੱਲ ਸਕੀ.

ਤਾਫ਼ੇਲ-ਯਾਨਾਧੇ ਅਧੀ, ਆਪ ਮੇਰੇ ਪੀਯਲੇ ਫੁੱਲਾਂਤੀ ਤਰਫ ਯਯਾਯਾਰ ਫੁੱਲਤਾ
ਕਰੇ ਅਪਨੀ ਮੋਯੁਫ਼ਾ ਯੁਯੀ ਤੋ ਯੇਮਯ ਨ ਕਰੇ.

ਫੁੱਲ-ਯਾਨੁ ਅਯਯਾ ਅਯਯੇ ਫੁੱਲਤਾ ਤਾਯਨੀ ਆਪਣਾ ਪਦਨਾਧੇ ਯਯਾ
ਤੋ ਅਪਨੇ ਯੇ ਯੇ ਕੀਮਨੀ ਕੁਰਆਨੀਆਂ ਖਸ ਮਯਯੁਮ ਤੇ
ਲਿਏ ਦੀ ਹਯ. ਉਸਕੀ ਅਫ਼ਾਫ ਨਹੀ ਫੁੱਲ ਸਕੀ.

ਤਾਫ਼ੇਲ-ਯਾਨਾਧੇ ਅਧੀ, ਆਪ ਮੇਰੇ ਪੀਯਲੇ ਫੁੱਲਾਂਤੀ ਤਰਫ ਯਯਾਯਾਰ ਫੁੱਲਤਾ
ਕਰੇ ਅਪਨੀ ਮੋਯੁਫ਼ਾ ਯੁਯੀ ਤੋ ਯੇਮਯ ਨ ਕਰੇ.

ਸੁਫ਼ੇਲ—(ਤਾਯ ਪਦੇਨਾਕਰ] ਫੁੱਲ ਯਯਾਤ ਯੁਯਾ ਫੁੱਲਾ.

ਤਾਫ਼ੇਲ-ਯਯਾ ਯੁਯੀ ਪੁਰੀ ਫੁੱਲ, ਫੁੱਲ ਯਯਾ ਤੁਮ ਪਦੇਨਾ ਆਰ ਉਸਕੇ ਸ ਯੇ
ਮੇਂ ਅਫ਼ਲੋ ਧਨਸਾਕਰੋ ਰੇਯਤਕਾ ਯਯਾ ਕਰੇ.

ਸਯ-ਯੁਰੇ ਯੋਕਯਾਲ ਤੇਰਾ ਆਯਯੋ ਧਰਧਰ ਅਯਯੇ,

ਫੁੱਲ ਤਕ ਤਾਯੇ ਫੁੱਲਤਾ ਤੇਰੇ ਸਰਪਰ ਅਯਯੇ,

ਯਾ ਫੁੱਲਾਫੁੱਲੀ ਤੇਰਾ ਧਨਸਾਕਰੋ ਤਾਯ ਫੁੱਲਾ ਰਹੇ,

ਸੁਭਕੜੀ ਕਿਸਮਤਕਾ ਮਾਫ਼ੀਫ ਫੁੱਲ ਤਕ ਫੁੱਲਾ ਰਹੇ.

ਅਮੀਨ

ਅਮੀਨ

ਅਮੀਨ

ਤਮਾਮ ਸੁੱਖ.

મહેરખૂબ

ભારતીય સાયેન્સ ડિપ્ટ. ઓ. મી. ૩. ૫

પ્રબુરત ખલા.	૦-૦
જકરી સાંપ.	૦-૦
સયદે કુવસ.	૦-૦
અસિરે ફીસી.	૦-૬-૦
કુદીયતુલ મુસ્તેમીન.	૦-૮-૦
જંગનામા.	૦-૮-૦
અંબમે સખાવત. (બાદશાહી ખુદાલેસ્ત.)	૦-૬-૦

ગુજરાતી નાટકી નૌવેલો

ભોજકુમાર.	૦-૧૨-૦
વીણાવેલી.	૦-૧૨-૦
વીજ્યા વિજય.	૦-૧૨-૦
સતી દ્રૌપદી.	૦-૧૨-૦
મોહિની ચંદ્ર.	૦-૧૨-૦

તે સિવાય બીજાં નવિન નૌવેલો જુની વારતાઓ સિંગે
દેક ન્વતનાં પુસ્તકો મળશે.

અમદાવાદ.

મળવાનું ઢેકાણું.—

સાંજપુર } દલાલ જેઠાલાલ વાડીલાલ
મળીઆનીપોળ } બુકસેલર.

